

Giới thiệu Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất

Mở trang nhật ký đã ố vàng trong truyện Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất của tác giả Phi Ngự Nhất Điều, năm tháng tự do phóng khoáng kia liệu vẫn còn cất giấu đâu đó ở một góc sâu kín nhất trong tim?

Tay cầm cuốn lưu bút, là bàn tay ai đã nắn nót ghi nên đôi dòng câu chúc?

Album hình nhật lại từng hồi ức, một người từng hứa sẽ mãi mãi bên ta, giờ đây có phải vẫn là người bên cạnh?

Những năm tháng thanh xuân của em đều liên quan đến anh, dù là người bình thường cũng luôn mang trong mình những ký ức không hề bình thường nhất. Câu chuyện ngôn tình hiện đại này dành để ghi nhớ những năm tháng dù đã đi qua nhưng vẫn khiến chúng ta không nguôi nhớ về.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Cảm ơn mọi người đã cứu rỗi đời tôi.

Lật mở cuốn lưu bút, một tờ giấy đã ố vàng từ bên trong rơi ra nằm xuống mặt đất, tôi khom lưng nhặt lên, nét chữ tròn tròn vô cùng nắn nót hiện lên trên trang giấy, hồi ấy tôi còn tự hào vì chữ nghĩa của mình lắm, thế mà bây giờ nhìn lại chỉ thấy vừa non nớt vừa xiêu vẹo. Hai hàng chữ còn mang theo vết mực mờ mờ, đã nhuộm một lớp màu thời gian.

Tôi ngẩng đầu nhìn người nào đó đối diện mình đang có vẻ lúng túng không yên rồi cười nhẹ một cái, để cuốn lưu bút xuống, tôi đặt tay mình lên mu bàn tay người đó, không lên tiếng.

Sự im lặng giữa chúng tôi, giống như đã sớm trở thành một loại thói quen, cũng dường như là một kiểu ăn ý, yên tĩnh ở bên cạnh đối phương, hương thụ không gian tĩnh lặng êm đềm không chút phiền nhiễu.

Tôi ngần nhìn gương mặt vẫn còn mang theo đôi nét trẻ con của cậu ấy, từ khi chúng tôi biết nhau đến bây giờ, vẻ ngoài của cậu ấy gần như chẳng có quá nhiều thay đổi. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, đột nhiên tôi có một loại ảo giác: chúng tôi hãy còn sống trong những tháng năm đã chạy đi xa thật xa ấy.

“Thì ra năm đó cậu luôn yêu thầm mình?” Thực ra, tôi rất thích chọc ghẹo cậu ấy, có điều gần đây tôi phát hiện hình như cậu ấy đã không còn là chàng trai hiền lành, chất phác của ngày xưa nữa rồi.

“Đúng thế, mình thể hiện rõ ràng như vậy mà cậu vẫn không biết, nói nghe xem cậu có phải là nữ sinh ngốc nhất mà mình từng gặp không?” Biết ngay mà, năm đó tôi còn đóng khung hình tượng cậu ấy là một chàng trai kiêu ngạo nội tâm nữa đấy.

Nhưng nhắc chuyện năm đó ấy à...

Ngay lúc này tôi thực sự rất hạnh phúc, vì chúng tôi của thời niên thiếu cuối cùng đã không bỏ lỡ nhau. Chợt suy nghĩ của tôi trôi miên man về những năm tháng quá khứ tươi mát một màu xanh.

.....

Tôi còn nhớ rất kỹ ngày đầu tiên quen cậu ấy, hôm ấy trời rất xanh.

Tôi ngồi một mình trên khán đài hướng mắt nhìn ra sân thể dục rộng lớn, ngắm người theo thói quen muôn đời khó bỏ. Hoàn cảnh lạ lẫm, yên tĩnh đến vô cùng, tôi vừa sợ hãi trước cô đơn lại vừa cảm thấy hưởng thụ loại cảm giác này.

Ngẩng đầu bốn mươi lăm độ mắt long lanh nhìn trời là ưu thương phải không nhỉ? Được rồi, chính tôi cũng bị bản thân mình dọa sợ luôn.

“Tâm trạng không tốt thì đi siêu thị bóp mí gói [1], đừng có mà ở đây ra vẻ buồn thương sầu muộn!” Nếu mà nhân vật nữ dũng mãnh nào đó ở đây, chắc cậu ấy sẽ nói với tôi những lời như thế.

“Phụt!” Tôi không nhịn được phải bật cười thành tiếng.

“Reng reng reng...” Tiếng chuông đột ngột vang lên từ một nơi nào đó làm tôi giật nảy mình.

Hoàng hốt cúi nhìn đồng hồ đeo tay, thì ra đã mười giờ rồi, thế là tôi ba chân bốn cẳng đứng dậy, mơ màng tìm con đường lúc này đã dẫn mình đến đây. Sau đó nữa... tôi khóc không ra nước mắt nhận ra quả nhiên mình bị lạc đường thật rồi.

Vậy là vừa chậm rề rề lần mò tìm đường về, vừa tiếp tục theo thói quen ngẩn người.

Tôi đến từ một trấn nhỏ vô cùng yên bình, có thể nói, trong cái trấn nhỏ của chúng tôi chẳng có thứ gì để gọi là bí mật cả. Từ chuyện lớn như chủ tịch trấn sắp sửa bước lên bục đọc chính sách, đến chuyện nhỏ như bà vợ nhà nào vi phạm chính sách dân số phải âm thầm đi sinh vào ban đêm, đều sẽ rất nhanh truyền đến tai bạn, giúp bạn hoàn toàn lĩnh hội được thể nào gọi là tám chuyện không giới hạn, tám mọi lúc mọi nơi.

“Nghe nói trong thôn chúng ta có người thi được hơn sáu trăm điểm nhưng không vào trường cấp ba Số 1 mà chọn học ở trường Số 3, nhà ai có đứa con gái ngốc thế chứ!” Bà dì A nào đó lên tiếng.

“Tôi cũng nghe nói, hình như là con gái của anh trai của em họ A Nguyên, tên là cái gì mà...” Bà dì B nào đó nói.

Các dì ơi, thực ra con không để ý các gì nói con gì gì đó đâu, nhưng mà các dì có thể đừng đứng trước nhà con mà nói như vậy được không? Các dì muốn con sống sao?

Thôi thì đành, đi vòng cửa sau vậy, tôi đứng là vô dụng quá mà, người ta tám chuyện về tôi, thế mà người phải tránh tránh núp núp cũng là tôi luôn.

“Dung Dung này, năm nay cháu thi vào cấp ba phải không nhỉ? Định học ở trường nào vậy?” Ai ya, trốn khỏi tai mắt của hai bà dì, vòng về nhà lại chạy trời không khỏi nắng bị bà hàng xóm cạnh nhà tóm được.

“Dạ, chào bà Chu ạ. À, cháu định học ở trường cấp ba Số 3.” Tôi ngoan ngoãn nể nếp trả lời, còn gật đầu cười với một bà lão khác đang đứng cạnh bà Chu nữa.

“Trường Số 3 cũng được.” Tôi nghe ra được chữ “cũng” kia, có điều chẳng sao cả, thực sự tôi không để ý đâu, suy cho cùng mấy lời thế này tôi đã nghe vào tai nhiều lắm rồi.

“Bà Chu, cháu phải về nhà nấu cơm, cháu xin phép đi trước ạ!” Người lớn lúc nào chẳng có vô số lời không bao giờ nói hết, kỳ thực nghe bọn họ cảm râm cũng không sao, nhưng mà tôi còn phải nhanh nhanh chóng chóng đi về nhà.

“Con bé này là con gái nhà A Phát hả? Tướng mạo cao ráo thật đấy!” Tôi nghe được bà lão bên cạnh bà Chu hỏi bà ấy. A Phát là chú hai của tôi, có lẽ bà ấy nhầm tôi với em họ rồi, trong thôn “con nít” trạc tuổi tôi rất nhiều, cho nên nhận nhầm cũng là chuyện bình thường như cân đường hộp sữa thôi.

“Là con gái nhà A Năng, con gái nhà A Phát không cao như thế, cũng không trắng như thế, với lại đã đến tuổi thi vào cấp ba đâu.” Chính xác, tôi được thừa hưởng vẻ ngoài cao ráo của ba và gen trội nước da trắng bóc của mẹ, chắc đây là ưu điểm lớn nhất sáng chói nhất của tôi rồi đấy.

Vẫn nên nhanh đi thôi, tôi là đang vô tình nghe lỏm đấy. Con người tôi ấy à, xem như tương đối hướng nội đi, chào hỏi người không quen thân lắm thì cũng tạm tạm, nhưng nếu bắt tôi nói mấy câu khách sáo này kia nọ, tôi tuyệt đối sẽ để lại cho bạn một hiện trường lạnh ngắt, tẻ nhạt, đặc biệt là khi phải đối mặt với loại sinh vật giống đực. Có lúc tôi cảm thấy tôi và thế giới này cứ như thể “chúng ta không thuộc về nhau” vậy.

Tháng ngày lẽ ra cứ bình bình thường thường kéo nhau đi thôi, thế nhưng hôm thi vào cấp ba nhân phẩm bùng nổ[2], kết quả thi của tôi thế mà lại đứng thứ ba toàn trường, đứng thứ sáu toàn trấn. Thật lòng mà nói, đến tận bây giờ tôi vẫn không dám tin đâu. Bởi vì lúc đạt thành tích tốt nhất, chẳng qua tôi cũng chỉ xếp thứ năm mươi toàn trấn mà thôi.

Sau khi có kết quả, ba từng hỏi tôi có muốn vào trường Số 1 học hay không. Ba hỏi thăm người khác, người đó nói bây giờ chưa có điểm chuẩn, trường vẫn đang tổ chức tuyển sinh, nếu muốn vào học người đó sẽ gọi điện thoại cho hiệu trưởng, sau đó mời một bữa cơm là được rồi.

Thành thật mà nói, bản thân tôi được bao nhiêu cân lượng tôi còn không biết hay sao, trường Số 1 quá không thích hợp với tôi, loại thành tích chỉ nhờ vào một phút nhân phẩm bùng nổ của tôi vào trường đó tóm tép cũng không bằng. Với lại, tính khí của ba tôi nào giờ rất thẳng thắn, tôi cũng không muốn nhìn thấy bộ dạng phai cúi đầu của ông.

Làm phép so sánh, trường Số 3 là trường làng, ở ngay trấn bên cạnh, nghe nói phong cách của trường cực kỳ giản dị mộc mạc, thích hợp dành cho người đến từ nông thôn như tôi. Hơn nữa, nhờ vào đóng góp của kiều bào nước ngoài, điều kiện cơ sở vật chất của trường Số 3 không hề thua kém trường Số 1 chút nào, thêm vào diện tích rộng, khuôn viên trường là điều không một trường học ở thành phố nào có thể sánh được.

Có điều cũng vì lý do này, cùng với việc mấy năm nay điều kiện tuyển sinh nói lòng khá nhiều, rất nhiều học sinh vô duyên với trường Số 1 ở thành phố đều ghi danh vào trường Số 3, chất lượng đầu vào cũng dần trở nên kém hơn, bình luận về trường cũng không được như trước đây nữa.

Nhưng mà những thứ này đều không quan trọng, quan trọng chính là tôi có cảm tình với nơi này – thứ cảm tình rất lạ không lý giải được, tôi cảm thấy ba năm ở đây nhất định mình sẽ thu hoạch được gì đó. Mà khi ấy tôi hoàn toàn không ngờ rằng, ba năm ở trường, những điều tôi thu hoạch được còn vượt xa hơn tưởng tượng của tôi rất rất nhiều lần.

[1]: đây là một trào lưu trên mạng ở Trung Quốc, tất nhiên có làm cho tâm trạng thoải mái hơn không thì... khó nói.

[2]: ý chỉ kết quả hoàn toàn bất ngờ không lường trước được.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Nhập Học

Hôm nhập học tôi có mẹ đi cùng, đương nhiên cũng không thể nào thiếu hai đứa BFF – bạn thân suốt đời của tôi là Triệu Văn Tuệ và Lưu Trinh Nhan được. Vừa đến nơi, còn chưa kịp để hành lý xuống, cả đám đã vội vàng chen nhau đi xem danh sách phân lớp. Ba bọn tôi đều học ở lớp Thực nghiệm, có điều tôi học lớp Thực nghiệm 1, còn hai cậu ấy học lớp 2, tâm trạng thất vọng lúc ấy không thể dùng lời mà diễn tả đâu.

Nhìn một lượt danh sách học sinh lớp Thực nghiệm 1, ngoại trừ tên của mình, tôi chẳng biết một ai hết, thế là tôi lại bắt đầu thấp thỏm không yên. Lần đầu tiên xa nhà, lần đầu tiên sống ở một nơi hoàn toàn xa lạ, lại phải tự lập suốt ba năm trời, thật lòng mà nói tôi thấy cảm thấy hơi khó tưởng tượng.

Sau khi nhận phòng ký túc xá, tôi bị môi trường “gian khổ phấn đấu” ở đây dọa cho sợ luôn. Tôi đưa mắt nhìn một vòng, có tổng cộng mười hai giường đơn, xếp ở hai bên trái phải, một phòng có mười người ở, cho nên hai giường vị trí trong cùng được dùng để chất hành lý. Phòng ký túc xá có một ban công và hai nhà vệ sinh, sau đó thì... chẳng có gì nữa. Mặc dù tôi không phải là thiên kim tiểu thư lá ngọc cành vàng gì đó, nhưng một nơi đến tù áo và điện thoại cũng không có, tôi thật sự phải ở lại đây đến tận ba năm? Hoàn toàn không dám nghĩ ngờ, tôi bị đá kích rồi.

Đúng lúc này có một bạn nữ mặc quần áo thoải mái mang ba lô đi vào. Cậu ấy cười với tôi và mẹ, sau đó đặt ba lô xuống chuẩn bị sắp xếp đồ đạc.

Tôi bước lại gần, chuẩn bị làm quen với cậu ấy, ai biết được mẹ còn hành động nhanh hơn tôi một bước, mẹ nói với cậu ấy: “Dung Dung nhà cô tính tình không tốt lắm, lại là lần đầu tiên ở ký túc xá, có gì nhờ cháu bỏ qua cho nó nhé.” Mẹ à, con gái của mẹ dù ở nhà hơi tùy tiện nhõo nhõo một chút, nhưng trước mặt người ngoài con là một thực nữ chính hiệu đấy ạ, mẹ đừng có vạch áo cho người xem lưng như vậy chứ!!!

Bạn nữ kia cũng rất khiêm tốn trả lời: “Cô ơi, thật ra tính tình con cũng không phải tốt lắm đâu. Cô yên tâm, bọn con sẽ sống hòa thuận với nhau mà.” Sau đó, cậu ấy quay sang tôi nói: “Chào cậu, mình là Trương Nghiên Bân.”

“Mình là Dung Dung, cậu gọi mình là A Nư cũng được.” Tôi đáp lại cậu ấy bằng một nụ cười xán lạn. Người đầu tiên tôi quen được khi đến đây, đúng là vui quá đi!

Thế là rất nhiều năm sau, đồ ngốc nào đó tự nhận là “chồng trước” của tôi, vào lúc chúng tôi đấu võ mồm với nhau thường đặc ý nói: “Ngay từ đầu mình đã biết bản tính của cậu rồi, ngày đầu tiên gặp mẹ cậu đã nói hết cho mình rồi! Ha ha...” Đương nhiên, những chuyện này để sau rồi nói.

Dờ đồ đạc xong, tôi bảo mẹ cứ ra về trước, sau đó một mình tôi vừa dọn giường vừa tám chuyện với bạn cùng phòng mới.

“Nghiên Bân cậu là người ở đây hả?” Nụ cười ấm áp vô hại thường trực trên gương mặt tôi. Theo tôi thấy, hành lý của cậu ấy không nhiều nhận gì cả, tất nhiên nếu như lấy tôi làm đối tượng so sánh.

“Ừ, mình từ trường này chuyển thẳng lên. Cậu thì sao? Chắc là ở trấn khác rồi? Hình như trước đây chưa gặp cậu bao giờ? Cậu ở đâu vậy?” Xem ra bạn học Nghiên Bân cũng là người dễ nói chuyện lắm.

“Mình học Cấp hai ở trường Viễn Thanh, ngay trấn bên cạnh thôi. Nghiên Bân, cậu không phải lần đầu tiên ở ký túc xá đâu nhì, mình thấy cậu trải giường có vẻ chuyên nghiệp lắm luôn!” Biết khen ngợi người khác là một thói quen tốt, tôi phải nỗ lực cứu vớt hình tượng của chính mình đã bị mẹ không tôn chút sức mà đập vỡ tan tành.

“Mình bắt đầu ở ký túc xá từ khi học Cấp hai rồi, cũng không tính là giỏi giang gì đâu, có điều chắc là nhiều kinh nghiệm hơn cậu một chút, cho nên có gì không hiểu cậu cứ hỏi mình.” Quả nhiên, mấy lời ngọt ngào ai mà chẳng thích nghe? Nhưng mà bạn cùng phòng mới này đúng là rất dễ sống chung vượt ngoài mong đợi của tôi.

“Ừ, cảm ơn cậu! Nghiên Bân cậu tốt bụng quá, nói thật nhé, lần đầu tiên mình ở ký túc xá nên cũng hơi sợ một chút!” Tôi gật mạnh đầu, còn khuyến mãi thêm một nụ cười rạng rỡ.

“À, không cần khách sáo mà.” Vậy là về mặt Nghiên Bân cũng bắt đầu trở nên ngại ngùng, “mình dọn dẹp xong rồi, mình phải đi tìm bạn đã, cậu từ từ sắp xếp, lát nữa đến lớp gặp nhé!” Nói xong, cậu ấy cầm lấy túi xách chuẩn bị bước ra cửa.

“Ừ, bye!” Tôi cười vẫy tay với cậu ấy.

Không dễ dàng gì mới dọn dẹp xong, tôi liếc nhìn đồng hồ đeo tay, phát hiện vẫn còn lâu lắm mới đến giờ tập trung. Vậy là tôi tìm lấy cây chổi, quét dọn sạch sẽ cả trong phòng ký túc xá và ngoài ban công.

Ba nói, thỉnh thoảng chịu thiệt một chút cũng xem như được lợi. Có điều, nếu thật sự phải sống cùng nhau ba năm, có những việc thực ra không cần thiết phải tính toán nhiều quá làm gì.

Quét dọn xong xuôi, tôi ngồi xuống chiếc giường vừa được trải của mình, yên lặng ngồi đợi những người bạn khác trong phòng. Nhưng đợi đến hơn nửa ngày, ngay cả một người cũng chẳng thấy.

Miễn cưỡng dần xuống cảm giác không yên và buồn bức trong người, tôi nghĩ mình cũng nên ra ngoài đi dạo cho khuây khỏa. Tâm động không bằng

hành động, cho nên tôi lập tức cầm lấy cặp sách của mình, đứng dậy ra khỏi ký túc xá.

Chậm chậm rãi bước không mục đích trong khuôn viên trường, tôi nhìn theo những tốp học sinh mới qua qua lại lại, tay họ xách hành lý có người nhà đi theo phía sau, vội vàng vàng ngang qua những thành viên của Hội học sinh, tôi chợt cảm thấy mình cứ rảnh rỗi thế này giống như đang phạm vào một loại tội ác vậy.

Đi qua mấy khu phòng học, tôi phát hiện không có một ai cả, bởi vì nơi này không phải khu của lớp 10, những khóa khác bây giờ vẫn chưa bắt đầu nhập học. Tôi ngẩng đầu nhìn lên một tòa nhà, không phải rất cao, chỉ có bốn tầng thôi. Không biết một hai năm nữa, tôi sẽ học ở phòng nào trong số này?

Giữa các tòa nhà cách nhau một vườn hoa nhỏ, ngoài ra còn có một vườn hoa lớn nằm ở vị trí trung tâm của khuôn viên trường, bên trong còn trồng hai cây xoài nữa. Lạ lùng ở chỗ, hai cây xoài đó tựa sát vào nhau, nhìn thế nào cũng thấy giống một cặp tình nhân đang thân mật, chẳng biết là ngẫu nhiên hay trùng hợp nữa? Có điều, trông ở đây thì có gì tốt? Không phải Cấp ba không được phép yêu đương hay sao? Như thế này còn không phải đang cổ vũ học sinh yêu sớm à? Thế là một lần nữa tôi được dịp thành công cười nhạo những suy nghĩ linh tinh lung tung của chính mình.

Sau đó tôi đến trước tòa nhà nghệ thuật, đứng trên bậc kéo cờ phóng tầm mắt ra xa ngắm nhìn sân thể dục của trường. Đường chạy điền kinh tiêu chuẩn 400 mét bao quanh sân bóng, màu xanh mượt của vùng cỏ non trong sân cùng màu đỏ của mặt đường chạy vừa tương phản lại vừa cân xứng nhau lạ kỳ. Sân thể dục không có một ai, không gian yên tĩnh nhưng cũng đồng thời làm người ta cảm thấy nặng nề ngột ngạt. Một làn gió nhẹ thổi lướt qua, rất dễ chịu, tôi không phải là người thích vận động, nhưng lúc này tôi lại có linh cảm chắc chắn tôi sẽ phải lòng sân thể dục ở đây.

Khi tiếng chuông vang lên, tôi mới giật mình nhận ra thì ra mình đã ngồi phát ngốc ở đây rất lâu rồi. Vậy là tôi thử men theo con đường lúc này để trở về, nhưng càng làm tôi buồn bực hơn chính là, tôi phát hiện mình lạc đường mất rồi.

Tôi là một đứa mù đường, tôi biết chứ, biết rõ nữa là chẳng khác. Bốn bề xung quanh một cái bóng cũng không có, muốn hỏi đường cũng là chuyện không thể nào. Hết cách rồi, nhìn con đường nhỏ vòng quanh trường dài không thấy điểm dừng, tôi thở dài ảo não, đành chấp nhận số phận nghiệt ngã mà bắt đầu bước đi.

Tôi biết chắc, men theo con đường này nhất định sẽ tìm được cổng trường, đến được cổng trường nhất định có thể tìm được người để hỏi rồi. Liếc nhìn đồng hồ đeo tay, tôi nghĩ thầm trong đầu, cứ đi vòng vòng thế này, không đi trễ là không thể nào. Thôi cũng được, dù sao đến trễ còn tốt hơn không đến.

Đi được một lúc, chợt nhìn thấy phía trước có hai nam sinh, không quan tâm đến việc xấu hổ nữa, tôi lập tức chạy lên bắt chuyện: “Chào hai cậu, hai cậu cũng là học sinh mới phải không? Mình bị lạc đường, mình đi cùng hai cậu đến chỗ phòng học được không?” Hoàn cảnh cấp bách nhưng tôi vẫn không quên mỉm cười theo chuẩn mực nữ chính hiệu.

“Cậu cũng là học sinh mới hả? Chắc không phải người ở đây đâu nhỉ? Trường này rộng lắm, lạc đường cũng là chuyện thường tình mà, cậu đi cùng với bọn mình này!” Một trong hai nam sinh rất nhiệt tình nói chuyện với tôi.

Cậu bạn này tên là Tạ Tiến Xương, là người rất thích nói chuyện. Cả đoạn đường đều là cậu ấy nói bọn tôi nghe, hoặc là cậu ấy hỏi tôi trả lời, nhờ vậy bầu không khí mới không trở nên lúng túng, nhạt nhẽo.

Đến dưới hai tòa nhà của khóa lớp 10, cậu ấy hỏi tôi học lớp mười mấy.

“À, lớp Thực nghiệm 1.” Tên lớp dài ngoằng thế này đúng là tôi có chút không quen.

“Vậy thì hai cậu học cùng lớp đấy,” cậu ấy đưa tay chỉ cậu bạn suốt đường đi không hề lên tiếng đang đứng bên cạnh, sau đó đẩy cậu bạn kia một cái, nói: “Cậu đưa cậu ấy đi lên đi, mình đi trước nhé.”

“Bye!” Vừa dứt lời cậu ấy đã xoay người chạy biến vào một trong hai tòa nhà.

“Bye! À, còn nữa, cảm ơn cậu nhé.” Tôi nói với theo bóng lưng của cậu ấy.

“Đi thôi!” Cậu bạn kia ra hiệu bảo tôi đi cùng cậu ấy.

Xem ra cậu bạn này cũng giống tôi, đều không quen bắt chuyện với người lạ. Cho nên, quãng đường còn lại, một câu nói bọn tôi cũng tiết kiệm cho nhau. Đúng là ngại quá đi mất, may mà đoạn đường cũng không còn dài lắm.

Sau khi đến được lớp học, tôi nhỏ giọng nói với cậu ấy hai tiếng “cảm ơn”. Đưa mắt quét một lượt quanh lớp, tôi nhanh chóng nhìn thấy bạn học Nghiền Bân, vậy là tôi chạy thẳng đến nói muốn ngồi cùng cậu ấy. Cũng may ấn tượng của cậu ấy với tôi không đến nỗi tệ, cậu ấy rất sáng khoái nhường chỗ cho tôi. Cuối cùng, tôi đã tìm được “người quen” rồi. Đến lúc này, quả tim căng thẳng phập phồng trong lồng ngực từ lúc lạc đường của tôi mới từ từ nhẹ nhõm trở lại.

Cũng có thể xuất phát từ bản năng, vì lo sợ bản thân chỉ có một mình, cho nên từ một người thường ngày luôn thụ động và hướng nội, tôi chủ động làm quen bắt chuyện với tất cả bạn cùng phòng mới của mình. Đại khái có lẽ vì tôi luôn thể hiện mình ấm áp và dễ gần, cũng có lẽ vì các bạn vốn rất dễ sống chung, nên mọi người ai cũng bằng lòng thân thiết với tôi.

Khi đợt huấn luyện quân sự kết thúc, tôi đã thành công nhập bọn với hầu hết bạn cùng phòng, cũng từng chút một thả lỏng bản thân với bản tính thật của mình. Tất nhiên, ngoại trừ một người – là Lô Tiểu Nghiên. Nghe đồn cậu ấy là dân thành phố, vẻ ngoài lại xinh đẹp, ngay ngày đầu tiên vào học đã vinh dự được bầu làm hoa khôi của lớp, giành được sự mến mộ sâu sắc của đám nam sinh và sự ghen tỵ của đám nữ sinh.

Không có quan hệ tốt với cậu ấy không phải vì tôi tự ti, mà vì trong thời gian huấn luyện quân sự cậu ấy chỉ bắt chuyện với đám nam sinh, ở ký túc xá từ sáng đến tối cũng chỉ cầm điện thoại nói chuyện với đám nam sinh, về cơ bản không để ý đến người khác.

Sau khi chính thức vào học một tuần lễ, điện thoại của cậu ấy cuối cùng bị giáo viên tịch thu mất. Vì sao lại nói là “cuối cùng”? Bởi vì trường Số 3 có quy định không cho phép học sinh mang điện thoại đến trường. Muốn gọi điện thoại? Được chứ, xin mời ra khỏi ký túc xá rồi phải, cảm ơn.

Sau khi bị tịch thu điện thoại, cuối cùng cậu ấy đã phát hiện ra sự tồn tại của “loại sinh vật gọi là bạn cùng phòng” và bắt đầu lấy lòng vài người trong số chúng tôi. Dùng cách diễn đạt khác thì là, cậu ấy phát hiện trong số “loại sinh vật gọi là bạn cùng phòng” có một số người có điện thoại di động. Có điều bởi vì buổi tối cậu ấy nói chuyện điện thoại quá khuya, lại không chịu khống chế âm lượng, cho nên đã đắc tội với tất cả mọi người trong phòng.

Là nữ sinh của lớp Thực nghiệm 1, những việc như tẩy chay gần như không hề xuất hiện, cho nên mọi người cũng không nói gì, chỉ trợn mắt bực bội nhưng vẫn cho cậu ấy mượn điện thoại không thiếu một lần nào.

Có điều nhắc đến việc này, bởi vì nôn nóng làm quen với các bạn cùng phòng, tôi đã bỏ bê lạnh nhạt Văn Tuệ và Trinh Nhan không ít. May mắn hai cậu ấy cũng đang bận rộn thích ứng với cuộc sống mới. Trong lúc huấn luyện quân sự, thỉnh thoảng tôi có đến gõ cửa phòng ký túc của hai cậu ấy, nhưng chủ yếu vẫn là cả ba gặp nhau ở nhà ăn của trường.

Nhắc đến nhà ăn, không thể không nhắc một chút đến thức ăn ở nhà ăn của trường Số 3. Đàn anh đàn chị đi trước đã lưu truyền một câu nói kinh điển thế này: “Nếu bạn đã từng ăn cơm ở nhà ăn của trường Số 3, vậy thì sau này đi học đại học bạn không cần lo lắng đến chuyện ăn uống nữa.”

Bữa cơm trưa vào ngày huấn luyện quân sự đầu tiên, tôi ăn được hai miếng, còn lại đều đổ hết, sau đó bị đau dạ dày, vì ăn phải món cơm được nấu từ loại gạo cứng đầu không chịu chín. Buổi tối lúc ăn cơm, tôi chỉ có món lương khô ít ỏi dần bụng.

Huấn luyện quân sự ngày thứ hai, lại đến giờ ăn, tôi ăn sạch sẽ mọi thứ, vẫn là loại cơm nấu từ gạo cứng đầu, vẫn là dạ dày của tôi, nhưng mà cho dù là tôi hay là nó, đều chỉ có thể lựa chọn chấp nhận. Suy cho cùng dù sao cũng phải ăn ba năm, hà cớ gì phải tự làm khổ chính mình? Thực ra là vì có người nào đó ăn nhiều quá, cho nên lương khô hết mất rồi, ahuhu.

Về sau, khi chính thức vào học, nam sinh có sở thích “tâm sự với chính mình” ngồi phía sau tôi từng lớn tiếng ai oán rằng: “Tại sao suốt tuần lễ huấn luyện quân sự ăn cơm chỉ thấy vào không có ra vậy hả?” Một con dân sống ở đây mười mấy năm trời còn phải chịu như vậy, một kẻ từ ngoài đến như tôi làm sao thoát khỏi kiếp nạn này đây?

Cõi lòng tôi không ngừng gào thét: anh hai à, cậu chỉ ăn có một tuần lễ thôi, chị đây còn phải ăn ba năm trời đấy!!!

Vậy là, trời vẫn rất xanh trong. Cuộc sống Cấp ba chỉ mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Lớp 10 Thực Nghiệm 1

Ngày hè nóng nực siêu buồn ngủ. Đáng tiếc có người cả đêm ngủ lăn quay không mộng mị, nhưng cũng có người trần trọc không tài nào ngủ nổi.

Lớp 10 Thực nghiệm 1 và Thực nghiệm 2 giống nhau, đều là những lớp chọn trong truyền thuyết. Bởi vì trường Số 3 áp dụng quy định bắt buộc chuyển thẳng đối với học sinh học Cấp hai tại trường, nên đại bộ phận nhân tài của hai lớp này đều là con dân của trường từ khi học Cấp hai, người ngoài như tôi quả thực ít ỏi vô cùng. Điểm trúng tuyển vào hai lớp này ngang bằng với điểm chuẩn vào trường Số 1, đều từ 600 trở lên, người ngoài thi được mức điểm này không chọn trường Số 1 mà đầu quân vào trường Số 3 đích thị là kẻ ngốc nhất quả đất. Rất không may, tôi chính là kẻ ngốc nhất quả đất đó.

Lớp chúng tôi gồm tổng cộng 60 người, trong đó có 17 nữ sinh, có điều có thể chen chân vào top mười của lớp chỉ có 2 người. Có thể nói, lớp học này gần như trở thành thiên hạ của đám con trai rồi.

Hôm trao học bổng, tôi nhận ra cậu bạn ít nói mình gặp hôm nhập trường có bước lên sân khấu nhận học bổng loại một, tha thứ cho tôi lúc ấy vẫn chưa biết tên người ta là gì. Như vậy có thể hiểu rằng, cậu bạn ấy nằm trong top năm toàn khối, thật không ngờ trông cậu ta có vẻ ngơ ngơ ngốc ngốc thế mà học hành đĩnh ra phết.

Tạ Tiến Xương cũng có tên trong danh sách bước lên sân khấu, có điều nhận học bổng cùng hạng với tôi, tức là nằm trong top hai mươi toàn khối, thế thì cậu ấy học ở lớp Thực nghiệm 2 rồi.

Về sau tôi mới biết, cho dù top mười của lớp hay top mười toàn khối, đều không phải là nơi đám dân đen chúng tôi có thể bước chân vào được. Vị trí trong top mười vĩnh viễn là những con người đó, chẳng bao giờ có sự thay đổi quá lớn. Thay đổi duy nhất chỉ là cuộc chiến xếp hạng giữa nội bộ những bậc anh tài đó với nhau mà thôi.

Còn tôi – phải dựa vào nhân phẩm bùng nổ mới có mặt trong top chín của lớp, top mười tám toàn khối. Hơn nữa, xếp trước và sau tôi đều là học sinh

của trường chuyển thẳng lên, cho nên tôi hoàn toàn, cực kỳ có lý do tin tưởng rằng, người ngoài chân ướt chân ráo đến đây là tôi sẽ bị “dọn dẹp” một cách rất nhanh chóng và sạch sẽ, chỉ cần nghĩ đến việc này tôi đã thấy tương lai của mình gặp ghênh, hiểm trở vô cùng.

Ông trời ơi, chi bằng ông cứ giết con đi cho rồi!

Thực tế chứng minh rằng, tôi đã đúng: kỳ kiểm tra hàng tháng lần đầu tiên, mỗi lần có kết quả của một môn, những bạn học abxyz ngồi xung quanh mà tôi còn chưa biết hết lại xuất hiện và hỏi dồn dập: “Bạn gì gì đấy ơi, cậu thi được bao nhiêu điểm thế, cho mình xem một chút đi mà.” Lúc mới bắt đầu tôi còn thật thà như đếm trả lời lại, sau đó nhận lại vô số ánh mắt hoặc là khinh thường hoặc là không dám tin.

Bề ngoài tôi tỏ ra rất điềm tĩnh. Thực ra, tôi rất muốn lên tiếng rằng: Ai là bạn gì gì đấy hả? Tôi mới muốn hỏi thử xem ai là bạn gì gì đấy đấy! Nhưng tôi không có sở trường ghi nhớ người khác, càng không có sở trường được người khác ghi nhớ. Cho nên thôi vậy, tôi cũng quen rồi.

Giống như hai cậu bạn ngồi phía trước tôi ấy, một người rất tốt, hỏi điểm số của tôi một cách uyển chuyển nhẹ nhàng thôi, người còn lại ngay khi cán sự bộ môn vừa phát bài thi xuống liền trực tiếp cầm lấy bài của tôi xem xét tại chỗ, sau đó dùng vẻ mặt xem thường nhìn ngược lại tôi.

Sau đó khi chỉ còn hai ba môn nữa chưa có kết quả, chẳng còn ai thêm đến hỏi tôi bạn gì gì đấy thì ra sao nữa, bởi vì đại khái các bạn học abxyz đó đã cảm thấy bạn gì gì đấy sẽ không gây ra bất kỳ uy hiếp nào với bọn họ, suy cho cùng cũng vì kết quả thua kém nhau quá nhiều. Vậy mới nói, nhân phẩm ấy à, đúng là một thứ quá đổi mơ hồ.

Trong lớp học này, hiện thực đã đi gần đến hai chữ tàn khốc. Như bạn cùng bàn của tôi chẳng hạn, khi nhập trường điểm thi của cậu ấy chỉ thua tôi 1 điểm, sau kỳ kiểm tra hàng tháng cậu ấy bỏ xa tôi tận 50 điểm, không chỉ thế, cậu ấy còn bảo mình thi quá kém. Mặc dù quả thật cậu ấy cũng chỉ nằm ở mặt bằng điểm số trung bình của cả lớp. Nhưng mà, bạn nói thử xem, thế này thì bảo người ta sống tiếp thế nào đây? Nhìn bảng thành tích trong tay mình, tôi cảm thấy tương lai chỉ là một khoảng trời đen tối.

Trong lớp có người mang theo quyển sách “Chuẩn bị Cao khảo XX” trân trọng như thể đó là bí kíp Quỷ Hoa Bảo Điện, ngày nào cũng phải lật xem đến mấy lần, ngay cả ăn cơm cũng mang theo một tờ giấy ghi chú nhỏ vừa đọc vừa ăn. Những người như thế này rất nhiều, có điều khoảng cách trên bảng xếp hạng lớp vẫn là một cự ly thăm thẳm xa xăm, xem ra việc này còn có mối quan hệ hữu cơ rất lớn với thông minh bẩm sinh nữa. Cũng có người sách bài tập lúc nào cũng trắng tinh như mới, vào lớp cũng không thấy chăm chú nghe giảng, nhưng lúc nào trả lời câu hỏi giáo viên đưa ra cũng trôi chảy như nước, ví dụ cụ thể bằng bạn nam tên La Trắc Kiệt, sau này cuối cùng tôi cũng biết tên của cậu bạn ít nói kia rồi, thật là “lúc mất gần gục”[1]! Những người thế này không nhiều, có điều trong lớp tôi vẫn không tính là quá quý hiếm, như bạn học ngồi sau lưng tôi cũng được xếp vào loại này. Cũng có người biết kết hợp hài hòa giữa học tập và vui chơi, khi chơi thì quây hết mình, khi vào học lại tập trung đến mức đáng sợ, lấy ví dụ bằng một bạn học cùng phòng ký túc xá của tôi. Nhưng từ trong tinh thần của tất cả các bạn ấy đều là một ý chí như nhau: một sự kiêu ngạo không chịu nhận thua. Sự tồn tại của các bạn ấy, khiến cho đám dân đen như chúng tôi gần như trở nên vô dụng và thừa thãi. Thượng đế, thích nhất chính là dùng sự không công bằng để làm nổi bật sự công bằng của Ngài!

Nếu không phải là một thành viên của lớp này, chắc hẳn tôi sẽ cảm thấy điều này rất thú vị, nhưng vận vào người mình tôi lại không cách nào cười nổi, bởi vì cả ba loại người liệt kê ở trên, tôi không ở vào loại nào cả. Tôi vẫn đang lẩn quẩn trong những tháng ngày Cấp hai, một đứa vô dụng vừa không nỗ lực lại chẳng được thông minh bẩm sinh.

Còn nhớ bài kiểm tra đầu tiên môn Ngữ văn: tổng cộng 10 câu hỏi trắc nghiệm, mỗi câu 10 điểm, tôi suy nghĩ đến tối tăm mặt mũi mới trả lời đúng 4 câu; đến khi phát bài, bạn nam thích làm nhảm ngồi phía sau tôi lớn tiếng: “Trời ạ! Trong giờ học mình ngủ quên mất, lúc phát đề ra đánh lụi toàn bộ đáp án A, thế mà lại được 60 điểm!”

Bạn học, bạn chắc chắn toàn bộ là ĐÁNH! LỤI hả? Tôi tức đến sắp điên nhưng lại chẳng biết làm thế nào.

Giả sử là môn học khác tôi sẽ chẳng làm sao cả, nhưng bốn lần thi thử suốt năm lớp 9 có đến hai lần môn Ngữ văn của tôi được điểm tuyệt đối 120, từ trước đến nay Ngữ văn luôn là niềm kiêu hãnh của tôi, thậm chí lúc đầu giáo viên dạy Ngữ văn rất không thích tôi, cũng không dám trừ đi của tôi nửa điểm nào.

Thế nhưng bây giờ, giáo viên Ngữ văn lại vô cùng ý tứ sâu xa lên tiếng nhắc nhở “một vài học sinh kém nào đó” không được làm liên lụy đến cả lớp. Lần đầu tiên trong đời có người nói với tôi: không được làm liên lụy đến người khác.

Vào lúc đó, cuối cùng tôi đã hiểu ra rằng, thì ra cũng có lúc thiên nga tiến hóa ngược trở lại là con vịt xấu xí.

Thực lòng mà nói, các bạn học có mặt trong lớp này, có ai chưa từng trải qua khoảnh khắc huy hoàng khi còn học Cấp hai đâu? Chỉ là ở thì hiện tại này, có người vẫn huy hoàng như cũ, nhưng cũng có người bắt đầu rút nước mắt vấy tay chào tạm biệt một thời đại đã từng thuộc về riêng mình.

....

Ánh chiều đỏ xuống đường chạy màu đỏ bao quanh sân thể dục, có ba nữ sinh không thèm để ý đến hình tượng ngồi bệt xuống bãi cỏ trong sân.

“Hai cậu thi thế nào rồi?” Tôi ịu xịu lên tiếng hỏi.

“Đứng đầu danh sách, từ dưới lên.” Trình Nhan làm ra vẻ hoàn toàn không thêm để tâm, có điều ánh mắt buồn bã kia đúng thật chẳng giấu được ai.

“Bọn mình thi chẳng sao đâu, dù sao hồi đầu cũng là vinh dự nằm trong top cuối bước chân vào lớp Thực nghiệm mà, đã làm công tác chuẩn bị tâm lý từ lâu rồi. Nhưng mà cậu, chắc áp lực lớn lắm nhì.” Câu khẳng định nghe đúng kiểu “chuyện thường tình thế thôi” phát ra từ một người cũng đang thất thần – bạn học Văn Tuệ.

“Lúc nào mình cũng thấy mình đúng là vô dụng, hướng nội, bị động mà còn cực kỳ cầu thả nữa. Cứ tưởng học hành không đến nỗi tệ là ưu điểm duy nhất, bây giờ...” Giọng nói của tôi càng lúc càng nhỏ, thật sự không có cách nào nói tiếp được nữa.

“Ai bảo thế, cậu vẫn còn bọn mình đây thôi, mít đặc. Cậu có nhiều ưu điểm lắm còn gì!” Trinh Nhan phản bác.

“Cậu nói nghe thử xem” Tôi liếc cậu ấy.

“Cậu rất, rất, rất... cậu rất tốt.”

“Thôi, cậu đừng miễn cưỡng chính mình nữa.” Tôi chán nản nói.

“Hai người các cậu đã đủ chưa vậy. Có điều nói đến chuyện này, Dung Dung, thế cậu có kể được ưu điểm của bọn mình không?” Văn Tuệ ngắt lời bọn tôi.

“À, cái này à... các cậu, các cậu đều rất tốt.” Tôi cũng ngại chết đi được.

“Không nói được điểm tốt của đối phương, nhưng vẫn chắc như đinh đóng cột đối phương là BFF của mình, thế còn chưa đủ hả? Mà việc này, mình với Trinh Nhan trở thành BFF không phải vì có cậu là BFF chung của hai đứa bọn mình còn gì?”

“Nói ra mới thấy hình như đúng thế thật nhỉ ~” Tôi chợt tỉnh ngộ.

“Đúng vậy, con heo nhỏ Tuệ Tuệ, vẫn chưa hỏi cậu ưu điểm của hai bọn mình đâu, mau trả lời đi!” Bỏ qua câu chuyện phiền não thôi.

“Ừ ừ ~” Tôi cũng muốn bỏ qua câu chuyện phiền não kia.

“Hai đứa các cậu mau cắt đi cho mình!!!” Con heo nào đó nổi đại rồi.

“Mặc dù những ngày tháng ‘học như chơi’ của chúng ta đã qua rồi, nhưng mà bọn mình cũng đâu ngốc hơn người khác bao nhiêu! Có thể bọn mình chỉ là đang cần một học kỳ để thích ứng thôi.” Trinh Nhan tự mình an ủi chính mình lên tiếng.

“Chắc vậy. Nhìn các bạn trong lớp nỗ lực hơn mình gấp năm mười lần có thành tích tốt hơn mình, cũng xem như khuấy khóa, nhưng nhìn thấy những người còn lười hơn cả mình, nhưng lại nhẹ như không đạt được thành tích tốt, đúng là không công bằng chút nào.” Tôi cảm thấy vô cùng, cực kỳ mờ mịt.

“Hắn là hồi Cấp hai, cũng có bạn học trong lớp suy nghĩ giống như vậy về bọn mình. Trong giờ học đọc tiểu thuyết, tan học thì lo ngủ, bài tập lần nộp lần không – không phải lúc trước bọn mình cũng thế à? Chẳng qua bây giờ có người làm diễn viên chính thay bọn mình thôi.” Văn Tuệ cảm khái nói.

“Đúng vậy, chỉ là thời thế thay đổi diễn viên chính đã đổi người. Có điều, không biết bọn mình còn có cơ hội trở mình hay không đây?”

Con gió nhẹ thổi qua lùa đi tia nắng cuối cùng của ngày, cũng lùa đi câu hỏi ngoài ông trời ra chắc chẳng ai trả lời được của ba đứa chúng tôi.

“Đi thôi, giờ tự học buổi tối sắp bắt đầu rồi.”

Tương lai chúng tôi rồi sẽ thế nào, ngay lúc này không một ai có thể biết trước được.

[1]: bản gốc là “内牛满面”, ngôn ngữ mạng Trung Quốc, nói ngọng từ cụm từ “泪流满面”, nguyên nghĩa là “nước mắt ràn rụa”.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tám Chuyện Đêm Khuya Trong Ký Túc Xá

Đám nam sinh ký túc xá “chép gió” nửa đêm trăm phần trăm sẽ nói về chuyện gì? Về đám con gái!

Đám con gái ký túc xá tổ chức hội nghị xuyên đêm sẽ bàn về điều gì? Về đám con trai!

Đề tài chung dù con trai hay con gái ở ký túc xá đều bàn tán rôm rả vào mỗi cuộc trò chuyện đêm khuya là gì? Chính là nói xấu giáo viên!

Những thống kê phía trên đều do bạn học Lương Hiểu San giường bên cạnh khai sáng cho tôi, nghe đồn do giáo viên hồi Cấp hai nói với các cậu ấy như thế. Về vấn đề này tôi đồng cảm sâu sắc.

Từ khi nhập học đến nay, thêm vào mấy ngày đây ải mang tên huấn luyện quân sự, bầu không khí trong phòng ký túc xá của tôi càng trở nên vui vẻ, thân thiết hơn. Tám chuyện đêm khuya cũng trở thành một tiết mục quen thuộc mỗi đêm sau khi tắt đèn của chúng tôi.

“Này này, mọi người ngủ chưa vậy? Nếu chưa ngủ bọn mình tám một lúc đi!” Tiểu Vân có giọng nói sang sảng trời cho, cho dù dùng hết sức khổng chế âm lượng, người nào người nấy đều nghe thấy rõ ràng rằng không sót một chữ cái.

“Được đấy, tám chuyện gì?” Tôi là người đầu tiên hưởng ứng, dù sao cũng không ngủ được, nói chuyện để mọi người hiểu nhau hơn, thuận tiện thả lỏng tâm tình cũng là một bài thuốc tốt.

“Hay là tám về lớp chúng ta đi, khai giảng gần hai tuần lễ rồi, nói nghe xem các cậu có ấn tượng với ai nhất!” Chị đại trưởng ký túc xá đề nghị.

“Ấn tượng với ai nhất hả? Nếu ấn tượng với con gái thì có gì hay ho đâu để nói, không bằng các cậu phát biểu xem lớp mình ai đẹp trai nhất đi?” Nguyệt Nga nằm bên cạnh tôi có phản ứng ngay lập tức.

“Minh cảm thấy đẹp trai nhất lớp mình là Lý Tự Phong, nghe đâu cậu ấy đến từ Quảng Châu, ăn mặc thời thượng đỉnh của đỉnh.” Không biết Lô Tiểu Nghiên hết nói chuyện điện thoại từ lúc nào, nhanh như chớp lên tiếng chen vào.

“Đúng thế, cậu ấy trông cũng bảnh lắm, có điều mình không thích ria mép của cậu ấy tẹo nào.” Đến lượt trưởng ký túc xá đưa ra ý kiến.

“Với cả cậu ấy hơi bị thiếu thớt nữa, nghe đồn chỉ cao 1m67 thôi!” Miss Perfect Hồng Huy cũng tham gia vào cuộc thảo luận.

Lý Tự Phong là ai vậy? Trong lớp chúng tôi có người này hả? Đó là những câu hỏi cuộn cuộn trong nội tâm nhưng không dám phát ngôn thành lời của tôi. Làm người không chút tài cán gì quả nhiên là bị kịch, ngay cả trai đẹp bên cạnh là ai cũng không biết lại càng là bị kịch.

“VẬY các cậu nghĩ trong lớp còn ai đẹp trai hơn nữa?” Tiểu Vân lần nữa lên tiếng. Thế là tôi vội vàng ra sức lục tung đầu óc, mừng tượng lại đáng về những người mang giới tính XY trong lớp, sau đó rất đau lòng phát hiện hình như tôi chỉ biết mỗi hai vị hoàng tử... ếch ngồi trước mặt mình mà thôi. Ahuhu, hóa ra tôi có thể làm người thất bại đến mức này!

“Hồ Gia Lạc cũng được phết, có cảm giác rất thoải mái.” Chị đại trưởng ký túc xá phát biểu vào lúc tôi đang bận rộn than thân trách phận.

“Ừ, mà tính tình cũng tốt, lần trước cậu ấy giúp mình lau bảng.” Xem ra bà chị Nguyệt Nga đối với bạn nam này có ấn tượng không tồi. Được rồi, tôi quyết định, ngày mai phải tận mắt đi xem Nam khôi 1 trong truyền thuyết của lớp chúng tôi mới được.

“Phải, mình cũng có ấn tượng chút chút.” Miss Perfect cũng lên tiếng thể hiện có biết đến sự tồn tại của “bông hoa” này.

“Nhà cậu ấy mở cửa hiệu chụp ảnh đấy.” Lương Hiểu San không cam chịu cô đơn nói chen vào. Thì ra thật sự chỉ một mình tôi lo ngại không biết chút sự đòi.

“Ngư, sao cậu chẳng nói gì thế?” Chị đại trưởng ký túc xá giàu tình thương nhận ra sự im lặng bất thường của tôi.

“Có sao đâu, các cậu cứ nói đi, mình đảm nhận phần nghe.” Lẽ nào muốn tôi nói, các cậu nói abcdxyz gì đó mình chẳng biết ai là ai cả hay sao? Nhất định sẽ bị khinh bỉ đó! Huhu, sao khả năng ghi nhớ người khác của tôi lại tệ như vậy chứ? Ngày mai nhất định phải cẩn thận tỉ mỉ để ý từng người một trong lớp! Từ tận đáy lòng mình, tôi xin thề!

“Đúng rồi, cán sự môn Toán hình như cũng tạm được mà!” Bà chị Nguyệt Nga một lần nữa có ý kiến.

“Cán sự môn Toán? Là ai vậy?”

Đội mãi cuối cùng cũng có người hỏi ra câu hỏi hợp ý tôi rồi, nước mắt ràn rụa. Nhưng mà cán sự môn Toán? Người này hình như tôi có tí tí ấn tượng, chẳng biết có nhớ nhầm sang ai khác không? Có điều, tôi cứ nghe mọi người nói chuyện thì hơn, đối với khả năng ghi nhớ người khác lòng tin tôi dành cho chính mình là âm vô cực.

“Cậu ấy tên La Trạc Kiệt, không phải cực kỳ đẹp trai nhưng nhìn dễ thương lắm, kiểu bự bẫm trẻ con ấy. Mà cậu ấy tốt bụng nữa, thường giúp mình mang điện thoại về nhà sạc pin. Phải rồi, nghe đồn cậu ấy có một người chị gái, với cả nhà cậu ấy cũng có tiền lắm.” Lô Tiểu Nghiên có vẻ rất vui nói. Trường học không cho phép mang theo điện thoại, cho nên cũng không thể quang minh chính đại sạc pin được, vào lúc thế này các bạn học ngoại trú thường xuyên trở thành trung tâm sạc pin di động, vì thế vị cán sự môn Toán “tốt bụng” kia đương nhiên sẽ được phát cho tám thẻ người tốt. Nhưng mà, bà chị Lô Tiểu Nghiên này cũng “trâu” quá, ngay cả trong nhà người ta có những ai, có tiền hay không cũng biết.

Quả nhiên là cậu ấy! Có điều chàng trai này cũng đáng thương thật, lại bị Lô Tiểu Nghiên nhìn trúng. Đúng rồi, hôm nhập học chính là cậu ấy với một bạn nam nữa dẫn đường giúp tôi, nhưng mà bạn kia tên gì nhỉ? Hình như tôi lại quên mất rồi.

“Nhưng hình như hôm nay cậu ấy không đi học.” Lô Tiểu Nghiên hơi thất vọng lên tiếng.

Bây giờ thì tôi đã hiểu vì sao vị cô nương này góp mặt trong cuộc nói chuyện đêm nay rồi, ra là vì điện thoại hết pin! Đúng thật không thể làm cho rằng cậu ấy là người tốt được.

“Chủ đề trai đẹp kết thúc, chúng ta tám về trai ất ơ đi!” Lô Tiểu Nghiên tỏ ra cực kỳ hào hứng.

“Trai ất ơ hả, lớp bọn mình có mà đầy, cậu muốn tám thế nào?” Chị Huy cũng khá có hứng thú.

“Nhắc đến trai ắt ơ, chúng ta không thể không nhắc đến một người.” Tiểu Vân nói.

“Ai?” Hội chị em trong phòng cùng đồng thanh lên tiếng.

“Lý Cẩm Bội.” Tiểu Vân Vân tiếp tục nói.

“À, mình biết rồi, cậu muốn nói đến chuyện đó chứ gì!” Lương Hiểu San góp giọng.

“Ừ, mình cũng từng nghe nói.” Chị đại trưởng ký túc xá cũng tham gia vào.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Tôi không nhịn nổi nữa, các cậu ấy quá xấu xa, úp úp mở mở nói nhiều như thế làm người khác tò mò chết đi được.

“Các cậu không phải từ Cấp hai chuyển thẳng lên nên dĩ nhiên không biết. Con người cậu ta ấy à, ghét con gái có tiếng luôn đấy. Nghe nói nếu con gái đến hỏi bài nhất định cậu ta không thèm trả lời đâu, còn lên mặt bảo người ta ngốc nữa.” Miss Perfect lần nữa xuất đầu lộ diện.

“Thế thôi à?” Một việc rất nhỏ nhặt, nhiều nhất cũng chỉ nói được bụng dạ cậu ta không tốt lành gì mà thôi.

“Đương nhiên không phải. Cậu ta từng nói với một bạn nữ trong lớp bọn mình: ‘con gái các cậu đúng là giả tạo, đứng trước mặt con trai cứ làm ra vẻ, vừa nhìn thấy gián liền lớn tiếng hét lên bảo sợ, nếu như không có bạn nam nào đứng gần đó, nói không chừng các cậu ăn luôn con gián cũng có khả năng!’ Vì vậy mới đắc tội toàn bộ nữ sinh.” Lô Tiểu Nghiên tiết lộ câu trả lời.

Nếu như thế, vậy thì bạn học có tên Lý Cẩm Bội này đúng là ngứa da quá rồi, mặc dù tôi không loại trừ khả năng tồn tại tính chính xác những điều cậu ta nói, nhưng công khai nói trước bàn dân thiên hạ là cậu ta không đúng. Con gái ấy mà, cần nhất chính là mặt mũi! Có điều cậu ta cũng thật là ngốc, biết rõ nói như vậy chẳng khác gì tự gây thù chuốc oán cho mình thế mà vẫn cứ lên tiếng, không trở thành kẻ thù chung của đám con gái mới là chuyện lạ!

Nhưng mà, chị Nghiên ơi, không phải cậu cũng là học sinh từ trường khác đến hay sao? Ngay đến việc này cậu cũng biết, cậu quá đổi thần sầu rồi đó!

“Thành tích học tập của cậu ta tốt chẳng qua nhờ vào chăm chỉ thôi, đáng tiếc, dù có cố gắng cách mấy cũng không bằng mấy người Đới Sinh với Hắc muội, đây là vấn đề thông minh bẩm sinh.” Miss Perfect đẩy về chằm biếm.

“Nhân phẩm cậu ta có vấn đề hả?” Xét từ kinh nghiệm bản thân, thứ gọi là nhân phẩm này đã hạnh hạ tôi biết bao năm trời rồi.

“Ha ha, Ngư mập, cậu còn độc miệng hơn cả mình!!!” Lương Hiểu San cười đến mức nội thương, khó thở.

“Nhưng nhắc Lý Cẩm Bội thì không thể không nhắc đến La Trạc Kiệt.” Sau trận cười, Lương Hiểu San quay trở lại chủ đề ban nãy tìm chuyện nói tiếp.

“Cậu ấy làm sao?” Trong ấn tượng của tôi, cậu bạn ấy chỉ hơi hướng nội một chút mà thôi.

“Cậu ấy từ lúc học Cấp hai đã bắt đầu ngồi cùng bàn với Lý Cẩm Bội rồi, thành tích của hai người lại không hơn kém nhau là mấy, cho nên trước nay luôn là đối tượng được cả lớp lấy ra so sánh.” Nhận tiếp lời.

“Hả? Có gì hay ho để so sánh? Không lẽ cậu ấy được rất nhiều bạn nữ hâm mộ?” Tha thứ cho tôi chỉ nghĩ ra một tiêu chí này thôi, nếu không còn gì đáng để so sánh đâu.

“A Ngư, cậu nói cũng có phần đúng, có điều không đến mức phóng đại như vậy, hình như cậu ấy cũng không phải kiểu rất chủ động làm quen với con gái. Nhưng nếu có người đến hỏi bài, dù bận rộn thế nào cậu ấy cũng sẽ trả lời, tuyệt không có vẻ nóng nảy gì cả. Trong giờ học không thấy chăm chỉ lắm, nhưng giải bài tập lúc nào cũng đơn giản dễ hiểu hơn của thầy cô nhiều. Vậy mới nói, người thông minh là khác hẳn ngay.” Nghiên Bàn giải thích với tôi.

“Đúng thế, Lý Cẩm Bội ấy, không thông minh bằng người ta thì cũng thôi đi, lại còn nhỏ nhen, miệng mồm cay độc nữa, cho đáng đời. Nếu không phải liều mạng cố gắng, thử hỏi cậu ta có đạt được thành tích như ngày hôm nay không?” Bạn học Lương Hiểu San kết thúc đoạn văn trần thuật.

“À à, xem ra miệng lưỡi cậu cũng không tốt đẹp đến đâu.” Tôi giả vờ mắc ối.

“Ngư mập chết tiệt! Cậu muốn chết phải không?” Quả nhiên nghe thấy người nào đó đang nghiêng răng nghiêng lợi.

“Muộn thế này còn âm ỉ cãi nhau cái gì? Còn nói chuyện nữa tôi ghi tên các cô bây giờ!!!” Từ ngoài cửa truyền vào giọng trách mắng của giáo viên quản lý ký túc đi tuần đêm.

Tôi lè lưỡi, sao càng nói chuyện càng phân khích thế nhỉ? Nhìn xem, bị tóm được rồi kia!

“Các chị em, chúc ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!”

Vậy là, màn đêm cô đơn thăm thẳm chỉ còn văng vẳng tiếng dế kêu.

Chương 5: Thấy Ghét Lẫn Nhau

Bạn cùng bàn của bạn nam ngồi trước mặt tôi ghét tôi cực kỳ, cái này tôi biết, nhưng điều tôi không biết là lý do của sự ghét ấy. Tôi có đắc tội gì cậu ta đâu, tôi xác định!

Tôi cũng thấy ghét cậu ta, bởi vì tôi biết cậu ta ghét tôi. Tôi cảm thấy đây không phải chuyện trẻ con hồn mắt, người ta đã không ưa, hà cớ gì tôi phải đem tâm thịnh tình của mình ra để người ta ngược đãi chứ[1].

Về việc tại sao cậu ta ghét tôi, tôi chẳng muốn biết, với những người tôi không quan tâm, lòng hiếu kỳ của tôi trước giờ cũng có hạn. Chị Anh – bạn cùng bàn của tôi nhìn ra hai đứa tôi không thuận mắt lẫn nhau, hỏi: “Cậu đắc tội Phùng Giai Trình hay cậu ta đắc tội với cậu thế?”

“Ai biết cậu ta nổi con điên gì? Dù sao mình cũng chẳng đắc tội cậu ta, có điều cậu ta bày về mặt thói hoặc về phía mình, không lẽ mình còn phải tươi cười chào đón à?” Tôi có chút bức bối nói.

“Lần trước vừa vào lớp mình nghe cậu ta và Lục Uy Khôn nói cái gì mà ‘mình ghét cậu ta lắm!’ sau đó cậu ta nhìn thấy mình liền không nói nữa, không biết có phải đang nói cậu không?” Lục Uy Khôn là bạn nam ngồi phía trước tôi, bạn cùng bàn với người kia.

“Cậu ta ghét mình cũng chắc gì mình đã thích cậu ta, con trai nói xấu sau lưng con gái, mình mới thấy ghét cậu ta nhất đấy.” Tôi khịt mũi khinh bỉ.

Sau đó tình tiết máu chó xuất hiện: không biết Phùng Giai Trình thỉnh linh bước vào lớp từ lúc nào, có điều theo tôi thấy nhiều nhất cậu ta chỉ nghe được câu cuối cùng của tôi mà thôi.

Tôi không quan tâm, còn liếc cậu ta một cái. Chỉ thấy cậu ta trực tiếp bơ tôi, lướt qua bọn tôi, đi thẳng về chỗ của mình, ngồi xuống không thèm quay đầu lại.

“Đồ nhỏ nhen!” Tôi nói thầm, ngoại trừ chính mình không còn ai nghe thấy nữa.

Chị Anh nhìn hai người chúng tôi, bó tay chấm com thờ dài một cái.

Vào giờ tự học buổi tối, Phùng Giai Trình chợt quay đầu lại hỏi tôi: “Sao ký túc xá các cậu có nhiều bạn bị cảm quá vậy?”

Tôi quét mắt qua chỗ ngồi trống không trước mặt cậu ta, vị trí đó của chị đại trưởng ký túc xá chúng tôi. Ai ya, tủy ông chi ý bắt tại tửu[2]! Nhưng đáng tiếc cậu hỏi sai người rồi. Cậu không cho tôi sắc mặt tốt lành, tại sao tôi phải thành thật trả lời cậu?

“Ai mà biết? Tôi còn muốn hỏi sao cậu vẫn chưa mắc bệnh nữa đấy?” Đúng thế, tôi thừa nhận, tôi là đang gây hấn.

Con cừu non, muốn thăm dò xem lúc này trước giờ tự học có phải nói về cậu hay không chứ gì? Không sai! Đúng chính xác chị đây nói cậu đấy! Muốn tán trường ký túc xá của tôi? Nói cho cậu biết, không có cửa, cửa sổ cũng không có đâu! Ha, tự rước nhục vào người!

“Người ta gọi cậu là ‘Ngư’, từ trước đến nay cậu không thấy mình ‘ngư’[3] hả?” Cậu ta cũng không cho tôi sắc mặt dễ coi, lập tức khiêu khích lại.

“Cậu! đi! chết! đi!” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói. Lười đời co với cậu ta, cần gì phải tiếp tục cãi nhau, dù sao tôi cũng có muốn thả thính trường ký túc xá của cậu ta đâu.

Lát sau lúc vô tình ngoảnh lại, tôi liền nhìn thấy chỗ ngồi thứ hai bàn thứ ba từ cuối lớp tính lên có người đang thu dọn đồ đạc, nhưng lại không phải người xuất hiện trong cuộc tám chuyện đêm khuya của chúng tôi tối qua.

“Nghe nói gì chưa? Sáng hôm qua La Trạc Kiệt bị xe tông.” Ngồi sau lưng tôi là Đàm Kiện, cũng là người hai lần nói làm nhảm chọc tôi nổi giận ấy, cậu ấy lại lần nữa thể hiện trình độ tám chuyện siêu cấp của mình.

Không phải chứ? Tôi hơi lo lắng, nói thế nào cũng là bạn bè một lớp, với lại cũng xem như người ta từng giúp đỡ tôi một lần.

“Ồ, thật hả?” Rõ ràng, anh Phát ngồi cùng bàn với cậu ấy không tỏ ra hạp tác cho lắm, nhưng có vẻ việc này không ảnh hưởng đến tinh thần nhiều chuyện của Đàm Kiện.

“Anh Kiệt không đơn giản chút nào đâu, cậu ấy cười xe đạp tránh dừng cảm đâm vào xe bus du lịch hai tầng của người ta đấy!” Giọng điệu sùng bái của Đàm Kiện làm tôi đứng hình.

Anh Kiện này, mình nghĩ cậu nên sắp xếp lại mối quan hệ giữa thành phần chủ động và bị động trong câu, trên đời này có người dùng xe đạp có ý tông

vào một chiếc xe lớn? Trừ khi người đó muốn tự sát.

Có điều đã là câu nói nửa đùa nửa thật bật ra khỏi miệng thế này, có lẽ sự tình cũng không quá nghiêm trọng. Suy cho cùng dựa vào tiếp xúc thường ngày, bạn học Đàm Kiệt tuy thích chém gió, nhưng cũng rất biết chừng mực, việc gì không thể đem ra đùa hân cậu ấy phải biết chứ.

“Nghe nói anh Kiệt chỉ bị gãy một chân thôi, nghỉ ngơi vài ba tháng là khỏe re như bò kéo xe.” Không ngoài dự đoán, Đàm Kiệt lại nói tiếp.

“Nghe đâu ba cậu ấy muốn cậu ấy nghỉ học một năm, cậu ấy nói không cần, khỏe lại tiếp tục đến lớp là được rồi. Không hổ là anh Kiệt, đợi cậu ấy đi học lại cũng gần đến kỳ thi cuối kỳ rồi còn gì, đúng là kẻ mạnh có khác.” Đàm Kiệt hơi bị cảm thán lên tiếng.

Anh Kiệt à, mình cảm thấy cậu càng là kẻ mạnh hơn ấy, sao bố con người ta nói chuyện cậu cũng có cách biết được thế? Không lẽ tôi do tôi lạc hậu quá rồi sao? Không lẽ lớp Thực nghiệm 1 này thực ra chính là cơ quan tình báo quốc gia trong truyền thuyết? Làm thế nào mà ai ai trong lớp cũng siêu đẳng quá vậy?

Nhưng may mà tai nạn không quá nghiêm trọng. Thế là tôi cố gắng mừng tượng đáng về người nào đó (tôi thừa nhận, ghi nhớ về ngoài của người khác là gót chân Asin của tôi), trong trí nhớ của tôi hình như da mặt La Trạc Kiệt rất mềm mại, thật muốn chọc cho một cái quá đi!

Sau đó ánh mắt tôi vô tình lướt qua gương mặt đầy mụn của Phùng Giai Trình không biết đã quay người lại từ lúc nào, lại nhìn xuống tay mình, sa mạc lời!

Tôi nguyên rủa cậu, Phùng Giai Trình!

.....

“Các bạn cán sự bộ môn trong ngày hôm nay xác nhận danh sách đặt mua sách bài tập, sau đó cùng báo lên một lượt, thu tiền xong là có thể ra hiệu sách lấy sách về.” Vào giờ ra chơi lớp trưởng nói với chúng tôi.

Tôi, vô cùng bất hạnh, bởi vì thành tích lúc nhập trường nên bị chọn làm cán sự môn Lịch sử. Vì sao lúc bầu lại cán bộ lớp không ai thêm kéo tôi xuống chứ? Vì sao??? Lẽ nào chìm ngấm không ai biết tôi cũng là phạm tội à?

Cho nên tôi chỉ có thể bắt lực bám theo sau lớp trưởng, sau đó lớn tiếng thông báo: “Bạn học nào không đặt mua bài tập Lịch sử mời giờ tay lên!”

“Rất tốt, không có bạn nào không mua cả.” Tôi đảo mắt một vòng nhìn quần chúng bên dưới, không thấy cánh tay nào giờ lên, vì vậy tôi quay sang nói với lớp trưởng: “Lớp trưởng, đặt toàn bộ.” Thực lòng mà nói, đứng trên bục giảng nhìn xuống cả lớp, cả lớp hơi bị mê ly.

Rất hiển nhiên, cái tên La Trạc Kiệt kia đã bị tôi quăng ra sau đầu. Đến lúc thu tiền, tôi mới phát hiện ra sự tồn tại của vấn đề này.

Sau đó tôi thầm nghĩ trong lòng: không phải người ta đã nói sẽ trở lại hay sao? Đợi cậu ấy đi học lại không có sách bài tập tìm đến tôi tính sổ, tôi biết phải làm sao? Với lại chỉ có đặt cả lớp với số lượng nhiều mới được giảm giá. Mà đất rẻ chỉ là chuyện nhỏ thôi, sợ là đến lúc ấy người ta không bán cho một mình cậu ấy.

Được rồi, chút tiền còm, cứ để tôi trả trước giúp cậu ấy. Đây là quyết định cuối cùng của tôi. Đến lúc nộp tiền, tôi mới nghĩ ra việc hỏi thăm tình hình bên phía bạn nữ còn lại cùng nhận chức cán sự bộ môn của lớp, cậu ấy hỏi ngược lại tôi: “Sao phải đặt mua giúp cậu ấy?” Nghe xong tôi hoàn toàn câm nín, sao mọi người chẳng có chút tình thương mến thương nào hết vậy?

Không lẽ bởi vì nhân phẩm của bạn học La Trạc Kiệt này tệ quá hay sao? Nhưng không phải mọi người đều nói con người cậu ấy rất tốt à? Mặc dù tôi cũng cảm thấy một người có tốt hay không cùng với nhân phẩm tốt hay không thực ra không hề có mối quan hệ tất yếu.

Mãi đến sau này tôi mới biết, tôi hiểu lầm tấm lòng lương thiện của cán sự môn Chính trị rồi. Bạn học La Trạc Kiệt về cơ bản chính là quái vật, hehe, nói trắng ra là tôi ghen tỵ với người ta chết đi được. Nghe đồn sách bài tập của cậu ấy cho dù mua trước giờ cũng chưa từng làm, trong giờ học trước giờ chưa từng nghe giảng, giáo viên trước giờ chưa từng mắng, thành tích thi trước giờ chưa từng kém. Đây chính là khoảng cách giữa thiên tài và kẻ bỏ đi.

Người ta sinh ra đã là ‘trâu bò’ rồi, bạn nghiêng rằng cũng chẳng làm được gì. Không đặt mua sách giúp cậu ấy, là vì tốt cho chúng tôi, miễn cho trong giờ kiểm tra bài tập, giáo viên cười tươi như nắng hạ khi nhìn vào quyển sách trống không của cậu ấy, sau đó lại hung ác nhìn chăm chăm vào sách bài tập vẫn chưa làm xong của bạn. Tâm lý làm sao mà cân bằng được! Lẽ ra phải quán triệt để toàn bộ các cán sự bộ môn cùng ăn ý không đặt sách giúp cậu ấy chứ! Xem ra mạng lưới tình báo của tôi quả nhiên quá đồi lạc hậu, cứ tiếp tục thế này sao mà ổn đây. Tôi phải nghĩ cách học theo gương tốt của mọi người mới được.

“Cậu lại lên con thần kinh gì thế hả?” Phùng Giai Trình đứng lúc nhìn thấy tôi nổi cơn đại, gương mặt tràn đầy một vẻ khinh bỉ.

“Nhìn gì mà nhìn? Cẩn cậu bây giờ!” Tôi hung hăng trừng mắt.

Phùng Giai Trình nhớ kỹ cho tôi, sẽ có một ngày, bốn tiểu thư đây nở mày nở mặt hơn cậu, đến lúc đó cậu chờ mà xem tôi đem về mặt khinh bỉ này trả lại cho cậu gấp đôi! Trả gấp đôi thế nào hả? Tất nhiên là nhìn cậu ta một cách khinh bỉ hai lần rồi.

[1]: Bản gốc là “热脸去贴人家的冷屁股 - đem mặt nóng dán vào mông lạnh”.

[2]: Đây là một câu trong bài thơ Túy Ông đình ký của nhà thơ Âu Dương Tu (1007 - 1072) có nghĩa: ý tứ không ở trong lời; lời nói có dụng ý khác.

[3]: bản gốc là ‘淤’, trong tiếng Quảng Đông từ này mang nghĩa tiêu cực, có ý xấu, phát âm giống với từ ‘魚’ - Ngư biệt danh của nữ chính.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Thi Cuối Kỳ

Khi vị anh hùng lấy thân mình chặn xe bus thẳng lợi trở về, kỳ thi cuối kỳ chỉ còn lại một tháng ngắn ngủi nữa.

Ngoài thời gian học trên lớp, không khí ôn tập cũng bắt đầu trở nên căng thẳng.

Trong lớp học này, thành tích và xếp hạng không nghi ngờ gì là điều quan trọng nhất, nó đại diện cho thực lực của bạn, dĩ nhiên trong đó cũng tồn tại lực hấp dẫn của môn tiền học bổng khá hậu hĩnh nữa.

“Cậu là cán sự môn Lịch sử phải không?” Ai đang nói thế nhỉ? Không thấy tiểu thư đây đang bận đọc tiểu thuyết hay sao?

Tôi ngẩng mặt lên, gật đầu theo phản xạ. Sau đó nhìn thấy một người, theo lý thường mà nói tuyệt đối không thể nào có khả năng xuất hiện trước mặt tôi, siêu kẻ thù của chị em trong lớp – bạn học Lý Cẩm Bội.

Cậu ấy đưa cho tôi tám đồng. Tôi ngo, giương mắt nhìn cậu ấy, làm gì thế? Cậu ấy nợ tiền tôi lúc nào vậy? Người này không phải ghét con gái có tiếng à, lại còn vang danh khắp chốn là vất cổ chày ra nước nữa đấy.

Nhìn bộ dạng ngẩn tò te của tôi, cậu ấy nóng nảy lên tiếng: “Thằng mập kia bảo trả cho cậu.”

“Hả?” Tôi vẫn đang lơ mơ ngoài vũ trụ. Xin tha thứ cho sự chậm chạp này của tôi, tôi thực sự không nhớ ra được ai là thằng mập cả.

“Tiền mua sách bài tập Lịch sử.” Cậu ấy chỉ về phía La Trắc Kiệt đang ngồi, nhìn tôi bằng ánh mắt không có gì để nói ngoài hai chữ khinh bỉ.

“À.” Cuối cùng tôi cũng có phản ứng, đưa tay nhận tiền của cậu ấy, đúng là ngại quá đi thôi. Thật là, đến tôi còn phải khinh bỉ chính mình, sao lại ngốc đến mức này nhỉ? Tôi quay đầu nhìn sang La Trắc Kiệt, phát hiện cậu ấy cũng nhìn về phía tôi, vậy là tôi ngượng ngập cười với cậu ấy một cái, sau đó thu tầm nhìn lại.

Chẳng qua, thì ra hai người bọn họ đúng là ngồi cùng bàn thật. Sao tôi cứ cảm thấy tổ hợp này kỳ kỳ quái quái. Thiên tài trời sinh và thiên tài của sự nỗ lực?

Ha ha, mấy thể loại action anime này đúng là không nên xem quá nhiều, để lại di chứng không tốt. Nhưng mà, thôi đi, liên quan gì đến tôi đâu. Cho nên, tôi tiếp tục vui đầu đọc tiểu thuyết thôi.

Tháng ngày giống như mái tóc của một ông chú trung niên vậy, bạn không muốn nó rụng, nhưng từng sợi, từng sợi lại cứ tranh nhau thoát ly khỏi tầm kiểm soát của da đầu.

Nhìn vở ghi của mình, lúc nào tôi cũng có cảm giác lực bất tòng tâm. Chất lượng lên lớp của tôi nào giờ chỉ xoàng xoàng. Rất nhiều bạn học thích thảo luận với nhau chỗ nào giáo viên giảng hay, chỗ nào không. Còn tôi, thực ra tôi không để ý đến việc này lắm. Bởi vì trong giờ học, khả năng tập trung của tôi không được cao, rất dễ dàng bị đánh lạc hướng chú ý.

Giáo viên có dạy hay hơn nữa, tôi vẫn như cũ không nghe giảng; giáo viên giảng dở hơn nữa, tôi cũng tâm bình khí hòa, chuyện của mình mình cứ làm. Tôi sợ nhất là giáo viên hay gọi tên, bởi vì tôi tuyệt đối chắn chắn không đời nào theo kịp tư duy của thầy ấy, vĩnh viễn nằm trong danh sách những phần tử bị phê bình.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, những lúc ngồi mơ màng trong giờ học tôi luôn cảm giác có người đang nhìn mình.

Phản ứng đầu tiên của tôi là nhìn về phía giáo viên, sau đó phát hiện ra không phải đối tượng này, tôi liền thờ phào nhẹ nhõm. Tiếp theo lại dời mắt nhìn quanh bốn phía, cuối cùng đã tìm ra ánh mắt cứ nhìn chăm chăm thẳng vào tôi.

Cậu nhìn tôi làm gì? Cậu nhìn tôi tôi cũng nhìn lại, tôi nhìn tôi nhìn, tôi cứ nhìn đấy...

Qua hơn mười giây mắt đối mắt với nhau, thôi được rồi, đại ca, tôi nhận thua còn không được à. Thế là tôi quay đầu đi, tiếp tục công cuộc ngẩn người.

N năm sau nhớ lại câu chuyện này, tôi vẫn mang trong mình nỗi thống hận bản thân khi đó quá “ngu ngốc”, thiệt cho kinh nghiệm nhiều năm đọc tiểu thuyết ngôn tình, cộng với n lần làm quân sư ăn hại cho hội chị em bạn dì, sao đến lượt mình tôi có thể chậm chạp cấp 1000 như vậy chứ? Không khác gì một đứa ngốc. Thật là ghét bản thân mình lúc nào cũng lơ ngơ lơ ngơ chết đi được!

Haizz, được rồi, lạc trôi xa quá rồi. Trở lại chủ đề chính thôi, kỳ thi giữa kỳ hung hiểm tàn ác đã đến rồi.

Môn thi đầu tiên là Ngữ văn, cuối cùng là Vật lý. Thời gian thi là ba ngày ba đêm, thi hết các môn, tôi về phòng thu dọn hành lý rồi bắt xe về nhà ngủ một giấc sung sướng cuộc đời.

Thi cử thế nào?

Ai ya, ánh trăng thanh khiết hiền hòa gọi chi chuyện cũ để đau đớn lòng! Tôi đây đã sớm cùi không sợ lở rồi!

Hai ngày sau, phải về lại trường nhận kết quả thi.

Dù đã làm công tác chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng khi toàn bộ các môn thi được phát xuống, tôi vẫn không kiềm được buồn đến muốn khóc.

Các môn xã hội, tất cả đều thấp lè tè xém rớt; các môn tự nhiên, không một môn nào xém đậu. Vật lý 57 điểm, Hóa học 72 điểm, con điểm đỏ chói cực kỳ chói mắt. Điểm tối đa là 150, người muốn con làm sao ăn nói với ba mẹ đây, làm sao ăn nói với chính mình đây?

Phùng Giai Trình quay xuống nhìn bài thi của tôi, lại nhìn một vẻ sắp khóc đến nơi của tôi, vô cùng biết điều quay lên. Tôi biết, nếu lúc đó cậu ta dám mở miệng nói một câu kích thích nào, tôi nhất định sẽ khóc ngay tại chỗ.

Ngần ngừi một lúc, tôi cảm giác cứ tiếp tục thế này tôi sẽ càng lúc càng muốn khóc, thế là một tay tôi tóm hết bài thi trước mặt, đem toàn bộ nhét vào ngăn bàn, sau đó chạy đi tìm Nghiên Bàn chơi.

Đây là lần đầu tiên tôi không thêm đề ý đến hình tượng ăn to nói lớn trong lớp như vậy, ngay cả cười cũng ra sức diễn sâu, giống hệt như một bà vợ điên. Tôi không khóc, cũng không một ai phát hiện ra điểm gì bất thường ở tôi, hoặc chí ít tôi không cảm giác thấy bất kỳ ánh mắt quan tâm nào dừng lại trên người mình.

Buổi tối sau giờ tắt đèn, tiết mục tâm sự đêm khuya bắt đầu, không biết do ai mào đầu, mọi người đều thảo luận về đề thi và thành tích kỳ thi vừa rồi.

“Ngư, cậu thi thế nào?” Vẫn là chị đại trường ký tức xá phát hiện ra sự trầm mặc không bình thường của tôi.

“Không được tốt lắm, có điều ngay từ đầu mình đã biết trước rồi, cho nên cũng không sao cả.” Giọng điệu rất nhẹ nhàng lại có vẻ không để tâm, thực lòng tôi không buồn đâu, thật đấy, tôi tê liệt rồi, không đau vì quá đau chính là đây.

“Đừng nói chủ đề gây tổn thương tình cảm này nữa, chúng ta bàn xem kỳ nghỉ rủ nhau đi đâu chơi đi. Đứng rồi, phòng bọn mình có cần tổ chức một hoạt động tập thể gì đó không?” Nghiên Bàn ít khi góp chuyện lên tiếng. Tôi nhớ mọi lần phải đợi chúng tôi nhắc đến mình, cậu ấy mới lên tiếng.

“Nghe hay đấy, đi đâu mới được? Đi karaoke hay ra ngoài làm một bữa dã ngoại nướng thịt?” Nguyệt Nga đề nghị.

“Karaoke được không? Cái này chỉ cần mang người đến là ok rồi, không cần phiền phức chuẩn bị cái này cái kia, với lại nghỉ đông thông thường ai cũng bận rộn cả!” Tôi chỉ có cách tham gia vào cuộc thảo luận, đã đến nước này phải thể hiện cho thật tự nhiên thôi.

“Đúng nha, quả nhiên là phong cách của Ngư làm biếng.” Hiểu San không quên châm cho tôi thêm một nhát.

“Vậy thì đi karaoke, ai có ý kiến thì mau mau phát biểu, không là mình thông qua đấy!” Trường ký tức xá đưa ra quyết định cuối cùng.

“Bọn mình hẹn thời gian với địa điểm luôn đi, còn phải gọi điện thoại đặt phòng trước nữa.” Miss Perfect Hồng Huy không hổ là một người thuộc phái hành động.

“Thế thì chúng ta...”

Tôi trốn trong chăn, một lần nữa im lặng. Lần này, cuối cùng đã không còn ai phát hiện ra nữa, hoặc nói cách khác, không còn ai nói đến tôi nữa.

Lần thi cuối kỳ này tôi là người thi kém nhất trong phòng, cũng không phải tôi cảm thấy tự ti gì cả, chẳng qua tâm tình không thoải mái một chút mà thôi. Tôi chỉ muốn yên tĩnh một chút, một bên nghe mọi người bàn bạc sôi nổi, một bên lựa chọn yên tĩnh. Tôi không hề có cảm giác đang bị quấy rầy, ngược lại nội tâm càng bình tĩnh lạ kỳ.

.....

Trước kỳ nghỉ đông một ngày, theo thường lệ là buổi tổng kết toàn khối. Thực ra, xét một cách khắt khe, đây chỉ xem như buổi tổng kết “nửa khối” thôi.

Có thể vì muốn xây dựng tinh thần cạnh tranh công bằng lành mạnh, mỗi khối lớp của trường số 3 đều có hai khu phòng học, học sinh từng khối được chia thành hệ A và hệ B dựa vào thành tích trung bình, mỗi hệ đều có một lớp Thực nghiệm, một lớp học sinh loại B (tức là lớp cá biệt), và lớp thường thường bậc trung (cũng chính là lớp bình thường).

Xuất phát điểm của người đầu tiên nghĩ ra chủ ý này khẳng định rất tốt đẹp, có điều dòng đời đưa đẩy, cho nên mới trở thành cục diện như bây giờ. Giáo viên phụ trách của hai hệ A, B găm ghề lẫn nhau, có lúc còn đấu võ mồm với nhau nữa, loại việc thế này khối lớp 10 thường xuyên xảy ra nhất, bởi vì lúc này thực lực giữa hai hệ ở mức cân bằng với nhau nhất.

Trong buổi tổng kết, giáo viên phụ trách hưng phấn bùng bùng đọc một tràng dài bài phát biểu, cảm động đến mức cảm lòng không đặng. Thực ra, văn

hoa màu mè cũng chỉ để muốn thể hiện một câu như thế này: số học sinh giành được nhiều học bổng của hệ A chúng ta hơn hệ B một người. Có cần thiết phải nói lâu như vậy không? Nhìn người phụ trách hệ B kia, khí thế biết bao nhiêu, ngắn gọn súc tích vài câu là giải tán rồi.

Ai ya, con Kền Kền chết tiệt, thầy kết thúc nhanh gọn lẹ giùm em với, Văn Tuệ với Trinh Nhan đang đợi em, thầy còn nói mấy câu thừa thãi nữa em sẽ trù ẻo cho tóc thầy tiếp tục không được ở lại được với da đầu thân yêu đấy.

Chắc vì cảm nhận được ngày càng nhiều oán giận vây quanh mình, thầy phụ trách Kền Kền bắt đầu đi vào nội dung chính duy nhất của buổi tổng kết ngày hôm nay: chính là tuyên bố danh sách học sinh được nhận học bổng.

Học bổng dành cho học sinh nằm trong top 10 là một nghìn đồng, cả hai lớp Thực nghiệm hòa nhau trận này, mỗi lớp chiếm nửa danh sách. Top 20 được thưởng năm trăm đồng, bởi vì thành tích đồng đều hơn, trận này hệ A dành thắng lợi với số học sinh nhận học bổng nhiều hơn hệ B một người.

Giành được vị trí đầu danh sách là Hắc muội của lớp Thực nghiệm 2, nghe đồn ngay từ khi nhập học đã là trùm học của toàn khối, nghe đồn là bạn gái một người nào đó trong lớp chúng tôi, nghe đồn Lý Cẩm Bội lớp tôi từng trồng cây si cậu ấy, về sau thất bại nên từ yêu thành hận, thế độc nhất định sẽ đánh bại cậu ấy, có điều lời thề này chưa một lần nào được trở thành sự thực...

Vị trí thứ hai thuộc về lớp trưởng lớp chúng tôi tên Hoàng Sinh, giang hồ đồn đại là vạn năm về nhì. Con người cậu ấy cũng khá được, có điều tướng mạo và chiều cao hơi bị miễn cưỡng. Thôi dừng, lại lạc đề trong cái lạc đề rồi.

Vị trí thứ năm và thứ sáu chính là tổ hợp bạn cùng bàn kỳ dị lớp chúng tôi. Được được, lại phải thừa nhận, tôi đang gato với người ta, người không đi học xếp thứ sáu toàn khối, tôi có đi học không nghe giảng xếp hạng thứ hai trăm bốn mươi lăm. Đúng là so người với người, làm người tức chết!!!

Vị trí thứ bảy là Hiếu San phòng chúng tôi, đừng thấy cậu ấy bình thường điên điên khùng khùng, thực ra một khi cậu ấy chăm chỉ lên rất đáng gờm, cho dù chúng tôi ở bên cạnh lao xao âm ỉ, cũng tuyệt đối không ảnh hưởng chút nào đến sự tập trung của cậu ấy.

.....

Thực ra, phòng tôi còn hai bạn nữa được học bổng năm trăm đồng, lần lượt là một sách Tử Hoa và ông chồng nhà tôi Nghiễn Bân. Sau khi lừa ba cậu ấy một bữa sang chảnh, cả đám chúng tôi đùa nào yên thân về nhà nấy.

Trên chuyến xe bus chật chội tôi, Trinh Nhan và Văn Tuệ chẳng ai nói với nhau câu nào, im lặng cả quãng đường dài.

Chẳng biết nguyên nhân hai cậu ấy lựa chọn im lặng có giống với cái của tôi không nữa?

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Quyết Tâm Trong Học Kỳ Mới

Còn nhớ trước khi đưa ra quyết định cuối cùng sẽ báo danh vào trường cấp 3 nào, tôi từng đến tìm cô giáo chủ nhiệm năm lớp 6 người rất quý tôi tham khảo ý kiến của cô.

Cô nói, “thế phải xem em muốn làm đầy tớ đưa khôn hay muốn làm thầy đưa đại.”

Câu nói của cô giáo đánh ngay vào chỗ yếu nhất trong lòng tôi. Tôi có sự kiêu ngạo của mình, tôi không muốn làm đầy tớ đưa khôn, vì vậy tôi không hề do dự khi lựa chọn bỏ qua trường số 1.

Nhưng ngày nay ở trong lớp học này, tôi vẫn cứ trở thành đầy tớ đưa khôn. Nhưng trước tôi kiêu ngạo thế nào giờ tôi vẫn thế đó, tôi không muốn bị chuyển xuống lớp bình thường, dù rằng trong lớp tôi thực sự có người làm như vậy.

Tôi không bằng lòng, tôi không cam tâm. Học kỳ mới bắt đầu, tôi âm thầm hạ một quyết tâm.

Trong giờ học, mặc dù vẫn khó duy trì trạng thái tập trung tinh thần cao độ, tôi ép buộc chính mình không được phép ‘tâm hồn treo ngược cành cây’, cho dù không nghe giảng nói cũng phải đọc sách tự học, làm bài tập có liên quan, hết giờ học đi tìm bạn học bổ sung bài giảng chép thiếu vào vở ghi. Giờ tự học buổi tối, tôi không ngạo ngậy khắp nơi nói chuyện riêng, im lặng quy củ ngồi làm bài tập của mình. Chuông tan học vang lên cũng không đùa nhau ầm ỉ nữa, mà tranh thủ thời gian đi hỏi bạn học khác những chỗ chưa hiểu.

Không có bao nhiêu người nhận ra sự thay đổi của tôi, suy cho cùng trong lớp này vẫn còn rất nhiều bạn học nỗ lực hơn tôi gấp bội lần, cũng không có bao nhiêu người rảnh rỗi đi chú ý một học sinh kém như tôi, dù sao với các cậu ấy mà nói, tôi chắc chắn không thể gây nên bất kỳ uy hiếp nào.

Thời gian trò chuyện đêm khuya sau giờ tắt đèn, ngược lại tôi hoạt bát hơn trước rất nhiều, giống như muốn phát tiết hết toàn bộ tinh lực còn thừa lại trong ngày đôi lấy một đêm ngon giấc.

Một tháng sau đó, thế mà tôi gầy đi tận bốn kí! Ha ha, đại khái đây là thu hoạch bất ngờ ngoài dự tính!!!

Kì kiểm tra hàng tháng ngày một đến gần, tôi cứ nghĩ mình khổ tận cam lai rồi, ai biết được lớp trưởng thỉnh thoảng thông báo kỳ kiểm tra tháng lần này hủy bỏ, lần sau trực tiếp thi giữa kỳ luôn.

Tôi thở dài một hơi, tiếp tục cố gắng chứ biết làm sao. Vẫn chưa được thi tôi nào dám thả lỏng cảnh giác, tôi sợ chỉ cần mình vừa thả lỏng sẽ không bao giờ nỗ lực trở lại nổi. Chỉ có cách nghiền răng bặm môi, học, học nữa, học mãi thôi!

May mà tôi khá có thể mạnh những môn xã hội, chỉ cần trong giờ học chép bài đầy đủ, hết giờ cẩn thận xem lại bài, chịu khó học thuộc lòng có lẽ sẽ không xảy ra biến cố gì lớn lao.

Khiến tôi hại não nhất chính là mấy môn tự nhiên:

Môn Toán à, bạn viết cho tôi các bước giải bài tôi luôn luôn đọc hiểu, bạn chỉ cho tôi đáp án cuối cùng tôi cũng có bản lĩnh lần mò ra cách giải. Nhưng oái ăm thay, trong giờ thi người ta chỉ cho tôi vồn vẹn đề thi, cho dù ‘buồn ngủ gấp chiếu manh’ gấp bài biết làm, cũng chỉ có Bò Tát ra tay cứu khổ cứu nạn mới độ được cho tôi không tính sai kết quả cuối cùng. Giáo viên dạy Toán là phó phụ trách của hệ A, một cô giáo siêu cấp dũng mãnh, nghe đồn cô ấy từng ở trước cửa lớp tiến hành đại chiến nước bọt với tổng phụ trách khối 10, thật không hổ là cường quyền, nữ trung hào kiệt đời này kém ai!

Có thể thấy được, vị giáo viên này cũng không phải một nhân vật đơn giản gì, cô ấy ghét nhất những học sinh không chịu cố gắng, ngày nào cũng kiểm tra vở bài tập, nếu chẳng may bạn chưa làm xong, chỉ có một con đường duy nhất chính là ăn mắng tới chết, tất nhiên điều này không áp dụng với họ La nào đó.

Có một hoạt cảnh kinh điển thế này: cô giáo đi xuống bên cạnh bạn học sinh nào đó, nhìn thấy sách bài tập trắng tinh như mới đặt trên bàn, sau đó lại nhìn thấy vị đại thiếu gia họ La đang nhìn mình cười ngốc, cô cũng cười lại một cái, sau đó đi sang chỗ khác, để lại sau lưng những gương mặt ngạt thở oán hận. Cô giáo ơi! Sao người có thể mềm mỏng nhẹ nhàng dịu dàng với cậu ấy đến thế?

Cô ấy còn thích gọi tên lên bảng làm bài tập nữa, tôi từng bị trúng chiêu một lần, lúc đó hoàn toàn không biết át giáp gì. Cũng may vừa lúc đó chuông ra chơi reo lên, bởi vì tiết đôi nên cô bảo tôi làm xong hãy nghỉ rồi đi mất. Cô giáo vừa đặt chân ra ngoài phòng học, bên trong này tôi đã vội vàng tìm cứu viện.

Chị Tiểu Nghiên rất dứt khoát ném luôn sách giải lên cho tôi, tôi dùng tốc độ ánh sáng copy toàn bộ lên bảng, không thèm quan tâm có bao nhiêu gương mặt mắt chữ O miệng chữ A sau lưng mình.

Sau khi vào học cô giáo nói: “Bạn học này làm bài rất tốt, vô cùng chính xác so với đáp án chuẩn, các em cần lấy bạn làm gương, học hỏi theo bạn.” Trước những ánh mắt như cười như không nhìn vào mình, cảm giác của tôi lúc đó gọi là chột dạ!

Môn Vật lý, thực ra tôi có hứng thú với môn khoa học này lắm, đáng tiếc hoa rơi có ý nước chảy vô tình, trước giờ nó đều không chịu để tôi làm đúng, cho dù đọc hiểu bài giải, tôi vẫn không biết cách làm, những bài tập trong sách, bài nào tôi cũng làm đi làm lại trên ba lần, thế nhưng che lại đáp án làm lần thứ tư, tôi vẫn mần không ra.

Thầy giáo dạy Vật lý của chúng tôi là một cực phẩm trong số các cực phẩm, giảng bài ù ù cạc cạc cũng thôi đi, lúc giải đề thi cầu xin thầy đừng qua quýt nhảy vọt đến đáp án như vậy chứ.

“Câu này, vừa nhìn đã biết phải chọn A rồi.” Trích lời một ông thầy vô trách nhiệm nào đó.

“Thầy ơi, lý do ạ?” Hầu hết con gái trong lớp không hiểu lên tiếng hỏi.

“Quá sức đơn giản, vừa nhìn B, C, D đã biết ngay là đáp án sai rồi!” Thầy giáo rất tự nhiên trả lời.

“.....” Bọn em có thể nhìn ra thì cần thầy đến đây làm gì ạ? – tiếng lòng của toàn thể con gái lớp tôi.

“Câu tiếp theo. Câu hỏi này hết sức đơn giản chắc không phải phải giảng đâu nhỉ?” Năng lực giả ngốc của thầy thật là đi khắp thiên hạ không địch thủ.

“Không cần đâu thầy! Vừa nhìn đã biết phải chọn B rồi, A C D liếc mắt đã biết là sai!” Đám con trai học theo giọng điệu của thầy chuẩn đến từng milimét.

“Giảng đi thầy ơi....” Vẫn còn một nhóm nhỏ yếu ớt lên tiếng, đương nhiên kết quả hoàn toàn bị ngó lơ.

“Ồ, rất tốt, vậy thì chúng ta tiếp tục câu tiếp theo...” Thầy vô cùng vui vẻ.

Cho nên khi hết tiết, luôn có một đám con gái chăm học ánh mắt hình viên đạn nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống Lý Cẩm Bội, ôm vở chạy đến chỗ La Trạc Kiệt hỏi những chỗ không hiểu. Ngày trước tôi không nghe giảng nên không cảm thấy thầy giáo dạy Vật lý này có vấn đề gì, bây giờ muốn nghe giảng mới phát hiện ông thầy thực sự có bản lĩnh ép người ta phát điên.

Tại sao tôi không đến hỏi bài La Trạc Kiệt? Ngại quá đi, tôi với cậu ấy không thân, da mặt không đủ dày.

Môn Hóa học, những hiện tượng phản ứng vân vân mây mây gì đó tôi có thể ghi nhớ, có điều phương trình hóa học càng học càng ảo diệu thâm sâu kiểu

này thực sự tôi không thông nổi, càng không cần nhắc đến bài tập tính toán cân bằng phương trình. Vậy mới nói, bài tập ứng dụng 20 điểm cuối đề kiểm tra Hóa học, từ khi bắt đầu vào học đến nay tôi chưa từng có ý định thử qua.

Tiết Hóa học cũng khiến người ta thấp thỏm không yên, thầy gọi tên dựa theo danh sách lớp, ví dụ tiết này thầy gọi đến số 10, tiết sau sẽ bắt đầu từ số 11. Nếu thầy hiền lành, dễ tính đã chẳng có gì để nói, vấn đề chính ở đây người dạy môn Hóa học lớp chúng tôi không ai khác ngoài thầy phụ trách hệ A - ông chú già Kền Kền! Miệng lưỡi thầy ấy rất độc địa, dù là con gái cũng không để tình một chút nào, đến cả hoa khôi lớp chúng tôi là chị Tiểu Nghiên cũng bị thầy gọi là Lô yêu nghiệt. Bây giờ sắp gọi đến số 20 rồi, tôi số 34, chỉ hy vọng bài tập thầy dành cho tôi không khó quá, nếu tôi không giải được thì đừng hòng về lại chỗ ngồi.

Thêm cả môn Địa lý nữa xã hội nữa tự nhiên nữa, cái gì mà dòng hải lưu, cái gì mà vùng áp thấp, tôi chẳng hiểu mô tê gì. Còn bài tập cho bạn biết kinh độ vĩ độ, sau đó hỏi bạn địa điểm đó nằm ở đâu nữa, ở đâu có người nghĩ ra loại câu hỏi biến thái như vậy chứ? Không lẽ người ta phải học thuộc lòng tâm bản đồ hả? Thế mà với những bài tập biến thái như vậy, lớp tôi vẫn có không ít bạn học biến thái trả lời đúng cơ đấy. Bạn nói đi, tôi còn gì để nói?

Kỳ thi giữa kỳ có thể đến nhanh nhanh một chút không! Tự tôi cảm thấy sắp đạt đến giới hạn của bản thân mình rồi, cứ tiếp tục thế này tôi nhất định sẽ nổi đại cho xem.

Trong lúc tôi bận rộn đến tối tăm mặt mũi, thỉnh thoảng nghe được một thông tin vô cùng sốt dẻo: chúng tôi sẽ tiến hành phân ban trước, việc phân ban sẽ dựa vào thành tích thi giữa kỳ sắp tới đây.

Thông tin khủng bố biết bao nhiêu, nó khiến những bạn học vốn đã biến thái trong lớp càng biến thái hơn! Không cần biết tin tức này thật giả thế nào, việc cạnh tranh không nghỉ ngơi gì sẽ thêm phần khốc liệt, nhưng mà tôi dù sao đã không còn đường lui rồi.

Tôi không muốn đứng trong top cuối nữa, tôi cũng muốn được có mặt ở top trên! Tôi, nhất định, phải chen lên trên!

Vòm trời đêm lấp lánh ánh sao, làm chứng cho lời thề này của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Thi Giữa Kỳ

“Danh sách chỗ ngồi và thời gian thi đã được dán ở bảng thông báo dưới lầu, hết giờ học các bạn có thể xuống đó xem.” Trước khi vào học, lớp trưởng thông báo tin này với cả lớp.

Ngay tức thì, bầu không khí buồn chuyện rộn rạo khắp phòng học.

“Chắc mình phòng số 2, còn cậu?” Tôi nghe thấy Đàm Kiện ngồi sau lưng một lần nữa mở miệng quấy rối bạn cùng bàn của mình.

“Phòng 1 thôi.” Anh Phát đáp lại bằng giọng nói lạnh lùng như ngày cũ làm tôi phải len lén quay đầu ra sau, nhìn trộm cặp đôi cùng bàn đáng yêu này.

“Đúng nhì,” bạn học Đàm Kiện thỉnh thoảng biến hình thành thiếu nữ mắt nảo la lớn, “bạn quên mất anh Phát nhà chúng ta học kỳ trước được nhận học bổng cơ mà, mau mời bữa cơm đi!”

Anh Phát quay đầu đi, không thèm để ý đến cậu ấy.

Thế là boy “bà tám” nào đó đành chuyển hướng sang mục tiêu khác.

“Chị Ngư, cậu thế nào?” Tôi biết ngay mục tiêu đó là mình mà.

“Chị Anh, trưa nay ăn gì đây? Mình đói chết luôn rồi.” Tôi dứt khoát quay đầu lên, không nhìn thấy cậu ấy, tôi không có nhìn thấy cậu ấy.

“Ừm... nếu ăn khoai tây thì được lưng lưng bụng đấy.” Chị Anh vừa nói vừa cười trộm một cái.

“Đúng là thê thảm, không có ai để ý tới mình hết.” Đàm Kiện bị ngớ lơ bày ra một vẻ ‘hòn cả thế giới’[1].

Đáng đời cậu! Tôi độc ác nghĩ trong đầu.

Tôi thi ở phòng mấy đây? Thực ra, việc này chỉ cần tính toán một chút là biết ngay. Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, có lẽ là phòng số 9.

Danh sách phòng thi được xếp theo thành tích học tập. Mỗi phòng 30 người, những người học giỏi nhất sẽ ở phòng số 1, cứ như thế phân xuống. Giám thị coi thi phòng 1 là nhẹ nhàng nhất, không ngủ gà ngủ gật thì cũng đọc báo, không một học sinh nào trong phòng này thêm làm cái việc là gian lận cả, con cưng của trời như các cậu ấy sẽ không bao giờ cho phép niềm kiêu hãnh của bản thân bị vấy bẩn.

Ngược lại, giám thị ở phòng thi cuối cùng lại có rất nhiều việc để làm, ngay cả khi học sinh đi nhà vệ sinh cũng phải cử giám thị khác theo trông chừng, để phòng gian lận dưới mọi hình thức. Có điều dù lưu lạc đến mức nào, tôi cũng không lạc trôi đến tận phòng thi cuối cùng đâu.

Sau khi tan học xuống đến tầng dưới, quả nhiên trước bảng thông báo chặt cứng toàn người là người. Vậy là, thời gian xếp hàng ăn cơm trưa của tôi bị ít hơn tận mười phút so với bình thường.

Cơm lấp đầy bụng xong, tôi mới thông thả quay lại bảng thông báo, lúc này đã trống vắng không một bóng người, thông dong chậm rãi lần tìm tên mình, sau đó lấy giấy bút ra cẩn thận ghi lại phòng thi số 9, phòng 201 lầu B, số thứ tự 5.

Rất tốt, mặc dù là lầu B lại còn tầng 2, nhưng được cái không ngồi ở hàng cuối cùng, không cần phải đi thu giấy thi, đến giờ cơm sẽ có lợi thế cạnh tranh. Đúng thế, ổn quá quá ổn, tôi đắc ý gật đầu.

Đang chuẩn bị nhấc chân đi về hướng ký túc xá, tôi chợt nhớ ra bình nước của mình đã bị bỏ quên trong lớp. Thế là tôi vội vàng lao về phía phòng học, nhìn thấy cửa cầu thang vẫn chưa khóa tôi thở phào nhẹ nhõm, ba chân bốn cẳng chạy lên trên.

Chạy một mạch đến nơi mới phát hiện, thì ra là vì trong lớp vẫn còn người. Có thể lúc chạy lên tôi gây ra tiếng động quá lớn, cho nên bạn học nào đó cũng ngảnh đầu lại nhìn tôi.

“À... , cậu chưa về à?” Tôi lúng túng hỏi, loạt hành động vừa nãy của tôi thực sự đủ thô lỗ luôn, không phải cậu ấy nhìn thấy toàn bộ đấy chứ?

“Chưa, mình cũng chuẩn bị đi xuống đây.” La Trạc Kiệt gấp sách lại, “cậu quay lại lấy đồ gì hả?”

“Ừ, bỏ quên bình nước.” Tôi ba chân bốn cẳng cầm lấy món đồ bỏ quên của mình, “vậy mình đi trước nhé, bye bye!”

Nhất định phải chạy xuống dưới trước khi cậu ấy kịp ra khỏi lớp, tôi không muốn trải nghiệm lại lần nữa cảm giác ‘sự im lặng của bầy cừu’ đâu. Nhưng mà có phải khi nãy cậu ấy đang học bài không nhỉ?

Hóa ra làm thiên tài cũng phải học. Tôi cứ nghĩ cậu ấy không động đến sách vở cơ.

.....

“Đạo này nề nếp của lớp chúng ta có chút chênh lệch, do đó tôi quyết định sau khi thi giữa kỳ sẽ tiến hành sắp xếp lại chỗ ngồi, chủ yếu là chuyển chỗ những em học sinh thích nói chuyện riêng trong lớp.” Trong buổi họp lớp trước khi thi giữa kỳ, giáo viên chủ nhiệm mặt lạnh như tiền thông báo.

“Vậy cho nên, những em học sinh nào đó nên tranh thủ thời gian ít ỏi còn lại chia tay chia chân với bạn cùng bàn của mình đi.” Chưa hết, cô ấy còn tặng kèm một nụ cười nhìn còn khó coi hơn cả khóc, nói ra một câu tự bản thân cô nghĩ rằng rất buồn... cười.

Cho em xin, đám cơ trên mặt của cô khi cười cũng đâu nhúc nhích nổi, cười chỉ bằng không cười, giống hệt phim khuôn bố vậy! Xấu không phải là tội, tội lỗi ở chỗ bạn bước ra đường hù dọa người ta! Tin tôi đi, tuyệt đối không phải một mình tôi có bài phát biểu cảm nghĩ như thế này về nụ cười của cô giáo đâu.

“Vấn đề kỷ luật khi thi giữa kỳ tôi sẽ không nhắc lại với các em nữa, việc này không cần thiết. Thời gian còn lại cả lớp lo tự học đi.” Nói dứt lời, cô chủ nhiệm liền cực kỳ tiêu sái lướt ra khỏi lớp, vừa khéo ‘next’ luôn thầy phụ trách hệ A đang tuần tra đến chỗ lớp tôi.

“Xem ra cô chủ nhiệm có chút ít ý kiến với lớp các em đấy, các em phải ngoan ngoan đi.” Thầy phụ trách ý tứ sâu xa nói, lại còn ‘ha ha’ bổ sung thêm hai tiếng cười lớn.

“...” Không một ai để ý đến thầy ấy.

“Lý Cẩm Bội, theo tôi đến phòng giáo viên lấy bài tập phát cho các bạn.” Không hổ là thầy phụ trách, không ai đem bực thầy cũng tự tìm được thang để leo xuống.

Hai người họ đi rồi, cả lớp bắt đầu cười như điên.

Thực ra, thầy giáo dạy môn Vật lý và môn Hóa học lớp tôi đều rất thích kể chuyện cười. Tuy nhiên, về mặt chất lượng lại có sự khác biệt không hề nhẹ.

Thầy giáo môn Vật lý của chúng tôi, tức chú Tài là kẻ mạnh. Lúc thầy ấy kể chuyện cười, trong lớp không ai không trợn chiêu, ai cũng cười nghiêng ngả chỉ có thầy ấy là không, gương mặt không chút biểu cảm. Bạn tưởng tượng nổi một người liệt mặt, nhập tâm kể một câu chuyện rất, cực kỳ, đặc biệt buồn cười là thế nào không?

Riêng Kền Kền - thầy phụ trách kiêm giáo viên môn Hóa của chúng tôi, thầy ấy thích nhất là kể những câu chuyện cười nhạt nhẽo, kể xong tự mình cười, đợi thầy ấy cười xong chúng tôi mới bắt đầu cười thầy ấy, cười đến nỗi thầy ấy lại loay hoay tìm bậc thang leo xuống.

Vậy mới nói, hai người họ đều là bảo vật.

....

Kỳ thi giữa kỳ cuối cùng cũng đến.

Tôi yên lặng ngồi trong phòng thi số 9 chờ giáo viên bước vào.

Đánh mắt ra bốn phía xung quanh chỉ tìm thấy một gương mặt quen thuộc, những bạn còn lại tôi không biết một ai.

Có điều việc này cũng bình thường, dù sao đã là phòng thi số 9 rồi, cũng có nghĩa những người có mặt ở đây đều có vị trí xếp hạng từ 200 trở xuống. Tổng số của hai lớp Thực nghiệm chưa đến một trăm hai mươi người, người có thể lạc trôi đến nông nổi này quả thực không nhiều.

Danh sách chỗ ngồi dán ngoài phòng thi có ghi rõ lớp học, cho nên mấy động vật quý hiếm chúng tôi vừa đặt chân vào phòng liền thành công thu hút được đủ loại ánh mắt. Có khinh thường, có đồng tình, cũng có cả nghi ngờ... nói chung là không khiến người ta dễ sống chút nào.

Bỏ đi, định mệnh an bài thế rồi, chỉ có một lần này thôi, một lần duy nhất này thôi, ai thích nhìn cứ nhìn đã đời đi, dù sao lần sau không còn cơ hội để nhìn nữa đâu.

Tôi sẽ không xuất hiện ở đây thêm một lần nào nữa, xin thề!

“Reng reng reng...” Đợi chuông vang lên mới đi vào lớp vĩnh viễn là đặc quyền của giáo viên. Đương nhiên, có xuất hiện ngoại lệ chính là những học sinh cực kỳ trâu bò nào đó.

Thứ tự như cũ, vẫn là Ngừ văn đầu tiên, kết thúc bằng Vật lý.

Nhưng mà, tâm tình của tôi đã không như cũ nữa rồi.

Sau khi thi xong, tôi chạy thẳng đến nhà ăn. Dùng cách nói của mọi người là tuyệt kỹ ra tay trong chớp mắt, chính là môn kungfu xếp hàng lấy com áy mà. Đây là một môn tuyệt học đấy.

Tôi ngồi trên giường chị Anh, vừa cật lực chiến đấu với củ khoai sọ sợng ngắt, vừa nghe các cậu ấy bàn đề.

“Câu thứ 3 không chọn A hả?”

“Không phải đâu, cậu phải đọc kỹ đề trước đã, nó hỏi diện tích tăng thêm là bao nhiêu, không phải hỏi tổng diện tích!”

“Hả, ông trời ơi! Sao ông đối xử với con như vậy? 5 điểm lận đấy, 5 điểm không cánh mà bay mất rồi!”

“Bài cuối cậu có làm không? Đáp án là bao nhiêu vậy? Hoàng Sinh nói cậu ấy tính ra hơn 900, của mình là hơn 700, khác cậu ấy rồi!”

“Mình cũng tính ra hơn 700.”

“A..., ra là vậy, may mắn chỉ thiếu một bước cuối, chắc không bị trừ nhiều điểm đâu nhĩ?”

....

“Ngừ, cậu thi sao rồi?” Nghiên Bàn thấy tôi từ đầu tới cuối không nói tiếng nào nên bước lại gần, sau đó ngồi xuống bên cạnh.

“Ha ha... mình cảm thấy rất tốt.” Tôi vui vẻ trả lời. “Ể, mình muốn ăn thịt heo!” Liếc thấy trong hộp com của Nghiên Bàn có mấy miếng thịt heo, tôi lập tức thò đũa qua.

“Không cho.” Tốc độ phản ứng của Nghiên Bàn rất tốt, nhanh tay lẹ chân dời hộp com sang chỗ khác.

“Cậu không phải chồng mình à? Làm gì ngay cả một miếng thịt cũng không cho người ta ăn. Mình muốn ăn thịt, mình muốn ăn thịt! Nếu không ly hôn đi!” Tôi học theo chiêu sư tử hồng của bạn học Hồng Huy.

“Không cho là không cho, ly thì ly. Cậu không phải làm vợ người ta hả? Trước giờ đã giặt quần áo cho mình lần nào đâu.” Hiển nhiên, Nghiên Bàn không chịu thua chiêu này.

“Bánh bao mập chết tiệt!” Không thèm để ý đến cậu.

“Con cá mập chết tiệt.” Rất ăn ý hai chúng tôi cùng lúc hất đầu về phía đối phương.

“Ha ha! Mình tranh được rồi.” Đũa của Hiếu San nhiều thêm một miếng thịt nữa.

“Này, của mình chứ!” Tôi và Nghiên Bàn lao đến cùng một lúc.

Thời tiết thật là đẹp, tâm tình thật là đẹp, tình cảm cũng thật là đẹp!

Khi từng môn thi lần lượt được phát xuống, độ cong khóe miệng tôi lại càng lúc càng lớn.

Các môn xã hội phát huy bình thường, lọt vào top trên trong lớp. Môn Toán bi tráng một chút, có điều cũng đủ 90 điểm qua môn, vậy là đủ làm tôi hài

lòng rồi. Đường nhiên, vấn đề mặt bằng trung bình của lớp là 120 điểm đã bị tôi vớt ra sau đầu từ lâu, cần gì phải bận tâm những vấn đề rườ rịa không quan trọng. Khiến người ta nở mày nở mặt nhất chính là Vật lý và Hóa học, hai môn tôi kém nhất, cũng là hai môn đem lại bất ngờ to lớn nhất.

Vật lý 117 điểm, điểm số trung bình của lớp là 115 điểm, tôi mà cũng có vinh hạnh ngồi lên mặt bằng chung của lớp. Mà đây còn chưa phải điều vui mừng nhất, khiến tôi hân hoan nhất chính là Phùng Giai Trình chỉ được 110 điểm. Mặc dù có chút cười trên nỗi đau của người khác, nhưng khi biết môn Vật lý của mình cao điểm hơn cậu ta, tôi thật sự cực kỳ hả hê.

Môn Hóa học càng trâu hơn nữa, 126 điểm, cũng không tính là cao so trong lớp, cao điểm nhất lớp là cán sự môn Hóa – bạn học Lý Cẩm Bội, 139 điểm. Nhưng bạn nữ phát bài nói cho tôi biết, trước khi bài thi phát ra cậu ấy đã nhìn chòng chọc bài thi của tôi một lúc rất lâu.

Tại vì sao? Tại vì bài tập ứng dụng 20 điểm bị tôi bỏ trống, hoàn toàn không động vào một chữ, bởi vì thật sự tôi đâu có biết làm, còn lại tôi chỉ sai một câu hỏi trắc nghiệm và một câu điền vào chỗ trống. Còn Lý Cẩm Bội được trọn điểm bài tập ứng dụng. Thế có nghĩa là, nếu không tính bài tập cuối cùng, thậm chí tôi còn cao hơn cậu ấy 7 điểm. Khó trách cậu ấy nhìn chòng chọc bài thi của tôi như thế. Không lẽ cậu ấy muốn tìm xem thầy có chấm sai điểm nào của tôi hay không?

Ha ha, ai mà biết được.

Vẫn chưa biết bảng xếp hạng cụ thể, nhưng tôi nghĩ có lẽ tôi lợi được vào top 20 của lớp rồi, có điều chú ngựa ô tôi đây hẳn không mấy người phát hiện ra.

Đột nhiên tôi cực kỳ chờ mong khoảnh khắc bảng thành tích được dán lên, tôi mong chờ làm sao nhìn thấy vẻ mặt ngớ ra của một người nào đấy.

Không biết dưới cái nhìn không lương thiện của tôi, Phùng Giai Trình có thấy lạnh gáy không? Trong phim và tiểu thuyết đều nói như vậy mà? Khả khả, xem ra tôi hưng phấn quá độ rồi, nên bớt bớt lại thôi.

[1]: bản gốc tiếng Trung 蹲到角落了画圈圈 “ngồi góc tường vẽ vòng tròn” có nghĩa ám ức, bực dọc sau khi chịu đã kích.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Sóng Gió Đổi Chỗ Ngồi

Cô chủ nhiệm mang theo vẻ mặt phơi phới bước vào lớp, giống hệt như một bà nội trợ vừa trải qua cuộc tàn sát ở siêu thị trong ngày Black Friday, nụ cười thắng lợi ngạo nghễ trên môi.

Thực ra tôi rất muốn nói: lão nhân gia người vẫn đừng nên xuất hiện dọa người khác nữa thì hơn!

Giang hồ đồn đại, trước khi lập gia đình cô chủ nhiệm của chúng tôi là một người đẹp, lúc học đại học còn được chọn làm hoa khôi. Mặc dù tôi cho rằng đây chỉ là một câu chuyện cười không hơn không kém, nhưng mà, không chỉ một người trong lớp từng nghiêm túc thành thật nói với tôi: đây, là sự thật!

What? Sao thế được? Bằng vào hình tượng ajuma của cô bây giờ, dù có trí tưởng tượng phong phú hơn nữa, tôi cũng không tài nào tưởng tượng nổi cô ấy từng là một người đẹp thế nào. Gorilla là người đẹp? Người đẹp? Tôi, không cách nào phác họa nổi một bức học thần kỳ như vậy. Cho nên, thêm một lần nữa tôi phải phục lần tin ngưỡng tám chuyện của lớp tôi. Sao cơ quan tình báo quốc gia không đến lớp tôi mà tuyển người đi? Mỗi milimet đất ở đây đều có nhân tài cả đấy.

“Các em, lần thi giữa kỳ này, điểm trung bình của lớp chúng ta cao hơn lớp Thực nghiệm 2 0,5 điểm,” cô chủ nhiệm vừa cười vừa nói, “chúc mừng các em, mong lần sau các em sẽ càng nỗ lực hơn nữa.”

Cái này có gì hay ho để chúc mừng đâu? Quả nhiên mục tiêu vĩ đại của chủ nhiệm lão nhân gia người là tiếp cận vị trí phụ trách hệ A.

“Trong đó tôi đặc biệt muốn tuyên dương một em,” cô dừng lại một chút, tôi ngẩng đầu lên liền bắt gặp ánh mắt cô đang nhìn mình.

Ai ya! Không phải như tôi nghĩ đấy chứ?

“Chính là em Dung Dung.” Quả nhiên, đoán đúng rồi, tôi được dịp lên sân rồi này.

“Trên bảng xếp hạng toàn khối lần này, em Dung Dung tiến bộ 209 bậc, là người tiến bộ nhanh nhất trong lớp chúng ta, cả lớp vỗ tay khen ngợi bạn nào!” Cô chủ nhiệm tự hào nói tiếp. “Tôi cũng mong rằng những em khác không nên nhụt chí, học theo bạn Dung Dung, không có việc gì là không thể cả.”

Không phải chứ? 209 bậc, vậy có nghĩa lần này tôi xếp vị trí 36? Thật hay giả đây trời? Hình như không đúng lắm? Mặc dù thành tích này vẫn kém thành tích lúc nhập trường của tôi một quãng không ngắn, nhưng lần này hoàn toàn dựa vào thực lực để nói chuyện, không có sự góp vui của may mắn, là dựa vào thực lực của tôi đấy!

Được rồi, tôi thừa nhận, nằm mơ tôi cũng không nghĩ mình được trở thành tấm gương cho những học sinh kém. Có điều, loại tấm gương thế này cũng chẳng có gì tốt mà hãnh diện, nhỉ? Tôi ngẩng đầu nhìn cả lớp bên dưới, lần này hay rồi đây, người bị người khác nhìn đến nổi lưng ta lưng túng tay chân mất tự nhiên là tôi rồi.

“Chị Ngư không hổ là chị Ngư, bình thường im thín thít, quả nhiên thâm tàng bất lộ!” Không cần quay đầu lại, tôi nhủ thầm, ngoại trừ nhân vật lớn Đàm Kiện chỉ lo thiên hạ không loại, còn ai khác vào đây nữa.

Nhưng mà có vẻ âm lượng của cậu ấy hơi bị mất khống chế, đang bị cô chủ nhiệm dùng ánh mắt đóng đinh kia kia!

“Mẹ!” Đây là giọng của Phùng Giai Trình.

Ha ha, con cừu nhỏ! Đừng tưởng tôi không biết điểm tổng của tôi cao hơn cậu 5 điểm, tiểu thư đây một giấy đã tính ra rồi! Cậu không cam lòng thì làm sao? Cần tôi đi!

“Được rồi, không nói chuyện thành tích nữa, tiếp theo chúng ta sẽ bàn về chuyện sắp xếp lại chỗ ngồi.” Cô chủ nhiệm lại lên tiếng. “Vị trí ngồi tôi đã sắp xếp xong, lát nữa tôi sẽ cho chiếu lên máy chiếu, cả lớp theo danh sách đó tự điều chỉnh chỗ ngồi của mình.”

Đến khi nhìn thấy danh sách xếp chỗ ngồi, tôi ngơ lơ. Tổ của chúng tôi có thể nói gần như không có sự thay đổi, ngoại trừ, ngoại trừ đôi bạn cùng bàn là tôi và chị Anh. Chúng tôi bị chuyển đến hàng cuối cùng của dãy thứ tư.

Tôi vội vàng nhìn xung quanh xem có xuất hiện cái tên quen thuộc nào không, sau đó đau đốn lòng phát hiện không phát hiện ra. Tôi bị đi đày rồi, ahuhu...

Không phải nói chỉ chuyển chỗ những người thích nói chuyện riêng trong lớp sao? Tôi thích nói chuyện riêng không sai, nhưng tôi tuyệt đối biết phân trường hợp mà, ít nhất những lúc giáo viên có mặt trong lớp tôi không nói, hơn nữa giờ tự học buổi tối tôi đã khống chế tối đa âm lượng và tần suất của mình rồi.

Tại sao? Tại sao người chịu tổn thương luôn là tôi? Tại sao? Tại sao người bị chuyển chỗ ngồi không phải boy bà tám ngồi sau lưng tôi?

“Chị Ngư, chị Ngư, chị cất bước ra đi chẳng quay về cũng đừng quên em trai, nhớ năng về thăm nhà nhé!” Thấy chưa, cậu ấy lại lên con đấy, muốn đập chết cậu ấy quá đi!

“Không cho ồn ào!!!” Tôi sắp phát điên rồi, cậu ấy còn chạy đến kích thích tôi.

“Chúc mừng cậu được thăng tiến!” Cuối cùng cũng nghe được từ miệng Bạn học Phùng Giai Trình quen biết non nửa năm nay một câu chân thành nhất.

“Cả hai cậu đi chết hết đi!” Tôi không nhịn nổi nữa, xì lông lên.

“Chị Ngư, nào nào nào, mình giúp cậu chuyển bàn với sách vở, cậu mang ghế đi là được rồi.” Ngoại trừ tiểu cường đánh mãi không chết, tôi thật không biết nên dùng cái gì để hình dung boy bà tám đứng trước mặt mình.

“Không cần, một người là được, sách vở của mình cũng không nhiều, cậu chuyển giúp chị Anh đi!” Tôi thờ dãi.

“Chị Ngư, chị Anh hai người nhớ phải nhớ mình đấy!” Lúc gần chuyển xong, người nào đấy lại nổi cơn.

“Yên tâm, mình sẽ nhớ về những ngày tháng không phải đi thu bài tập và bài thi.” Tôi nói vô cùng thành thật.

Tôi nói thật đấy, ai bảo lớp tôi quy định người nào ngồi bàn cuối phải có trách nhiệm đi thu bài tập và bài thi chứ!

“Thì ra mình với anh Phát chỉ có tác dụng đi thu bài tập với bài thi?” Người nào đó lại bị đá kích rồi.

“Bây giờ cậu mới biết hả? Nhưng mà, là cậu thôi, không phải anh Phát.” Định mệnh mà, người nào đặt câu hỏi người đó phải chịu ả ỉm ức thôi. Ai bảo cậu ngây thơ vô số tội đụng vào chỗ đau của mình hết lần này đến lần khác làm gì?

“Hic hic...” Bạn nam yêu đuối rưng rưng nước mắt.

“Mình phát hiện cậu rất thích đá kích Đàm Kiện.” Chị Anh không biết làm sao nhìn chúng tôi.

“Ai bảo hồi đầu cậu ấy suốt ngày đá kích mình?” Còn nhớ vụ ăn cơm trong nhà ăn của trường thời gian học quân sự với vụ bài kiểm tra trắc nghiệm môn Ngữ văn không? Vậy mới nói, tôi là người thù dai cực kỳ.

“Mình phục hai cậu rồi đấy.” Chị Anh ngoại trừ không biết làm sao chỉ còn cách không biết làm sao.

“Chị Anh đều tại mình không tốt, liên lụy đến cậu, hic, hai cậu cũng bị đi đày giống mình...” Riêng việc này, tôi cảm thấy rất áy náy. Cho dù không rõ tại sao chúng tôi bị chuyển chỗ ngồi, nhưng chắc chắn nguyên nhân không nằm ở chỗ chị Anh, dù thế nào cậu ấy cũng là thực nữ chính hiệu, thực nữ hàng fake như tôi không thể nào so sánh nổi.

“Không sao, thỉnh thoảng thay đổi hoàn cảnh cũng ổn mà. Với lại còn được ngồi gần bạn công, hết tiết có thể ra ngoài đứng một chút, hít thở không khí trong lành tiện thể thư giãn luôn.” Chị Anh không cho đó là chuyện gì to tát, an ủi tôi.

“Ừ, chị Anh cậu tốt quá đi, mình yêu cậu chết mất!” Tôi nhào đến, ôm cậu ấy, còn nhảy tung tung mấy vòng.

....

“Nộp bài tập, nộp bài tập...” Tôi từ hàng cuối cùng của dãy thứ tư chậm rãi di chuyển lên hàng đầu, rồi lại chậm rãi quay trở về, trên đường còn cầm theo hai quyển vở bài tập, vẩy qua vẩy lại.

La Trạc Kiệt ngồi trước mặt tôi ngay lần đầu tiên tôi đi qua đã cực kỳ có hiệu suất đem hai quyển vở bài tập của cậu ấy và Lý Cẩm Bội đưa cho tôi.

Ai ya, không hổ danh danh tài tử, biết rõ tâm trạng tiểu thư đây không tốt, nên không chọc vào tôi.

“Ồ, người mới hả? Có ai đi thu bài tập như cậu à?” Một bạn nam ngồi hàng thứ hai không vừa lòng lên tiếng.

“Ngại quá đi, bạn gì gì đó. Hôm nay là ngày đầu tiên mình nhậm chức, hồi giờ không quen việc đi thu bài tập, có gì cậu bỏ quá cho nhé.” Tôi nhìn cậu ta một cái.

“Ồ, cậu nói ai là bạn gì gì đấy?” Bạn nam nào đó đã nổi giận.

“Là ai thì người đó tự biết.” Tôi mới muốn hỏi cậu xem ai là người mới? Tôi vào lớp này cùng lúc với cậu đấy?

“Cậu có nộp bài không, sắp đến giờ đọc sách buổi sáng rồi, cậu không nộp tôi cho qua luôn nhé.”

“Nộp thì nộp, con trai không thêm so đo với con gái.” Bạn nam cũng hết cách với tôi.

Cậu thích nộp hay không tùy cậu, dù sao người bị ghi tên vào sổ điểm cũng không phải tôi, tiểu thư đây đã đích thân đi thu bài, cậu còn muốn thế nào nữa?

Về sau tôi biết được, bạn nam đó ngày hôm trước mới bị thất tình, cho nên tâm trạng không tốt; mà tôi? Bởi vì đang ở chế độ đi dày, nên tâm trạng cũng chẳng khá khẩm gì hơn.

Ngồi trước tôi là cặp đôi bạn cùng bàn kỳ lạ, ngồi bên phải là hai người một hoạt bát mồm mép như tép nhảy một lầm lỳ ít nói, thật là bán sao hoàn hảo của Đàm Kien và anh Phát. Muốn tiểu thư đây chọc không nổi trốn không xong có phải không? Bên trái không có người, phía sau cũng không có người.

Đúng là còn hơn cả bị đi dày nữa! Những ngày tháng này không biết phải sống tiếp ra làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Giải Bóng Rủ Cấp Lớp

Tiết Hóa học.

Thầy Kền Kền đứng trên bục giảng thao thao bất tuyệt bài học mới trong sách giáo khoa.

Không muốn để ý đến thầy ấy, tôi đưa mắt nhìn cây đa bên ngoài cửa sổ, đắm đuối trong thế giới riêng của mình.

“Dung dịch FeCl_3 thường dùng để rửa bo mạch in, phản ứng hóa học được sinh ra như sau: $2\text{FeCl}_3 + \text{Cu} = 2\text{FeCl}_2 + \text{CuCl}_2$; thêm bột sắt và bột đồng vào cốc có chứa dung dịch sắt clorua FeCl_3 , sau khi phản ứng kết thúc trong cốc không thể nào xảy ra trường hợp có Fe mà không có Cu, vì sao như vậy?” Bất thình lình Kền Kền gõ một hàng chữ có dấu chấm hỏi đi kèm vào máy tính “sau đây tôi muốn một em học sinh đứng dậy trả lời.” Cái gì? Trả lời câu hỏi? Đùa à?

Lần trước gọi đến số bao nhiêu rồi? Hình như đến phiên tôi rồi thì phải?

“Vậy thì, số 34 đi.” Quả nhiên, cái gì nên đến tất sẽ đến, muốn trốn cũng trốn không thoát.

Tôi miễn cưỡng đứng dậy, nhìn chòng chọc câu hỏi đang nằm chiếm chệ trên bảng.

Cái gì với cái gì thế này, tôi ghét nhất là mấy phương trình hóa học, nửa chữ đọc cũng không hiểu. Lần này đi đòi nhà ma rồi, chắc chắn sẽ bị mắng thảm tới chết.

Bất lực, tôi chỉ còn cách cầu cứu bốn bề xung quanh, xem có ai rộng lòng ra tay nghĩa hiệp không.

Chị Anh, lắc đầu nhìn tôi, không biết làm, thôi pass; Nghiên Bân, xa quá, không nhìn rõ khẩu hình miệng của cậu ấy, pass luôn; Phùng Giai Trình, nhìn nụ cười dễ mến vui vẻ trên nổi đau của người khác kia đi, tôi nguyên rửa cậu, pass;...

Ông trời muốn diệt tôi mà!

Đột nhiên, tôi nhìn thấy La Trạc Kiệt ngồi đằng trước đưa tay chọc Lý Cẩm Bội một cái, sau đó Lý Cẩm Bội mặt mày nhăn nhó, vẻ rất không cam lòng đứng dậy:

“Trước hết, trong dãy hoạt động hóa học của kim loại Fe lớn hơn Cu, vì vậy trình tự của phản ứng sẽ là: $2\text{FeCl}_3 + \text{Fe} = 3\text{FeCl}_2$, $2\text{FeCl}_3 + \text{Cu} = 2\text{FeCl}_2 + \text{CuCl}_2$, $\text{Fe} + \text{CuCl}_2 = \text{FeCl}_2 + \text{Cu}$.”

Thế mà cậu ấy lại giải vậy giúp tôi? Không lẽ bị ma nhập?

“Rất tốt, chính xác, sau đó thế nào? Nói tiếp đi.” Chắc vì người trả lời là học trò cưng của mình, cho nên Kền Kền không những không nổi giận, ngược lại còn cảm thấy ấy cực kỳ hài lòng.

“Vì vậy có khả năng sẽ thế này: không còn gì cả (FeCl_3 thừa), có Cu (FeCl_3 phản ứng hết, Fe thiếu), có Fe và Cu (Fe và Cu thừa rất nhiều), do đó không thể có trường hợp có Fe không có Cu.” Lý Cẩm Bội cực kỳ trôi chảy nói ra câu trả lời.

“Rất tốt, hoàn toàn chính xác.” Thầy Kền Kền vô cùng cao hứng, “ngồi xuống cả đi.”

Haizz, tránh được một kiếp!

Tôi đắn đo vài phút rồi xé một mảnh giấy, cẩn thận viết: Cảm ơn hai cậu đã cứu bồ mình. Sau đó, chọc khế vào lưng La Trạc Kiệt, đưa mảnh giấy cho cậu ấy.

Chỉ thấy cậu ấy mở mảnh giấy ra, đặt trên bàn, xem một lúc, rồi nhẹ nhàng đẩy nó về phía Lý Cẩm Bội.

Lý Cẩm Bội đưa mắt liếc hồ, tôi lảng tai nghe thấy cậu ấy đẽ giọng nói nhỏ với La Trạc Kiệt: “Đừng có làm phiền mình.” Giọng nói có vẻ hết sức thiếu kiên nhẫn.

La Trạc Kiệt nhún vai, sau đó gấp mảnh giấy lại bỏ vào ngăn bàn.

Ê, người ta nói cảm ơn, tốt xấu gì cậu cũng cho ít phản ứng chứ, như thế này đã kích người ta biết mấy. Aizz, thật ra cũng không phải hai người họ không có phản ứng, chỉ là trùng hợp làm sao, phản ứng của họ lại đã kích tôi mà thôi. Không lẽ tôi thật sự không được lòng người khác đến như vậy?

Có điều cũng không sao, người ta với tôi chẳng quen thân, chịu ra mặt giúp tôi lần này xem như quá tốt rồi, làm người phải biết đủ, không nên được voi đòi tiên. Nhưng nói đi nói lại, tôi vẫn cảm thấy tổ hợp bạn cùng bàn này quái quái thế nào.

Không người nào trong lớp đặt câu hỏi với tôi, vì sao Lý Cẩm Bội chịu ra mặt giúp, chắc vì mọi người đều nhất trí rằng cậu ấy thích thể hiện trước mặt Boss, chỉ như vậy thôi.

Nếu không ngồi sau lưng hai cậu ấy, nếu không nhìn thấy động tác của La Trạc Kiệt, tôi cũng sẽ tin vào lý do này. Vậy mới nói, may mắn không có ai đến hỏi thật, bởi vì chính tôi cũng đâu biết đáp án là gì.

Đang lúc tôi thả hồn ngẩn ngơ, bạn học Đàm Kiện chợt lướt qua trước mặt như một cơn gió.

“Anh Kiệt này, cậu cũng tham gia đội bóng rổ của lớp nhé? Nếu thật không chơi được, thì ghi tên vào danh sách dự bị cũng được, lớp mình không đủ người! Nếu các cậu không ai chịu đi, mình chỉ còn đường bán thân làm nô lệ thôi. Hic hic...” Vì giải bóng rổ giữa các lớp, Đàm Kiện một lần nữa phải dùng đến khổ nhục kế.

Tại sao tôi nói là “một lần nữa”? Bởi vì đợt hội thao vào học kỳ trước, cậu ấy đã từng dùng chiêu này với mọi người trong lớp rồi.

Thực lòng mà nói, cậu ấy cũng đáng thương lắm. Hồi đầu năm, can tội trong giờ học hoạt bát quá mức, nên bị giáo viên chủ nhiệm phong cho chức vụ cán sự lớp bộ môn Thể dục. Đây mà không phải trò cười à? Đường đường là một anh mập, cán sự môn Thể dục cái nổi gì? Không để người ta cười thì là gì nữa? Thế mới nói, cô giáo chủ nhiệm lớp tôi thật là một người cực kỳ nham hiểm.Ặc, lại lạc đề xa quá!

Đại bộ phận lớp tôi, ngoài học ra cũng chỉ biết học, đối với thể dục vận động gì đó trước giờ chưa từng mấy may hứng thú. Nhưng hoạt động thể dục thể thao do trường tổ chức lại bắt buộc lớp nào cũng phải tham gia. Thế này không phải đang gây khó dễ cho cán sự môn Thể dục hay sao?

Con gái lớp tôi vốn dĩ đã là phe thiếu số, hội thao cũng chẳng người nào tình nguyện đăng ký tham gia, đều là Đàm Kiện tốn không ít nước bọt khổ sở năn nỉ mới miễn cưỡng gặt đầu.

Hội thao học kỳ trước tôi đăng ký thi nhảy xa, kết quả nhảy đủ ba lần vẫn chưa xuống nổi hố cát, đúng là mắt nhắm mắt mở muốn chết. Sau vụ đó tôi nghĩ trong đầu: đáng lẽ tôi phải sắt đá hơn chút nữa, bán thân ngu Thế dục thì chớ, còn tự vạch áo cho người xem lưng làm gì.

“Anh Kiệt, xem như mình xin cậu luôn đây! Năn nỉ mà!” Tôi đã kết thúc hồi tưởng, Đàm Kiệt vẫn còn “đau khổ níu kéo” La Trạc Kiệt.

Đàm Kiệt vô ý quay đầu ra sau, ánh mắt không cẩn thận quét qua chỗ ngồi của tôi. Sau đó, giác quan thứ sáu của phụ nữ... à không của con gái mách bảo tôi: tôi gặp phiền rồi.

“Anh Kiệt, cậu đừng từ chối, cứ suy nghĩ cẩn thận đi đã, tối nay hãy trả lời mình.” Đàm Kiệt thoát cái từ bà vợ số khổ biến hình thành anh trai vui vẻ yêu đời, không chỉ dọa một mình tôi phát hoảng. Vậy là, trong lúc đầu óc chậm chạp tôi quên mất phải tìm đường tẩu thoát.

“Chị Ngư ời!” Quả nhiên, không hiểu tại làm sao Đàm Kiệt chột thay đổi mục tiêu? Nhưng hà có gì mục tiêu đó lại là tôi? Cho dù tôi có khả năng cosplay thành con trai bước vào sân, cũng không có khả năng vừa dẫn bóng vừa chạy đâu!

“Giế?” Trục giác nói với tôi, tuyệt đối không phải chuyện tốt lành gì.

“Tuần sau có giải bóng rổ giữa các lớp, cậu đến xem có được không? Con trai bọn mình cần con gái các cậu đến ủng hộ lắm.” Đàm Kiệt lại giả vờ đáng thương.

“Không phải cậu nói lớp mình không đủ lập đội hả? Còn xem gì nữa?” Tôi cau mày, chỉ đơn giản thế thôi á?

“Nói vậy cậu đồng ý chỉ cần đủ người lập đội thì sẽ đi xem? Nói chắc thế nhé!” Đàm Kiệt hưng phấn đến nỗi thiếu điều mọc cánh bay lên.

“Mình muốn nói là, mình chẳng có sức kêu gọi gì đâu, cậu đừng kỳ vọng mình rủ được ai làm thành đội cổ vũ gì đó.” Tôi cạn lời, tôi đi hay không thì quan trọng gì? Tôi nghĩ, đám con trai trong lớp nếu có thể gọi đúng tên mình đã là một chuyện tốt đẹp rồi. Suy cho cùng, từ trước đến nay trong lớp này tôi hơi bị mờ nhạt.

“Không sao cả, chỉ cần cậu đến là được, có mình ở đây, cậu cứ yên văn tâm đi.” Đàm Kiệt vỗ vỗ lồng ngực nhiều thịt của mình.

“....” Cho xin giùm, có cậu ở đây mình mới phải xoắn xuyết đấy. Lẽ ra đã định không đi rồi, bây giờ...

Aizz, đi thì đi, dù sao tôi cũng rảnh rồi. Ai ya, đúng là phiền phức.

“Chúng ta cứ quyết định thế nhé, cậu nhất định phải đi xem đấy!” Đàm Kiệt hài lòng đi chỗ khác, trước khi đi không quên ngoảnh đầu lại bồi thêm một câu.

“.....” Mình nói này, mình đi xem cái gì mới được? Đi xem cậu dùng thân thể màu mỡ của mình làm hậu vệ chắc? Cậu chắc chắn không phải bảo mình đi xem chuyện cười à?

“Chị Anh,” tôi trưng vẻ mặt tội nghiệp kéo góc áo bạn cùng bàn, “đi xem với mình nhé, nhé? Mình không muốn đi một mình đâu!”

“Rời rời rời, đi cùng với cậu.” Thực tế đã chứng minh, chị Anh gặp phải tôi, lúc nào cũng chỉ có thể diễn vai không biết phải làm sao.

Hết giờ tự học buổi tối.

“Anh Kiệt, suy nghĩ sao rồi? Lớp mình rất cần cậu đấy.” Đàm Kiệt lại chạy tới.

“...., mình đi.” Quả nhiên là một chàng trai không biết cách nói không, xem ra ý trời định sẵn cậu ấy có số bị bắt nạt.

“Cảm ơn anh Kiệt.” Đàm Kiệt khoa trương khom người, sau đó lại tiến lên trước hai bước, “cảm ơn nhé chị Ngư.” Cuối cùng dong thẳng.

Ế, cảm ơn tôi làm gì? Nhưng chưa kịp đợi tôi mở miệng hỏi, bạn học Đàm Kiệt đã biến mất cả bóng cũng không thấy.

“Giải bóng rổ giữa các lớp, lớp mình sẽ gặp lớp 10-11 vào thứ tư này, thời gian là năm giờ rưỡi chiều, hy vọng các bạn bớt chút thời gian đến cổ vũ cho lớp.” Đàm Kiệt đứng trên bục giảng uy phong lẫm liệt thông báo.

Chúng ta quan sát phía dưới bục giảng một chút nhé: có người đọc sách, có người nói chuyện, cũng có người ngẩng đầu nhìn cậu ấy một cái sau đó cau mày, tiếp tục vùi đầu làm bài tập... Tóm lại một câu, Đàm Kiệt gần như bị cả lớp lơ lửng.

“Chị Ngư, đúng giờ nhớ đến sân vận động đấy, cậu đã đồng ý rồi.” Xuống khỏi bục giảng, Đàm Kiệt còn đặc biệt có lòng chạy đến nhắc nhở tôi.

“Mình biết rồi, mình nhớ rồi, mình sẽ đi.” Đàm Kiệt đứng là khắc tinh của tôi mà.

Thứ tư.

“Nhạn, chiều nay cậu đi xem bóng rổ không?” Buổi trưa lúc tan học, tôi thuận miệng hỏi chị đại trưởng ký túc xá.

“Đi, mình đi cùng Thịnh viên nhỏ... A Lạc với Lý Tự Phong đều ra sân cả.” Khó lắm mới có cơ hội thấy chị đại của chúng tôi đỏ mặt.

Aizz, ra là vậy à.

A Lạc chính là Hồ Gia Lạc, chính là người được đám con gái thống nhất bầu vào vị trí Nam khôi 1 của lớp, đồng thời là bạn trai của trưởng phòng chúng tôi; còn Thịt viên nhỏ là bạn cùng bàn của cậu ấy, người đẹp trai nhất lớp chúng tôi - Lý Cẩm Phong không ai khác là bạn trai của Thịt viên nhỏ. Vậy mới nói, đôi bàn cùng bàn này, thật không đơn giản chút nào!

Đương nhiên, trong chuyện này khiến tôi vui mừng nhất chính là Phùng Giai Trình đã thất tình, dựa vào bộ dạng ngờ nghệch của cậu ta cũng muốn cưa đổ trưởng phòng thân yêu của chúng tôi, nằm mơ đi! Ahaha... Thực tế chứng minh, dù đắc tội với tiểu nhân cũng chớ nên đắc tội với phụ nữ! Chẳng giấu diếm gì, tôi đây là một người phụ nữ vừa nhỏ nhen vừa độc ác. “Vậy tan học đợi bọn mình với nhé, mình với chị Anh cũng đi nữa.” Tôi nói.

“Hả? Không phải cậu thiếu hứng thú gì với mấy chuyện này à? Hơn nữa còn là giờ cơm, chẳng phải cậu từng nói ăn cơm là chuyện to nhất đời hả, sao đột nhiên lại muốn đi thế?” Nhận lấy làm kỳ quái hỏi tôi.

“Không còn cách nào khác, mình đồng ý với Đàm Kiện rồi.” Tôi cũng là người bất lực mà.

“À.....” cậu ấy cố tình kéo dài âm cuối. “Lẽ nào mùa xuân của A Ngư nhà ta đến rồi?”

“Đến cái đầu cậu! Mình có chọn ai cũng không chọn tên mập chết tiệt đó đâu, không bị cậu ấy làm cho tức chết mới lạ ấy.” Tôi không tốt lành gì lên tiếng.

“^-^, chuyện tình cảm có đôi khi nói lắm” Nhận không sợ chết nói tiếp.

“Đủ rồi đủ rồi, không nói nữa, tan học cùng nhau đi nhé.” Nhận cười đến mắt hết hình tượng.

Hình như tôi hơi hiểu cảm giác có lý không mà nói được là thế nào rồi.

.....

“Reng reng reng...” Chuông tan học vẫn chưa vang hết, mấy bạn nam trong lớp đã nhanh chóng lao ra ngoài, hoàn toàn không nhìn đến giáo viên Vật lý vẫn đang trừng mắt đứng trên bục giảng. Aizz, thừa thầy, em rất đồng cảm với thầy.

“Cố lên! Cố lên! Lớp XX cố lên!” Đội đám chúng tôi chậm rãi thông dong đến sân bóng rổ, hai bên sân đã có rất nhiều bạn nữ đang đứng cổ vũ, chỉ là các bạn ấy không phải của lớp chúng tôi.

“Bắt đầu chưa?” Thịt viên nhỏ hỏi Đàm Kiện đang đứng bên sân.

“Được 10 phút rồi, tạm thời lớp chúng ta dẫn trước 2 điểm.” Lúc nói chuyện, ánh mắt Đàm Kiện không rời khỏi hiện trường trận đấu dù chỉ một phút.

“Đàm Kiện cậu không cần vào sân hả?” Tôi thấy lạ mới lên tiếng hỏi.

“Chỉ cần đủ người là mình không phải vào, với lại có mình vào thì cần gì đánh nữa? Thua chắc luôn rồi! Giờ mình ở ngoài làm huấn luyện viên.” Đàm Kiện tỉnh bơ đáp.

“Đúng là đủ chuẩn gian xảo, may mà cậu cũng biết người biết ta.” Tôi vừa nói vừa đưa tay vỗ vai Đàm Kiện.

“Chị Ngư, cậu làm mình tổn thương sâu sắc đấy.” Đàm Kiện giả vờ ôm tim.

“Biến giùm!” Đúng là mắt mắt muốn chết, bình thường ở lớp muốn tác yêu tác quái gì cũng được, bây giờ trước mặt bản dân thiên hạ, để quần chúng nhìn thấy lại nghĩ lớp Thực nghiệm 1 chúng tôi ai cũng “mất não” như cậu ấy, thì phải làm sao mới vớt vát hình tượng lại được đây?

“Chị Anh, bọn mình qua bên kia đi!” Yêu quý sinh mạng, rời xa hội nào tàn.

“Cố lên! 10-11 cố lên!” Cổ họng và dung tích phổi của con gái lớp 10-11 đúng là hàng loại một. Không phải tôi tự ti, nhưng tuyệt đối tôi không tài nào hét to được như thế.

Chẳng bù lớp chúng tôi, chỉ có vài con mèo hen, hò hét chẳng ra chút khí thế gì, chỉ khi nào các bạn nam trong lớp ghi điểm mới có tiếng vỗ tay yếu ớt vang lên, vừa rồi rạc vừa lè tè.

Mấy bạn nam trên sân thật đáng thương. Xét khí thế đã bị người ta bỏ xa một vạn tám nghìn dặm, cho nên tâm thế nhất định phải kiên cường lên nhé!

Có điều Hồ Gia Lạc và Lý Tự Phong đứng thật không phải chỉ mạnh một cách bình thường, điểm số của lớp chúng tôi phần lớn đều do hai cậu ấy giành về, lẽ nào đây chính là sức mạnh của tình yêu trong truyền thuyết hay sao?

Hehe, quả là không hề đơn giản.

Trên sân bóng, Lý Tự Phong vừa làm một động tác giả, nhồi bóng chuyển sang cho Hồ Gia Lạc, Hồ Gia Lạc tiếp bóng, đáng tiếc đối phương phòng thủ không một khe hở. Chỉ thấy Hồ Gia Lạc biểu diễn động tác xoay người tuyệt đẹp, ném quả bóng lại cho La Trạc Kiệt đang đứng dưới rổ. La Trạc Kiệt nhẹ nhàng nhảy lên, bắt bóng, thả vào rổ. Ba người chạy lại đập tay nhau ăn mừng, sau đó nhanh chóng quay về phòng thủ.

Chẳng biết tôi có hoa mắt hay không, trước khi La Trạc Kiệt thả bóng vào rổ cậu ấy liếc mắt về phía này. Trước khi chạy về phòng thủ, cũng lại nhìn về

phía này.

Tôi nhìn xung quanh, ngoại trừ tôi và chị Anh, không có người quen nào cả.

Nhìn tôi? Bớt ngố, không đòi nào! Tôi lập tức bác bỏ suy nghĩ này.

Lẽ nào cậu ấy đang nhìn... chị Anh? Chính thế, có khả năng này.

Khó trách trước đây trong giờ học La Trạc Kiệt suốt ngày nhìn về phía chúng tôi; sau khi chuyển chỗ đến sau lưng cậu ấy, vừa hết tiết cậu ấy lại đổi sang tư thế ngồi nghiêng người, ánh mắt chốc chốc lại quét ra sau chúng tôi. Thì ra là thế! Tôi bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Nhưng mà tôi chẳng nhìn ra được cậu ấy đối xử với chị Anh có chỗ nào đặc biệt cả.

Không lẽ cậu ấy nhìn bạn nữ lớp khác? Kỳ lạ thật đấy. Tôi lại bắt đầu thấy mông lung.

Sau đó, mỗi lần La Trạc Kiệt có bóng trong tay, đều nhìn về phía này một cái; ném bóng vào rổ, lại nhìn; ném không vào, cũng vụng trộm nhìn, giống như đang hy vọng người cậu ấy chăm chú nhìn sẽ không chú ý đến cú mất điểm vừa rồi.

Được rồi, là ai thì cũng có quan hệ gì đâu, có điều anh chàng này ngây thơ thật, hehe.

Mãi đến tận sau này tôi mới biết kẻ “ngây thơ” thực sự, không ai khác chính là bản thân mình.

Khi hiệp thi đấu thứ hai gần kết thúc, Đàm Kiệt cầm theo hai chai nước đi đến, nói: “Lát nữa chị Ngư cậu đưa nước cho La Trạc Kiệt, chị Anh cậu đưa nước cho Phùng Giai Trình nhé.”

“Tại sao là bọn mình, cậu đi không được à? Bọn mình với các cậu ấy có thân đâu. Với lại sao phải chỉ định sẵn ai đưa nước cho ai? Mình đưa nước cho Phan Cảnh (chính là bạn nam cãi nhau với tôi hôm tôi thu bài tập ấy) không được hả?” Có ý kiến thì phải kịp thời trình bày.

“Nếu mình là con gái, mình sẽ đi ngay, mấy lúc thế này con gái tốt hơn mà.” Đàm Kiệt bắt lực nhún vai. Được lắm, xem như cậu có lý.

“Lô Tiểu Nghiên nói cậu ấy sẽ đưa nước cho Phan Cảnh. Đương nhiên, mình không để ý cậu đưa nước cho Phùng Giai Trình đâu, mình tin chị Anh cũng sẽ không để ý.” Đàm Kiệt hoàn toàn một vẻ ông đây đang bàn việc công.

“Nhưng mình để ý!” Nếu trong túi áo tôi có thuốc xổ, ngược lại tôi sẽ không để ý một chút nào.

“Vậy thôi,” tôi xua tay, “đi thi đi!” Đã nói đến nước này rồi, còn từ chối nữa thì không hay, dù sao chẳng qua chỉ đưa một chai nước thôi mà.

“Các cậu ấy nghỉ rồi kia, mau đi đi.” Thế là Đàm Kiệt đẩy bọn tôi tới trước.

Sao tôi cứ thấy nụ cười của Đàm Kiệt lúc này đặc biệt xảo trá vậy nhỉ? Aizz, mong là chính mình đa nghi. Mà nghĩ cho tường tận, tôi có gì để cậu ấy tính kế đâu. Tốt nhất nên loại ý nghĩ này ra khỏi đầu thôi.

“La Trạc Kiệt, uống nước không?” Tôi bước lên trước, nhìn người nào đó đang dùng khăn mặt lau mồ hôi, đưa nước qua cho cậu ấy.

Có vẻ cậu ấy đã bị tôi dọa, đại khái vì không nghĩ đến việc tôi thỉnh linh xuất hiện trước mặt mình, cậu ấy ngẩn người một lát, sau đó cứng ngắc như khúc gỗ nhận lấy chai nước, uống hết một hơi. “Cảm ơn.”

“Không có gì, đưa chai không cho mình, mình đi bỏ rác là được rồi. Tiếp tục cố lên nhé.” Tôi tự nhiên nhận lại vỏ chai.

“Được.” Cậu ấy trả lời, sau đó liền xoay người, nhanh chóng bước đến chỗ đồng đội cùng các cậu ấy bàn chiến thuật.

Bởi vì chơi bóng rổ nên nóng người à? Sao tôi thấy mặt cậu ấy lại đỏ vậy? Thì ra chơi bóng rổ cũng tiêu hao năng lượng nhiều thế?

“Chị Anh, mình đói rồi.” Tôi buồn chán đứng xem một lúc, sau đó nhận thấy đúng thật chẳng có gì hay ho, vì vậy liền nói với chị Anh, “Hay là bây giờ hai đứa mình đi ăn cơm đi?”

“Được đấy, dù sao mình cũng muốn về ký túc xá tắm một cái. Bọn mình nói với Đàm Kiệt một tiếng đã.” Chị Anh sáng khoái đồng ý.

Giờ tự học buổi tối nghe nói lớp tôi thua trong tay lớp 10-11, bị loại rồi. Trong dự liệu cả. Có điều, bốn chữ này tôi không dám nói ra, sợ sẽ bị cả lớp đánh hội đồng.

.....

Buổi tối, đám con gái trong ký túc xá của tôi lại rủ nhau tám chuyện.

“Này! Mình biết có một bạn nam trong lớp đang thích một người trong phòng chúng ta đấy.” Tiểu Nghiên tiểu thư thần bí nói.

“Chắc không chỉ một đâu nhỉ? Haha, Lô Tiểu Nghiên, cuối cùng cậu cũng đi sau thời đại rồi.” Tôi cực kỳ nghiêm túc lên tiếng.

“Haha, Ngư mập nói đúng đấy.” Hiểu San nằm bên cạnh phụ họa lời tôi.

“Xì, không thèm đề ý đến hai cậu, mình nói chuyện điện thoại!” Chị Tiểu Nghiên lại bắt đầu hoạt động buổi đêm của mình.

Thực ra tôi đâu có nói sai: Hồ Gia Lạc thích trường phòng của chúng tôi, cả thể giới đều biết hai cậu ấy đang ở bên nhau; Châu Chí Ngạn trước đây theo đuổi Hồng Huy, bây giờ hình như cũng bước vào giai đoạn yêu đương rồi; Hiểu San đang chơi trò mờ ám với bạn nam ngồi sau cậu ấy, tối nào cũng nhắn tin; chị Nguyệt Nga cũng có người thả thính rồi, có điều nghe giảng hồ đồn người kia học sát lớp; Vân có bạn trai người Quảng Châu; Tiểu Nghiên tiểu thư từ sáng tới tối không rời điện thoại. . .

Nghe đâu, bên ký túc xá nam có chung suy nghĩ rằng con gái phòng tôi có tố chất tương đối cao. Còn về đó là tố chất gì, cái này chỉ có thể hiểu ngầm, không thể tuyên truyền rộng rãi ra ngoài.

Đừng hỏi tại sao tôi biết nhiều như vậy, bởi vì tôi gia nhập cơ quan tình báo quốc gia rồi (nói thật).

Haha, thực ra tôi cũng không biết vì lý do gì, các cậu ấy rất thích kể bí mật cho tôi nghe, sau đó bắt tôi nhất định phải giữ kín. BFF của tôi nói rằng vì tôi trời sinh có dáng vẻ giống với thùng rác.

Ồ ồ, chắc cũng đại loại thế. Tôi thích có người chia sẻ bí mật của họ với mình, bởi vì đó là biểu hiện của việc bạn được người khác xem trọng.

Mặc dù có vài chuyện nghe xong cả đời này phải chôn chặt trong lòng, nhưng tôi vẫn cảm thấy rất đáng, vì được người khác xem trọng là một cảm giác cực kỳ yomost!

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Kế Hoạch 1/5

Thi giữa kỳ qua chưa bao lâu đã đến ngày 1/5, mọi người ai cũng bận rộn bàn bạc sẽ đi đâu chơi, suy cho cùng một kỳ nghỉ kéo dài tận bảy ngày đầu để dành gì có được. Bình thường thứ bảy nào cũng phải cấp cạp học bù, chủ nhật cách tuần cũng phải học bù, hai mấy đứa nhỏ ở ký túc xá bọn tôi nhớ nhà da diết. Nhắc đến việc này mới nói, lúc huấn luyện quân sự vì nhớ nhà quá tôi từng khóc nữa, mặc dù chỉ hành động trong âm thầm ngoài tôi ra không người nào biết.

Người ta nói con gái cung Song Ngư cực kỳ thích khóc, tôi cảm thấy riêng với bản thân mình, câu này đúng một nửa. Hồi còn ở nhà, tôi là một cái “bao la lổ” thứ thiệt (tiếng Quảng Đông chỉ những người thích khóc), chỉ cần anh trai tôi bắt nạt một chút, tôi đã mè nheo ngay tức khắc, mà anh tôi cũng từng nói thích nhất là nhìn bộ dạng khóc lả của tôi, cho nên suốt ngày chọc phá tôi. Còn ở trường học, tôi rất ít khóc, dù có những lúc sắp khóc đến nơi, tôi cũng chưa bao giờ khóc trước mặt người khác, từ hồi mới đi nhà trẻ đã như thế rồi, tôi cũng không biết là vì sao nữa.

Ai ya, lại lạc đề rồi.

“Ngư mập, đứng lại ngay cho mình!” Miss perfect không hổ là miss perfect, bạn học Hồng Huy hai tay chống eo, quắc mắt nhìn tôi đã chuẩn ra ngoài hành lang hét lớn.

Tôi mà nghe lời cậu ấy thật mới là có bệnh, thậm chí dù không có bệnh, một khi đứng lại chắc chắn sẽ bị cậu ấy đánh thành có bệnh.

“Ngư mập chết tiệt, đồ vong ân phụ nghĩa!” Lại tiếp tục gầm lên, “cậu ăn của mình, ở của mình, ngủ của mình, bây giờ lớn tướng rồi phải không? Không nghe lời mình? Dám phản mình?”

A lô, chị hai oi, cậu có phải mẹ mình đâu, đừng có mà nói với mình những lời như vậy chứ! Hơn nữa chẳng phải chỉ ăn của một quả lê thôi à? Diễn sâu như thể mình bán thân cho cậu luôn không bằng?

“Ê! Cậu đừng đi qua đây!” Nhìn thấy dáng vẻ hung thần bát xát của người nào đó, tôi rên lên, “chị Huy, hình tượng, phải chú ý hình tượng!”

“Yên tâm đi, mình sẽ dạy dỗ cậu một cách đặc biệt cực kỳ có hình tượng.” Miss perfect nghiêng răng, sau đó nhìn thấy La Trạc Kiệt vừa leo lên hết cầu thang, vậy là tự giác tạm đình chiến.

“Hôm nay đến sớm vậy?” Trong lúc nước sôi lửa bỏng này, tôi hận không thể nói thêm vài câu với cậu ấy ấy chứ.

“Ừ, xe số 22 đến sớm” Trước đây tôi từng kể rồi nhĩ, La Trạc Kiệt là học sinh ngoại trú, vốn dĩ cậu ấy đạp xe đi học, nhưng sau vụ anh hùng lấy thân chắn xe bus đã chuyển sang dùng phương tiện giao thông công cộng luôn rồi.

Aizz, cái nào cũng tốt cả, cái nào cũng là bảo vệ môi trường...

Có lẽ vì thời gian của xe bus không ổn định, cậu ấy là người duy nhất trong lớp đi học trễ mà không bị cô chủ nhiệm trách phạt. Đương nhiên, ai cũng hiểu việc này còn có mối quan hệ cực kỳ lớn với thành tích học tập siêu tốt của cậu ấy nữa. Giả sử thành tích của cậu ấy giống như tôi, lại còn không an phận, cậu ấy đã bị cô chủ nhiệm kéo đi bắn chết từ lâu rồi.

“Nhìn thấy cậu, mình cứ tưởng sắp sửa vào lớp rồi.” Tôi pha trò với cậu ấy. Thật ra mục đích của tôi chẳng qua muốn câu giờ thôi, sao chuông còn chưa vang lên nữa? Mau cứu giùm cái mạng nhỏ này của tôi với!

La Trạc Kiệt bị câu nói của tôi chọc cho đỏ mặt, cho nên người cũng lần đi rất nhanh.

Sau đó...

“Chị Huy, mình biết sai rồi, mình không nên nói cậu bạo lực, thực ra cậu không hề bạo lực một chút xíu nào, thật đấy!” Tôi tính toán để lời ăn tiếng nói của mình có sức thuyết phục một chút. “Người nào đó được trưởng thành dưới sự quan tâm thân thiết của cậu chắc chắn sẽ khỏe mạnh béo tốt! Chắc chắn thế! Cứ tin mình đi!” Tôi nói cực kỳ “chân thành”.

Thực ra người nào đó trong miệng tôi chính là Châu Chí Ngan, bạn trai đương thời của chị Huy. Bây giờ hai người đang trong giai đoạn áp dụng chiến thuật đánh du kích, âm thầm chưa công khai, có điều trong lớp bao nhiêu người có thể biết đều đã biết cả rồi, nói thế nào đi nữa năng lực bà tám của lớp tôi hoàn toàn không thể xem thường được đâu.

Đầu đuôi sự việc là thế này, vừa nãy trong lúc tâm tình với bạn học Hồng Huy tôi không cẩn thận cười nhạo cậu ấy có một câu: “Cậu hung ác thế này, Châu Chí Ngan đáng thương thật đấy!”

Vậy đấy, chỉ một câu nói đã dẫn đến màn đuổi giết nói trên.

“Chồng bánh bao ơi, cứu mình với!” Trong lúc bị vị nữ hiệp liên tiếp phát đòn tấn công, tôi chợt nhìn thấy Nghiên Bàn từ lầu trên đi xuống, vậy là ba chân bốn cẳng chạy đến cầu cứu cậu ấy.

“Không phải chúng ta ly hôn rồi à? Cậu là người đề nghị trước nữa đấy.” Gương mặt Nghiên Bàn viết hoa in đậm mấy chữ “liên quan gì đến mình.”

Hu hu, tôi sai rồi, tôi không nên cầu cứu một người chỉ biết bỏ đá xuống giếng không hiểu gì là đông lạnh tảng than, giúp người lấy phúc.

“Huhu, bánh bao mập chết tiệt, mình hận cậu!” Minh, cầm, hận cậu!

“Ha ha, mình thay đổi chủ ý rồi,” hai mắt tôi sáng lên, sau đó lại nghe Nghiên Bàn nói tiếp, “Hồng Huy, bọn mình hợp tác cùng ra tay đi!”

Hu hu, tôi biết mà, tôi không nên ôm ấp chút kỳ vọng nào vào nhân phẩm của cậu ấy cả.

Vậy là hiện trường náo nhiệt một người đánh một người bị đánh biến thành đánh hội đồng hai người đập một.

Nhưng mà, tại vì sao? Tại vì sao người bị tổn thương luôn luôn là tôi?

Bởi vì cậu quá lộn xộn. – trích lời chị hai Hồng Huy-

“Chị Anh, hai cậu ấy bắt nạt mình kìa!” Tôi lại chạy tìm chị Anh kêu khóc.

“Ha ha, không có đâu, chẳng qua hai cậu ấy thấy chọc ghẹo cậu rất vui thôi, gương mặt bánh bao của cậu đáng yêu lắm mà!” Chị Anh an ủi tôi.

Nhưng mà, đây là thể loại an ủi của hành tinh nào thế?

Chọc tôi chơi? Coi tôi như chó con hay mèo con đây?

Tôi là cá! Tôi là một con cá!

“Ngư mập đáng chết, ăn của mình, ở của mình, ngủ của mình...” Thảm rồi, thần lại đến rồi.

Nhìn kỹ, ra là Nghiên Bàn, nếu một đánh một với cậu ấy tôi có thể đánh được, thế là gan của tôi chợt lớn ra.

Vậy mới nói, thực ra tôi là người theo chủ nghĩa hiếp lãnh sợ ác! Không cách nào phủ nhận điều này.

“Bánh bao mập chết tiệt, mình ăn của cậu, ở của cậu, ngủ của cậu lúc nào?” Tôi đứng lên, ra vẻ khí thế ngất trời, “kết hôn lâu thế rồi, tiền sinh hoạt một đồng cậu cũng không cho, ly hôn lâu thế rồi, tiền cấp dưỡng một xu cũng không có!”

“Cậu chính là ăn của mình, ở của mình, ngủ của mình! Minh đi tìm Hồng Huy làm thịt cậu!” Miệng lưỡi khó chịu chưa kìa, lại còn dùng ánh mắt chém giết đến bạn học ngồi trước mặt tôi nữa chứ.

“Thì mình nhận thua được chưa.” Tôi lập tức xiu xuống như miếng bọt biển vắt khô nước, làm sao tôi đánh lại nữ hiệp Hồng Huy chứ.

“Ahaha, vậy thì tiểu thư đây sẽ đại nhân mở lượng khoan hồng, tha cho cậu lần này đấy!” Cái gọi là cáo mượn oai hùm cũng chỉ đến mức đó thôi.

“Ngư mập, cậu với La Trắc Kiệt ngồi phía trước quan hệ tốt lắm phải không? Vừa nãy nghe hai người nói chuyện, cậu ấy cười có vẻ vui lắm.” Buổi tối trên đường về lại ký túc xá, Nghiên Bân kéo tay tôi hỏi.

“Cậu thấy có khả năng đó không? Cậu thấy mình có quan hệ tốt với bạn nam nào trong lớp?” Tôi hỏi ngược lại, “với lại, người ta cười là cười bọn mình trẻ con đấy, đều tại cậu cả!”

“Xì!” Nghiên Bân rõ ràng không nghĩ thế, “mình thấy cậu với Đàm Kiện tốt thế còn gì.”

“Cậu thấy có bạn nữ nào trong lớp mà Đàm Kiện không đối tốt không?” Đúng là bó tay chấm com, tôi nhất định phải có quan hệ tốt với bạn nam nào trong lớp mới được à? “Không nói cái này nữa, 1/5 cậu định đi đâu chưa?”

Lúc này chuyển đề tài là một lựa chọn hoàn toàn, cực kỳ chính xác.

“Đến nhà cô mình, ở Cao Minh, ở đó vui lắm. Cậu đi cùng không?” Nghiên Bân hỏi.

“Được đấy, bao ăn ở bao tiền xe mình mới đi.” Tôi vui vẻ trả lời.

“Năm mơ! Đi bộ đi rồi mình bao cậu tiền xe.” Biểu cảm trên mặt Nghiên Bân chính là kiểu ‘mình biết ngay mà’.

“Nhỏ nhen!” Tôi lè lưỡi, làm mặt quỷ với cậu ấy.

Buổi tối mùa hè, một cơn gió mát thổi qua làm mấy đứa vừa từ phòng học nóng như lò lửa bước ra chúng tôi cảm thấy cực kỳ thoải mái, ngẩng đầu ngắm những vì sao nhấp nháy rải đầy trời, xem ra ngày mai thời tiết sẽ đẹp lắm đây!

.

Lại là chương trình trò chuyện đêm khuya ở ký túc xá.

“1/5 mọi người có hoạt động gì không?” Trương ký túc xá hỏi.

“Mình với Nghiên Bân về nhà gặp mặt người lớn! Ha ha...” Tôi đức ý nói.

“Ly hôn rồi còn gặp người lớn gì nữa?” Chị Huy mắc ói.

“Ai cần cậu lo!” Tôi mạnh miệng.

“Ngư mập, mời cậu lặp lại lần nữa?” Thế nào là không cần phát giận cũng khiến người ta rét run? Xem như tôi hiểu rồi đấy.

“Mình sai rồi!” Người xưa nói kẻ tức thời chính là trang tuần kiệt.

“Ha ha, Ngư mập đúng là vô dụng.” Lại thêm một tên bỏ đá xuống giếng nữa xuất hiện.

“Gà rừng, cậu muốn chết phải không?” Bởi vì chưa mặc màn, nên tôi dễ dàng bước qua giường bên cạnh đánh người.

“Hu hu hu, Ngư mập mình sai rồi mà...” Người đang ăn hành nào đó vội vàng xin tha.

“Phía trên thử động dậy nữa xem xem!” Hồng Huy đại nhân không chịu nổi trạng thái rung lắc do giường trên gây ra nữa, lên tiếng.

Cho nên tôi chỉ còn cách ngoan ngoãn bò về ổ của mình.

Hic, sợ ác thì tôi biết rồi, nhưng tại sao một cơ hội hiếm hoi ông trời cũng không cho tôi là thế nào?

“Ha ha,” có vẻ trưởng phòng xem kịch vui cười cũng đủ rồi, “phòng bọn mình có cần tổ chức tiệc thịt nướng không?”

“Được đấy, mình đi với!” Vừa nghe có ăn tôi nhanh chóng sống dậy, “mình muốn ăn cánh gà nướng!”

“Nghe đến ăn cậu liền có tinh thần thế, thật không hổ là Ngư mập mà.” Có vẻ Hiểu San biết tôi không cách nào trèo qua giường đánh cậu ấy nữa, không kiêng nê gì lại chen vào.

“Gà rừng chết kia, ngày mai mình không tha cho cậu đâu!” Tôi nghiêng rằng, mặc dù sáng mai ngủ dậy chưa chắc tôi đã nhớ ra chuyện này, mà dù nhớ ra tôi cũng đã lười tính sổ với cậu ấy rồi.

“Được rồi, rốt cuộc mọi người muốn đi không?” Trưởng phòng hơi không hài lòng hỏi lại.

“Đi, sao lại không đi, ai không đi đứng dậy cho mình xem.” Miss perfect ra uy.

“Nhưng mà chỉ có con gái bọn mình thôi không vui tạo nào, hay là rủ thêm mấy tên con trai nữa?” Nguyệt Nga đề nghị.

“Nghe hay, để ai đó tiên phong đi đầu đi!” Tôi ảm ý nói.

“Ngư mập, cậu im ngay cho mình!” Quả nhiên, người nào đó xù lông rồi kia.

“Được rồi mà, nói chuyện nghiêm chỉnh nào, rù ai đi đây?” Đối với khả năng nói chuyện lạc đề của chúng tôi, Nghiên Bản hoàn toàn câm nín.

“Còn phải hỏi? Hồ Gia Lạc này!” Tôi nói, “rù Thịt viên nhỏ nữa, rồi lại kéo thêm Lý Tự Phong.”

“Gọi Phùng Giai Trình luôn nhé?” Trưởng phòng nêu ý kiến.

“Không được! Đánh chết mình cũng không được!” Tôi thà không đi còn hơn.

“Hay là Đàm Kiện cũng được, dù sao mọi người cũng thân mà.” Chị Anh đề nghị.

“Mình không phản đối, cậu ấy biết cách khuấy động không khí lắm.” Người này tôi không có ý kiến ý cò gì cả.

“Vây rù La Trạc Kiệt nữa được không, mình thấy cậu ấy cũng được.” Tiểu Nghiên đứng là quá trâu, vừa nói chuyện điện thoại, vừa nói chuyện với chúng tôi.

Có điều ai mà không biết “cũng được” nghĩa là La Trạc Kiệt ngày ngày mang điện thoại của cậu ấy về nhà sạc pin giúp cơ chứ.

“Đừng mà, mọi người có ai thân với cậu ấy đâu.” Người này tôi thấy cực kỳ không cần thiết, trước hết không nói Lô Tiểu Nghiên rù chẳng qua để cảm ơn người ta hàng ngày giúp cậu ấy sạc pin điện thoại, làm một chuyện thuận nước đẩy thuyền cũng chẳng hề gì, nhưng quan trọng những người khác trong phòng tôi chẳng một ai quen thân với La Trạc Kiệt hết, đến lúc đó bơ cậu ấy là chuyện nhỏ (tội nghiệp chàng trai ấy), sợ là sợ thêm cậu ấy mọi người lại mất tự nhiên, đi chơi cũng chẳng vui.

“Đúng thế, không thân mà gọi cậu ấy vào, thấy quái quái sao ấy.” Vân cũng không đồng ý.

“Hay là rù Lương Chí với Ngô Chí Kiên đi.” Hồng Huy đột ngột lên tiếng, “các cậu ấy vui tính lắm, không sợ không khí ngưng ngập đâu.”

Phải rồi, suýt nữa quên mất, vậy là tôi vội vàng mở miệng: “Nếu vậy chỉ bằng bọn mình gọi cả Châu Chí Ngạn nữa, dù sao ba người này cũng thường đi chung với nhau, chỉ gọi hai người trong nhóm sợ không hay lắm?” Nhìn đi, tôi thông minh biết mấy.

“Cần thêm ai nữa không? Không có thì tạm thời xác định là mấy cậu ấy nhé.” Trưởng phòng kết luận.

“Nghĩ ra ai khác lại bàn tiếp, ngày mai bọn mình hỏi xem các cậu ấy đi hay không đã.” Tôi nói.

“A Lạc với Thịt viên nhỏ để mình hỏi cho,” trưởng phòng vạch ra phương án thăm dò tình hình, “nhóm ba người kia do Hồng Huy phụ trách, về Đàm Kiện, A Ngư cậu khá thân với cậu ấy nhỉ?” Được rồi, phân công nhiệm vụ hoàn tất.

Tại sao mọi người cứ nghĩ rằng tôi với tên mập chết tiệt kia thân thiết lắm? Không hề thân thiết một chút nào cả!

Nhưng mà, thôi, ngày mai hỏi một câu là được, cậu ấy không đi là tốt nhất!

Bạn đang đọc truyện *Bình Dạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nhập Hội Ăn Tiệc Bbq (1)

“Ế, Đàm Kiện,” thời gian đọc sách buổi sáng vừa kết thúc tôi liền chạy đến tìm cậu ấy, “người đẹp trong phòng mình chân thành mời cậu ngày sáu tháng năm đi ăn tiệc BBQ sang sảnh, cậu đi không?”

“Chị Ngư, cậu đang nói với mình hả?” Đàm Kiện được yêu thương đâm hoảng sợ, đánh mắt nhìn ra sau lưng tôi một cái.

Tôi cũng nhìn theo, làm gì có ai, chỉ có một La Trạc Kiệt đang ngoài tít đằng xa chăm chỉ đọc sách thôi.

“Không nói với cậu thì nói với ai? Một câu ngắn gọn, đi hay không đi?” Tôi không được vui lên tiếng.

“Vây mình có được phép hỏi có bao nhiêu con trai đi cùng không?” Đàm Kiện cẩn thận dè dặt hỏi, giống như sợ tôi âm mưu đem bán cậu ấy không bằng.

Có điều nếu tôi có ý định buôn người thật, theo khối lượng riêng mà tính cậu ấy cũng được kha khá tiền, nhưng mà vụ làm ăn này tốt nhất nên dẹp đi, có

người mua mới lạ ấy!

“Cu li đương nhiên không phải chỉ có một mình cậu,” tôi nói, “bọn mình còn rủ thêm Hồ Gia Lạc, Lý Tự Phong, Châu Chí Ngạn, Lương Chí với cả Ngô Chí Kiên nữa. Nhưng mà các cậu ấy có đi hay không mình không biết!”

“Thế à?” Có lẽ Đàm Kiện còn đang xoắn xuýt hai chữ “cu li”.

“Ừ, cho nên cậu bàn bạc với các cậu ấy trước rồi hãy quyết định cũng được,” tôi ngừng lại một chút, “có điều trước khi tan học phải cho mình câu trả lời đấy, về phòng mình phải báo cáo kết quả nữa.”

“Không cần bàn bạc gì nữa, chị Ngư đã đích thân mời, em đây có lý nào lại cự tuyệt chứ?” Đàm Kiện rất kiên định nói.

Nếu lúc cậu phát ngôn câu này, không kèm theo biểu cảm bi tráng như thể tướng quân sắp ra sa trường, lời nói của cậu sẽ càng có sức thuyết phục hơn đấy – tôi nghĩ thầm trong bụng. Nhưng chỉ nghĩ thôi chứ đời nào tôi dám nói ra miệng, nhờ đâu dọa anh cu li chạy mất dép mọi người bắt tôi làm cu li thay thế thì sao.

Được, thắng lợi hoàn thành nhiệm vụ! Thế là tôi đi qua tìm trường phòng đại nhân, “Đàm Kiện đồng ý rồi.”

“A Ngư làm việc năng suất cao thật đấy.” Chị Nhạn vô cùng phúc hậu không tiếc lời khen tôi.

Trên đường về lại chỗ ngồi, không hề bất ngờ nhìn thấy ánh mắt hung ác của người nào đó, thế là nụ cười trên mặt tôi lại càng sáng lạn hơn.

Đúng đấy, Phùng Giai Trình, chính xác, chính tiêu thư đây là người không cần suy nghĩ một phiếu phủ quyết cậu đấy, cho nên sẽ không có người nào đến mời cậu tham gia với chúng tôi đâu. Ôhôô ~

....

Tiết Toán.

“Khi đặt x vào hệ phương trình nói trên, thông qua phép khử, chúng ta có thể viết lại nó như sau...” Giáo viên Toán đang đứng trên bục, giảng bài vô cùng nhập tâm.

Cho nên khi loạt âm thanh “DeLeDeLeDeLe, DeLe.....” đột ngột vang lên, cô ấy bị dọa một chập.

Đây không phải là âm thanh mỗi sáng thức dậy tôi bước ra khỏi cửa hay sao? Không sai, ngày ngày đều đặn, khi tôi ra khỏi cửa cũng là lúc người nào đó rời giường. Có điều hình như người đó quên mất hôm nay - thứ bảy phải học bù để nghỉ lễ 1/5, cho nên hoàn toàn không nhớ phải tắt chuông báo thức đã cài mặc định mỗi thứ bảy lúc tám giờ rưỡi.

Vậy mới nói, Lô Tiểu Nghiên, bị kịch cho cậu rồi.

Quả nhiên, cô Toán bước xuống trước mặt cậu ấy, đưa tay ra, nói: “Đưa đây.”

Vì giờ phút này về mặt cô giáo cực kỳ đáng sợ, cậu ấy không dám phản kháng nửa chữ ngoan ngoãn giao nộp điện thoại.

“Sau giờ học theo tôi đến phòng giáo viên, tôi có chuyện muốn nói với em.” Dứt lời, cô giáo quay người đi lên bục giảng, không nhìn cậu ấy dù chỉ một ánh mắt. “Được rồi, chúng ta tiếp tục bài học.”

Chị Tiểu Nghiên, đừng căng thẳng, tổng cộng mới chỉ bị thu ba cái mà thôi, mình tin với sức quyến rũ của cậu, tuyệt đối chắc chắn trăm phần trăm sẽ mượn lại được một cái khác mà.

Chỉ là, những bạn học có điện thoại ơi, các cậu phải cẩn thận đấy, ahihi~~

“Xem ra chúng ta lại có một buổi tối được ngủ sớm rồi.” Tôi rất không phúc hậu nói với chị Anh.

“Tốt đấy chứ, ngủ muộn không tốt cho da.” Hiển nhiên, người xấu bụng trong trường hợp này không phải chỉ có mình tôi. Thực ra có lẽ do tôi ‘nhiễm đen’ cậu ấy! Nhưng mà tôi không đời nào chịu nhận đâu!

Thực lòng tôi càng muốn ý kiến với quý ngài tốt bụng ngồi trước mặt mình hơn: “Cậu có thể đừng giúp cậu ấy sạc pin điện thoại nữa được không, ngày nào cũng gần một giờ sáng mới đi ngủ, sẽ bị già đi nhanh lắm đấy.” Có điều vừa nhìn chàng trai ấy liền biết ngay thuộc tuýp người không biết nói không, cho nên vẫn là bỏ qua đi.

“Hi, bạn học, cậu lại được mấy ngày không cần mang pin sạc dự phòng về nhà rồi.” Tôi thừa nhận mình không hiền lương thực đức, tôi đưa tay chọc vào lưng ghế của vị ngồi phía trước mình.

“” Không lẽ câu nói của tôi làm người ta phải cạ lời lắm sao? Cậu ấy bơ tôi.

Trước kỳ nghỉ.

“Minh biết một tiệm bán nguyên liệu đồ nướng có giao hàng tận nơi, cho nên con gái bọn mình sẽ đi mua đồ, con trai các cậu phụ trách bếp nướng với măng khuôn vác.” Trưởng phòng có ý kiến, “hoặc là ai có đề nghị gì hay hơn không?”

“Không có, cứ quyết thế đi!” Tôi thấy mọi người cũng chẳng có vẻ gì phản đối, “vậy đến lúc đó bọn mình hẹn nhau ở đâu?”

“Trạm xe bus đối diện trường đi! Tám giờ rưỡi không có vấn đề gì chứ?” Hồ Gia Lạc nói.

“Ai có điện thoại nhớ mang theo, ai không có cố gắng mượn người nhà dùng tạm một hôm,” Lý Tự Phong cặn kẽ lên tiếng, “lưu lại số điện thoại của nhau đến lúc đó dễ liên lạc, với cả đề phòng bất trắc luôn.” Haha, tôi chỉ có thể nói rằng, không hổ là người của Thịt viên nhỏ!

“Nếu mọi người không còn ý kiến gì khác thì quyết định thế nhé! Đến lúc đó gặp!” Đàm Kiện vừa nói hết câu đã đi mất, nghe đồn mẹ cậu ấy đợi con trai về ăn cơm. Những đứa trẻ ở ngoại trú quả nhiên đều là những đứa trẻ hạnh phúc.

“Vậy bọn mình giải tán thôi!” Tôi cũng chuẩn bị chuồn, “ai đi ăn cơm cùng mình không?”

“Đi thôi, cùng nhau đi, cà thẻ của cậu!” Hồng Huy kéo tay tôi, để lại chàng trai họ Châu nào đó vẻ mặt như thể oán phụ.

Ế, anh hai cậu đừng hâm mộ mình, mình muốn đổi chỗ với cậu lắm luôn, thật đấy!

Cuối cùng kỳ nghỉ 1/5 người người nhà nhà mong đợi cuối cùng đã tới.

Ngày thứ sáu của kỳ nghỉ.

Khi tôi bước xuống xe bus lúc tám giờ hai mươi, phát hiện trạm xe phía đối diện đã có không ít người, nhưng chủ yếu là đám con trai với nhau.

Các cậu ấy là có phải quý ông galant tranh thủ đến trước hay không tôi không quan tâm, chỉ cần tôi không phải người đến cuối cùng là được.

Riêng về việc chờ đợi, tôi càng không thích mình “được” đợi, đặc biệt là cả nhóm cùng đợi, cảm giác giống như đang làm liên lụy đến mọi người vậy, tâm lý của tôi sẽ chột dạ bất an lắm.

Tôi chậm rãi đi về phía đối diện, “hi,” xem như chào chung tất cả mọi người, “các cậu đều đến sớm thế!”

“Bọn mình đều ở gần đây, đi sớm hơn cậu là chuyện bình thường mà!” Đàm Kiện nói với tôi, “với cả, ngoại trừ bọn mình là người ở đây, cậu là người đến sớm nhất đấy!”

“Ha ha, chắc vì mình vừa đến trạm liền có xe đi luôn, nên không phải đợi.” Không cần phải nói, chờ xe bus chính việc mang tính kiểm tra nhân phẩm con người trả hình.

Sau đó chúng tôi nói chuyện với nhau một lát, người cũng xem như đã đến đủ.

Cho nên, cùng nhau xuất phát thôi!

Có lẽ vì buổi sáng, nên khi chúng tôi đến nơi vẫn chưa có nhiều người lắm.

Nhóm lửa xong, cả đám vừa nói chuyện vừa đặt đồ nướng lên vỉ.

Những đôi yêu nhau đều vô cùng ăn ý ngồi gần vào nhau, ngoại trừ một đôi.

Hai cậu có ngồi gần nhau hay không chẳng liên quan gì đến mình, nhưng tại sao phải biến mình thành miếng bánh kẹp ở giữa vậy? – Ngồi bên cạnh đôi tình nhân nào đó, nội tâm của tôi không ngừng gào thét.

“Huy, ăn cánh gà không? Để mình nướng cho cậu nhé?” Châu Chí Ngạn rất nỗ lực thử không để ý đến sự tồn tại của tôi.

“Ngư mập, nướng cho mình miếng thịt bò đi!” Chị Hồng Huy à, chị muốn bơ anh Châu cũng đừng làm quá chứ, cũng đừng lôi mình vào làm lá chắn nữa!

Mình vô tội mà! Anh Châu cậu đừng trừng mắt mình nữa có được không? Cũng có phải lỗi của mình đâu. Mình có giành ai cũng không dám giành bà vợ nhà cậu đâu, bạo lực thế kia, chỉ có cậu mới thích nổi thôi!

Sớm biết thế này đã không đi rồi. Tôi thực đang khóc không ra nước mắt đây!

Chị Anh cứu vớt mình với!!! - Tôi đáng thương giương mắt cầu cứu bạn học ngồi đối diện.

Mình không cứu nổi cậu đâu, cậu tự cứu đi! – Sau khi chị Anh dùng mắt truyền tín hiệu cho tôi xong, lại cúi đầu xếp hàng ăn lên vỉ nướng.

Aizz! Số tôi khổ sở thế này!

“Chị Ngư, xâu thịt viên này của mình ăn được rồi, chia cho cậu một nửa!” Đàm Kiện ơi, lần đầu tiên mình nhận ra cậu đẹp trai phát sáng như thế đấy!

“Cảm ơn.” Tôi thuận thế đứng lên, đưa bát của mình qua cho cậu ấy. Sau đó phát hiện mọi người có mặt tại hiện trường đều chĩa mắt nhìn vào chúng tôi.

“Ồ~~~~~” chất giọng cường điệu một cách cố ý, không hèn mà cùng phát ra từ N người.

“Các cậu ồ cái gì?” Tôi hết sức ra vẻ tự nhiên ngồi xuống, đối với đám người chỉ sợ thiên hạ không loại kia đúng là cặn lõi. Vì cái khi gì mà bất cứ chuyện gì cũng đều nghĩ theo hướng đó thôi vậy?

Tôi biết giờ phút này nếu trên mặt mình xuất hiện bất kỳ biểu cảm nào có họ hàng với xấu hổ, thì không cần tốn công suy nghĩ, từ nay về sau toàn bộ con người trong lớp Thực nghiệm 1 sẽ cho rằng tôi và Đàm Kiện có gian tình.

Vốn dĩ mấy chuyện này tôi cũng không bận lòng cho lắm. Nhưng tôi, tôi không muốn đóng vai hề trong vở kịch, chẳng những không thu được tiền, lại còn trở thành chủ đề cho mọi người đem ra chém gió, tôi chỉ muốn sống cuộc sống âm thầm thôi.

“Đừng thế, không cho các cậu xuyên tạc tình bạn trong sáng giữa mình với chị Ngư!” Đàm Kiện cũng nửa đùa nửa thật lên tiếng, sau đó quay sang nói với tôi: “Chị Ngư, đừng để ý các cậu ấy, cậu muốn ăn sườn không, nếu muốn để mình nướng cho cậu.”

“Phải nha, các cậu mà như vậy, sẽ có người đau lòng đấy.” Bạn học Lô Tiểu Nghiên, cầu xin cậu đừng vừa giả vờ thần thần bí bí vừa nói những lời khiến người ta hiểu lầm nữa, được không hả?

“Đàm Kiện, cậu chẳng phúc hậu gì cả, mình ngồi ngay bên cạnh A Ngư mà cậu chẳng hỏi lấy một tiếng muốn ăn hay không!” Hồng Huy cũng lên tiếng.

Không hổ là Miss perfect chỉ cho phép bản thân mình ăn hiếp tôi, không chừa phần người khác.

“Được được được, chị Huy em sai rồi, em đây sẽ nướng ngay cho chị.” Đàm Kiện lại bắt đầu tấu hài.

“Thế của mình đâu?” Nói thế nào nhỉ, Lô Tiểu Nghiên vĩnh viễn là một người không cam chịu cô đơn.

“Mình cũng muốn!”

“Mình cũng muốn!”

Cho nên ấy à, bạn học Đàm Kiện, khả năng đánh lạc hướng vấn đề của cậu thật là..., mình cũng không biết nên nói gì nữa, cậu ngoan ngoãn nướng sườn cho mọi người đi vậy!

Nhìn gương mặt đau khổ của Đàm Kiện, tôi rất không có nhân tính phì cười.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Nhập Hội Ăn Tiệc Bbq (2)

Sau khi mọi người ăn được lưng lửng bụng, chúng tôi quyết định nghỉ ngơi giữa hiệp.

“Chúng ta chơi trò gì đi.” Lý Tự Phong đề nghị.

“Trò gì mới được?” Lô Tiểu Nghiên là người đầu tiên có phản ứng.

“Thật hay Thách, thấy sao?” Trương phòng có ý kiến.

“Được đấy!”

“Okê con dê!”

“Ủng hộ hai tay hai chân!”

....

“Mình không chơi, làm khán giả được không?” Tôi yếu ớt hỏi, “ăn no quá, muốn nghỉ ngơi một lát!”

“Không được, Ngư mập cậu lười nhất thầy thế nào, bảo sao không tròn nung núc!” Bạn học Hiểu San lại nhảy vào miệng tôi ngồi.

“Mình tròn nung núc chỗ nào hả?” cao 1m63 nặng 50kg là đạt chuẩn đấy, biết chưa hả? Haizz, thật ra tôi hơi mập một chút, nhưng mà muốn tôi giảm cân á? Chuyện không thể nào!

“Cùng nhau chơi!” Hồng Huy trùng tôi.

“Rồi, chơi thì chơi.” Tôi vẫy cò trắng đầu hàng.

“Vậy mọi người lại đây nào!” Lý Tự Phong cầm một chai coca không đặt lên bàn đá, cả đám chúng tôi lần lượt ngồi xuống vây xung quanh, “nếu sau cùng cái chai chỉ về hướng người nào, người đó phải đứng dậy chọn Thật hay Thách.”

“Bắt đầu ngay và luôn nhé!” Lý Tự Phong dùng tay xoay chai coca.

Chỉ cần không chỉ trúng tôi là được, tôi tham gia cho đủ quân số thôi, tôi có niềm tin nhân phẩm của mình sẽ không kém đến mức ấy đâu – tôi thậm chí an ủi bản thân.

Tốc độ quay của vỏ chai dần chậm lại, ánh mắt mọi người cũng chăm chăm dồn vào đó, xem xem ai là người xui xẻo bị điểm danh đầu tiên, ai yoyo nói sai rồi, là người may mắn mới đúng.

Cuối cùng, vỏ chai từ từ dừng lại, miệng chai chỉ về phía... Ngô Chí Kiên.

“Người anh em, nói đi, Thật hay Thách?” Lý Tự Phong cười đến là “tử tử”.

“Cây ngay không sợ chết đứng, mình chọn Thật.” Bạn học Ngô chính khí lắm liệt.

“Là cậu nói đấy nhé, bây giờ mình hỏi đây!” Nụ cười của Lý Tự Phong lại càng “tử tử” hơn nữa, “nghe nói cậu từng qua đêm ở nhà Hân Hân, xin mời hãy trả lời ‘phải’ hay ‘không phải’.”

Giang hồ tương truyền Hân Hân chính là bạn gái của Ngô Chí Kiên, không phải học sinh trường tôi. Thế mới nói, lớp tôi toàn là trâu bò cả, không cần biết bạn học trường nào, chỉ cần bạn có quan hệ với bất kỳ ai trong lớp, ngay cả một ngày bạn đi nhà vệ sinh mấy lần cũng có người biết.

“Đó là vì...” Ngô Chí Kiên đỏ mặt tía tai vội vàng giải thích.

“Xin hãy trả lời ‘phải’ hay ‘không phải’.” Lý Tự Phong nhấn mạnh.

“... Phải.” Trong vòng một nốt nhạc bạn Ngô từ anh trai tiêu sái biến hình thành anh trai tiêu điều.

“Wào, A Phạm thì ra cậu sống thoáng đến mức này?” Con người Đàm Kiệt ấy mà, chỗ nào có náo nhiệt nhất định phải đến góp vui mới chịu.

“Uổng cho mình coi cậu như anh em, hóa ra cậu là đồ cầm thú! Mình nhìn nhầm cậu rồi!” Lương Chí cũng là một nhân tài chuyên bò đá xuống giếng.

“Hô hô hô, ra cậu là người như thế!” Thực tế là mình chứng hùng hồn nhất, trên đời này thể loại chỉ chờ cháy nhà lao vào hỏi của không đâu không có.

“Các cậu nhớ kỹ đó cho mình!” Ngô Chí Kiên cảm phần nói. Nhưng mà hình như chẳng đem lại chút tác dụng gì, chỉ khiến đám người kia càng cười khà ồ hơn.

Đến lúc Ngô Chí Kiên cầm chai coca lên, không một ai có thể cười nổi nữa.

Nhìn chai coca xoay tròn tốc độ trên bàn, tôi âm thầm cầu trời: ngàn vạn lần đừng rơi vào con, con sẽ bị đám người này chơi đến chết! Tôi biết đây là tiếng lòng chung của tất cả mọi người đang ngồi đây, vấn đề là lúc này tôi không cười, sớm biết có ngày bị người ta giận chó đánh mèo, thế nào tôi cũng phải cười theo mấy tiếng, ít nhất không bị thiệt thòi đến nỗi này.

Khi miệng chai dần dần chỉ về hướng người nào đó, chúng tôi không thể không tin rằng: đây, là số trời!

“Người anh em, muốn Thật hay Thách?” Hãy nhìn sắc mặt của bạn học Ngô, chúng ta có thể hiểu thành ngữ “tiểu nhân đắc chí” được dùng trên thực tế như thế nào.

“Anh Kiên, mình sai rồi mà, mình chọn Thách có được không?” Lương Chí gương mặt toàn là nước mắt.

“Được chứ, nhìn thấy cô quét dọn đằng kia không?” Người họ Ngô nào đó đưa tay chỉ cô lao công cách đó không xa, “đi qua nói với cô ấy một câu là được.”

“Thật hả?” Lương Chí ơi là Lương Chí, mình chỉ có thể nói, cậu thật ngây thơ khờ khạo.

“Ừ, đi qua đó nói một câu ‘cháu yêu cô’ là được! Phải để bọn mình nghe thấy mới tính nhé!” Câu nói của Ngô Chí Kiên làm người nào đó cứ tưởng mình đã an toàn qua cửa hoàn toàn hỏa tá.

“Đi nhanh về nhanh!” Bạn học Ngô đầy tình anh em đẩy Lương Chí một cái.

Thế là người người nào đó đau khổ bước lên trước từng bước.

Nhìn bóng lưng tang thương của chàng trai ấy, bỗng dưng tôi nhớ đến một câu thơ nổi tiếng của ông cha ngày trước:

Gió thổi vì vu sông Dịch lạnh, tráng sĩ một đi không trở về.[1]

Bạn học, cậu lên đường bình an! Mặc dù không phải cậu ấy đi chết, nhưng với nhiệm vụ hiện tại cậu ấy sẽ sống không bằng chết.

Cho nên rất nhanh chúng tôi đã nghe được cậu nói: “Cô ơi, cháu yêu cô!”

Đúng đấy, tôi thừa nhận, không chỉ chúng tôi nghe thấy, toàn bộ những người đang tổ chức nướng thịt ở đây đều nghe thấy.

“Việc này, ý cháu là, cô ơi, chúng cháu ở đây vui chơi, nhưng cô lại không thể nghỉ lễ, cô phải giúp chúng cháu dọn dẹp sạch nơi đã bị chúng cháu làm bẩn. Cháu thực sự rất ngưỡng mộ cô!” Haizz, thật sự không đơn giản, còn biết chém gió nữa cơ đấy!

Nhìn gương mặt đầy cảm động của cô lao công, Lương Chí, cậu có tài!

Người nào đó đã thắng lợi trở về, trò chơi lại phải tiếp tục.

Lần này cuối cùng cũng đến lượt con gái rồi, người bất hạnh bỏ mạng, không ai khác là Lương Hiểu San.

Có lẽ vì là con gái, thêm vào không quá thân thiết, cho nên Lương Chí không quá đáng làm khó cậu ấy. Nhưng chỉ là không “quá đáng” mà thôi.

Lương Hiểu San chọn Thật, câu hỏi mà cậu ấy phải trả lời là “bây giờ có thích người nào hay không?”

“... Có.” Lương Hiểu San hơi đỏ mặt.

“Ai thế?” Lương Chí hỏi tiếp.

“Này, đã nói chỉ được hỏi một câu thôi! Đây là câu thứ hai rồi, cho nên mình từ chối trả lời.” Hiểu San phản ứng cực kỳ nhanh.

Có điều cậu ấy chỉ có thể tự cầu phúc không trúng vào mình lần nữa, suy cho cùng câu trả lời của cậu ấy đã hấp dẫn tinh thần ‘bà tám’ của hầu hết mọi người trong đám rồi.

Trò chơi vẫn phải tiếp tục.

Chạy trời không khỏi nắng, đến lượt tôi. Tôi biết ngay mà, nhân phẩm gì đó sáng nay đã bị tôi dùng hết sạch rồi.

“Ngư mập ơi Ngư mập, cuối cùng cậu cũng rơi vào tay mình rồi.” Không cần phải nói, người nào đó cực kỳ hài lòng với nạn nhân mà mình tóm được.

“VẬY, cậu chọn cái nào?” Bạn học Hiểu San vô cùng gian trá hỏi.

“Thật đi!” Hừ, tiểu thư đây mới không thêm sợ cậu! Phương diện tình cảm của tôi là mảnh đất trống trơn, để xem cậu ấy có thể hỏi được câu nào làm khó tôi không.

“Cậu xem kia, xem kia, con người này làm màu thật đấy?” Nghiên Bân chỉ vào tôi, lại ngoắc ngoắc ngón tay về phía Hiểu San, ý bảo cậu ấy bước qua đây, sau đó thì thâm thâm vào tai cậu ấy mấy câu gì đó.

Thực giác mách bảo rằng: tôi gặp rắc rối to rồi!

Quả nhiên, Hiểu San nghe xong liền nói với tôi: “Vậy được, Ngư mập, mình hỏi cậu: cậu có ấn tượng tốt nhất với bạn nam nào trong lớp?”

Đây, đây là thể loại câu hỏi gì thế? Con trai trong lớp có nói chuyện với tôi ước chừng không quá mười người, cậu ấy muốn tôi trả lời ra sao đây?

Ngược lại tôi hy vọng cậu ấy hỏi rằng: con trai trong lớp ghét người nào nhất? Tôi nhất định sẽ không hề do dự trả lời ngay: Phùng Giai Trình.

“Ngư mập, nhanh nói đi, bọn mình đang đợi cậu đấy!” Huỳnh Nghiên Bân, mình nhớ mặt cậu rồi nhé!

Ánh mắt tôi đảo một vòng, đuôi mắt lướt qua người nào đó, xin lỗi, chỉ có cách hy sinh cậu thôi!

“Đàm Kiện, chính là cậu ấy, mình thân với cậu ấy nhất!” Tôi tự nhiên như không trả lời.

Vậy là Đàm Kiện ngơ luôn.

“Ồ~~~~” Âm thanh cường điệu lại lần nữa vang lên. Ánh mắt của tất cả mọi người thay phiên nhau chém giết trên tôi và Đàm Kiện.

Tôi không nao núng, vẫn giữ biểu cảm tỉnh bơ trên mặt. Đàm Kiện còn đang ngơ người.

“Đến lượt mình nhé!” Ha, tiểu thư đây là ai chứ? Giả vờ vô tội cái gì đấy vừa khéo chính là sở trường của tôi, “bắt đầu đây!”

Rất tốt, là Hồ Gia Lạc. Trưởng phòng đại nhân nâng mắt nhìn tôi, ra hiểu cho tôi phải có chừng mực với người ta. Quà nhiên, con gái trời sinh chỉ biết nghĩ cho người ngoài!

Có điều vừa phải có chừng mực lại vừa không được để mọi người mất vui? Hơi làm khó tôi rồi đây.

“Hi, anh đẹp trai, Thật hay Thách?” Tôi hỏi.

“Thật đi.” Tôi nghĩ cậu ấy cũng cảm thấy bản thân mình không có khả năng tùy cơ ứng biến mạnh mẽ như Lương Chí, nên mới không chọn Thách.

Aizz, vừa nãy tôi còn nghĩ đề cậu ấy hôn má trưởng phòng một cái thì sẽ bỏ qua nữa đây. So với chiều của bạn học Ngô, đây chỉ xem như trò con nít thôi chứ mấy.

“Vậy cậu nói xem, những lúc riêng tư cậu xưng hô với trưởng phòng của bọn mình thế nào đi?” Lời tôi vừa dứt, bên dưới lại ầm ầm lên. Trưởng phòng đại nhân hung ác trừng mắt nhìn tôi.

Tôi hết cách rồi mà, ai bảo yêu cầu của cậu ấy có độ khó cao như vậy làm gì.

“... Vạ.” Vậy là lỗi tai hai người trong cuộc đều đổ rần rần.

....

Mặt trời ngả về tây, một ngày ăn chơi vui vẻ cũng nên kết thúc rồi.

“Trò chơi hôm nay chỉ là chơi thôi, mong mọi người coi đó như bí mật chúng của chúng ta.” Tàn cuộc, Lý Tự Phong nói với cả đám.

Thực ra tôi thấy lời này của cậu ấy hơi bị dư thừa, mọi người cũng xem như một nửa người lớn cả rồi, lời nào có thể nói, lời nào chỉ nên xem như chuyện cười, trong lòng chúng tôi đều rõ ràng cả.

Đùa giỡn phải có giới hạn, tám chuyện phải có nguyên tắc.

Mặt trời trốn ra sau núi, chúng tôi ai về nhà nấy, người nào tìm mẹ nấy.

Buổi tối ngủ ở nhà, không hiểu vì sao tôi lại mơ thấy mấy câu nói đầy ẩn ý của Lô Tiểu Nghiên hôm nay. Nửa đêm giật mình tỉnh giấc, tôi cười chính mình thật là suy nghĩ lung tung nhiều quá.

[1]: Hai câu này trích từ Dịch thủy ca: “Phong tiêu tiêu hề Dịch thủy hân, Tráng sĩ nhất khứ hề bất phục hoàn”. Hai câu này Kinh Kha hát khi từ biệt Cao Tiệt Ly lên đường hành thích vua Tần là Doanh Chính. Cuộc chia tay diễn ra bên bờ sông Dịch.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Phân Ban Và Chia Lớp (1)

“Lãnh đạo nhà trường đã có quyết định, chúng ta sẽ là khóa đầu tiên thực hiện phân ban trước, thời gian sẽ rơi vào khoảng tuần thứ mười sáu.” Cô chủ nhiệm lại show off gương mặt hăm nhe của mình, “phân ban chủ yếu dựa vào kết quả kỳ thi giữa kỳ vừa rồi của các em, kết quả học kỳ trước và kết quả bài kiểm tra tháng vào tuần thứ mười lăm sắp tới chỉ dùng để tham khảo. Danh sách xếp hạng theo tổng điểm ba môn Anh Toán Văn và theo các môn ‘3 + X’ của từng em trong đợt thi giữa kỳ đã có rồi, sau khi tan học tôi sẽ cho lớp trưởng dán lên, các em lấy đó để suy nghĩ cẩn thận việc chọn ban của mình.”

Lời vừa dứt, lớp học đang yên tĩnh bỗng trở nên ồn ào như vỡ chợ.

Bên ngoài cửa sổ còn đậm thêm mấy tiếng ho có vắn có nhịp của thầy phụ trách hệ A đang đi tuần ngang qua.

Thế là, bầu không khí ngay tức khắc im lặng trở lại, đột ngột như thể buổi họp chợ ban nãy chỉ là ảo giác.

“Có bệnh thì đi bác sĩ mà khám, thầy đừng tùy tiện đứng trước cửa lớp người ta ho tới ho lui, sẽ lây cho người khác đấy!” Tôi cầu nhàu trong miệng.

“Phụt ~~~” Rất rõ ràng, cậu bạn chủ gánh hài ngồi bên phải tôi tu luyện còn chưa đủ, phì cười thành tiếng, bị cô chủ nhiệm dùng ánh mắt chém giết tới.

Tôi nên thờ phảo nhẹ nhõm vì việc phân ban căn cứ vào kết quả kỳ thi giữa kỳ tôi có thành tích tốt nhất nhì? Như vậy thì tôi sẽ có nhiều sự lựa chọn hơn.

“Sau khi phân ban vẫn sẽ có hai lớp Thực nghiệm, phân biệt là lớp Chính trị và lớp Vật lý.” Cô chủ nhiệm nói tiếp, “ngoài ra, tôi muốn nhắc nhở cả lớp, môn Toán trong kỳ thi Đại học của khóa chúng ta sẽ chia thành Toán của ban Xã hội và Toán của ban Tự nhiên, môn Toán của ban Tự nhiên sẽ có độ

khó cao hơn của ban Xã hội một chút. Hy vọng cả lớp suy nghĩ thật kỹ lưỡng, suy cho cùng đây là quyết định có liên quan đến tương lai của các em.”

Aizz, thật sự là sấm sét giữa trời xanh!

Môn Toán là thiên địch của tôi! Thế này có khác gì đuổi những đứa dốt Toán chúng tôi mau mau chạy qua ban Xã hội đâu!

“Chị Anh, cậu định chọn thế nào?” Tôi ừ ừ xù hỏi.

“Mình định chọn Sinh vật, nhưng mà bây giờ lại còn cái gì mà môn Toán của ban Tự nhiên với ban Xã hội, Toán của mình đuổi lắm. Tạm thời bây giờ xác định là Sinh vật với Chính trị đã.” Chị Anh hơi khổ não, “cậu thì sao?”

“Mình thích Vật lý lắm, nhưng mà học không vào, bây giờ lại tặng kèm thêm môn Toán của ban Tự nhiên, mình còn hy vọng gì nữa đâu? Hết cách rồi, mình phân vân giữa Chính trị và Lịch sử thôi.” Thật là thương tâm mà.

“Với lại lớp Vật lý sẽ là lớp Thực nghiệm, lớp mình và lớp Thực nghiệm 2 nhất định sẽ nhắm vào đó, cạnh tranh quá dữ, cậu không chọn cũng tốt.” Chị Anh nói tiếp.

“Ừ, cũng chỉ có thể như vậy thôi.” Tôi nói, “Chị Anh sao cậu chọn Sinh vật vậy? Bọn mình còn chưa học, sao cậu biết nó tốt hay không được?” Trường chúng tôi đến lớp 11 mới bắt học môn Sinh vật.

“Trước hết, mình khá hứng thú với môn này; với lại, mình cũng muốn bắt đầu lại từ đầu, một năm này phải trải qua nhiều thất bại quá rồi.” Chị Anh hơi buồn bã, “mình không giống cậu, cậu biết cảm giác từ trên trời rơi xuống đất là thế nào, nên cậu có dũng khí phấn đấu đứng lên; còn mình lúc nào cũng tằm tằm nhóm gần cuối của lớp, muốn lên lên không được, chỉ có cách đứng tại chỗ liều mạng vùng vẫy mới không bị đẩy ngược về sau.” Chị Anh ngập ngừng một lát, “mình không muốn tiếp tục thế này nữa.”

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy một chị Anh như vậy, đầy quanh quẽ, thì ra cậu ấy cũng chất chứa nhiều tâm sự như thế.

“Chị Anh cố lên nhé! Dù cậu chọn ban nào mình cũng sẽ ủng hộ cậu.” Tôi vỗ vai chị Anh, thực ra tôi là người rất không biết cách an ủi người khác.

“Ừ, mình biết mà!” Hình như chị Anh hơi có tinh thần trở lại, “mình cũng không biết tại sao lại nói với cậu mấy chuyện này nữa. Mình là một người rất không có cảm giác an toàn, nếu không phải quen biết lâu, chắc chắn mình sẽ không nói cho người ta nghe tâm sự trong lòng mình đâu. Nhưng mà, mình với cậu biết nhau còn chưa đến một năm.”

“Chắc vì hai đứa mình là người cùng một tộc đấy.” Đúng thế, tôi cũng là người như vậy. nhưng sớm chiều bên cạnh nhau, chỉ cần bạn có lòng để tâm đến, đừng nói một năm, cho dù một tháng, bạn cũng có thể nhận ra đối phương có phải là người xứng đáng để bạn thổ lộ tâm tình hay không.

Tôi kéo tay chị Anh, khẽ nhắm mắt, nhẹ nhàng tựa đầu lên vai cậu ấy, tạm thời quăng hết mọi thứ ra sau đầu đi, hưởng thụ khoảnh khắc bình yên ngắn ngủi này đã.

“Reng reng reng~~~~” Chuông hết giờ đã vang lên.

“Chị Anh, đi ăn cơm đi!” Tôi kéo chị Anh ra khỏi lớp. Không thèm quan tâm đám sinh vật đang bu đen bu đỏ trước bảng danh sách vừa được dán lên.

Cơm nước xong, tắm rửa xong, kim đồng hồ đã chỉ qua số 6, tôi quyết định đến lớp sớm một chút.

Lên đến nơi, quả nhiên không có một ai! Yeah! Làm chữ V chiến thắng tự chúc mừng chính mình nào!

Tôi cầm theo giấy bút, bước đến trước tờ danh sách cực kỳ xấu tính kia, lần tìm tên mình.

Tổng ba môn: 87, không ngoài dự liệu đúng là bị môn Toán làm liên lụy mà.

3 môn + Chính trị: 21, quá trâu.

3 môn + Lịch sử: 17, cực kỳ tốt, còn trâu hơn nữa.

3 môn + Địa lý: 98, rất tốt, tự làm liên lụy lẫn nhau giống như điểm tổng ba môn Anh Toán Văn kia.

3 môn + Vật lý: 35, với tôi mà nói thế này đã đẹp lắm rồi.

3 môn + Hóa học: 43, xem như hài lòng.

Nhìn bảng danh sách này, tôi vẫn là tương đối vừa ý. Ít nhất, ngoại trừ Địa lý, cho dù cuối cùng lựa chọn của tôi là gì, tôi vẫn có thể bước vào một lớp có mặt bằng chung khá.

Bất kể nói thế nào, tôi cũng hạnh phúc hơn rất nhiều người khác, đúng không?

Lại tìm đến tên của chị Anh, xem thử xếp hạng của cậu ấy. Chính xác, đúng như cậu ấy nói, ngoại trừ môn Chính trị, cậu ấy gần như không nổi bật ở môn học nào cả.

Tôi ngắm nghĩ một lát rồi quay về chỗ ngồi cắt tờ giấy ghi kết quả của mình, lại tìm một tờ giấy khác, đi đến ghi kết quả của chị Anh. Tôi nghĩ, kết quả của chúng tôi tốt nhất không nên viết trên cùng một tờ giấy, miễn cho chị Anh nhìn thấy.

“Ờ?” Vừa ngồi xuống tôi đã nhìn thấy La Trạc Kiệt bước vào lớp.

“Cậu không về nhà à?” Tôi hỏi.

“Không, hôm nay gần sáu giờ mới tan học, còn về nhà nữa thì gấp gáp quá. Ăn cơm ở căng tin xong, không biết làm gì nên quay lại lớp luôn.” Cậu ấy vừa đi lại gần vừa nói. “Cậu cũng đến sớm vậy?”

“Bây giờ chưa có người mà,” thấy cậu ấy vừa ngồi vào chỗ đã quay ra sau nói chuyện với mình, tôi chỉ bằng danh sách dán trên tường, “cậu xem chưa?”

“Xem rồi, có điều cũng có gì hay ho đâu mà xem.” Cậu ấy cực kỳ bình thường như cân đường hộp sữa.

Anh hai, mình biết thành tích của cậu tốt, nhưng cũng đừng đả kích người khác như thế chứ!

“Cậu định chọn cái gì?” Có vẻ như cậu ấy chỉ thuận miệng hỏi.

“Không biết nữa, chắc là Chính trị hay Lịch sử gì đấy, dù sao chỉ cần môn Toán của ban Tự nhiên còn tồn tại, tuyệt đối trăm phần trăm mình không chọn ban Tự nhiên đâu.” Số phận không tốt thì chỉ có cách chấp nhận thôi.

“Mình cũng không chọn ban Xã hội được.” Cậu ấy đột ngột quay đầu lên, tay cầm quyển sách bắt đầu lật, không để ý đến người khác nữa.

Mình biết, mình biết mà, mình thả tin Lý Cẩm Bội chọn ban Xã hội cũng không bao giờ tin tới lượt cậu đâu, đầu óc thế này không chọn ban Tự nhiên đúng là lãng phí nhân tài còn gì! Sẽ bị trời đánh đấy!

Tôi khẽ thở dài một hơi, sau đó đứng dậy, đi ra ngoài ban công, bắt đầu thói quen ngẩn người.

“Ngư, cậu xuống đây cho mình!” Trong lúc tôi đang tựa vào lan can ngây ngốc, một tiếng hét như sư tử Hà đông từ phía dưới đột ngột vang lên.

Thiếu chút nữa tôi rớt tìm ra ngoài, cúi xuống nhìn, thì ra không phải ai khác ngoài Trinh Nhan và Văn Tuệ.

Tiếng hét vừa nãy nhất định là của Trinh Nhan. Từ ngày cậu ấy vào lớp Thực nghiệm 2, càng lúc càng tomboy.

Chúng tôi lại đến bậc cầu thang quen thuộc cạnh sân thể dục. Tôi vừa nói chuyện với hai cậu ấy, vừa lơ đãng nhìn một nhóm con trai đang hứng khởi chạy theo quả bóng trên sân, thật hâm mộ các cậu ấy có thể toàn tâm toàn ý tập trung làm một việc gì đó. Cho dù chỉ một lúc ngắn ngủi thôi, cũng rất đáng để tôi hâm mộ.

“Quyết định chưa?” Văn Tuệ hỏi tôi.

“Chính trị hoặc Lịch sử, hai chọn một.” Tôi nói.

“Mình cũng thế, chừng nào quyết định xong thì nói mình nhé, mình chọn theo cậu.” Văn Tuệ rất sáng khoái ra quyết định. “Dù sao với mình hai môn đó cũng chẳng khác nhau là mấy.”

“Ừ. Mặc dù mình muốn chung lớp với cậu lắm, nhưng mà cậu cũng tự mình suy nghĩ cẩn thận đã.” Nói xong, tôi quay đầu sang hướng khác, “Nhan, cậu thì sao?”

“Mình chọn Vật lý, không thay đổi nữa.”

“Được, mình ủng hộ cậu.” Tôi chưa bao giờ nghi ngờ quyết định của Trinh Nhan cả, cậu ấy trước nay luôn là một cô gái rất có chủ kiến.

“Ngư, cậu biết không? Hôm nay boss lớp mình nói đến chuyện phân ban, câu đầu tiên của thầy ấy là ‘những bạn nữ như bạn Trinh Nhan lớp chúng ta nhất định sẽ chọn ban Xã hội’, cậu nói xem thế có tức không?” Hiển nhiên, Trinh Nhan cực kỳ không phục.

Trinh Nhan là cán sự môn Văn của lớp, boss lớp cậu ấy cũng là phụ trách hệ B, thầy cũng đối xử với cậu ấy rất được.

“Có thể thầy ấy nghĩ cho cậu thôi, cảm thấy cậu chọn ban Xã hội sẽ đỡ khổ hơn.” Tôi biết lời nói của thầy đã làm cậu ấy tự ái.

“Mình biết, nhưng mà mình không phục, mình ghét ban Xã hội lắm!” Gương mặt bánh bao của Trinh Nhan nóng lên.

“Nhìn thoáng một chút đi mà, đừng để hối hận vì quyết định của mình!” Tôi thấy mình cần phải nói những lời này, suy cho cùng cạnh tranh vào ban Tự nhiên sẽ khốc liệt hơn ban Xã hội rất nhiều, hơn nữa cũng sẽ có rất nhiều cao thủ nhắm vào danh tiếng của lớp Thực nghiệm mà chọn Vật lý.

“Mình không hối hận đâu.” Trinh Nhan kiên định nói.

Nhìn ánh mắt không chút sợ hãi của cậu ấy, tôi cảm thấy vô cùng đáng hâm mộ. Nếu tôi cũng có sự kiên định như vậy thì tốt biết mấy.

Tôi lại nhìn ra đám con trai trên sân bóng lần nữa, tại sao cuộc đời này của tôi không có được ngọn lửa nhiệt tình hùng hực như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.